

கயிலையின் சிறுகதைகள்

நன்வை நோக்கி

தம்பபயா கயிலாயர்

நன்வை நேரக்கி...!

கயிலை கதைகள்

தம்பையா கயிலாயர்

“பெற்றோர் எங்கள் தெய்வம்
பேசும் எங்கள் தெய்வம்

.....
காணா பேசாக் கடவுனை
கருத்தில் பதித்தோர் பெற்றோர்”

ISBN 978 - 955 -50635 - 0 - 0

நால்	: நனவை நோக்கி...!
நாலாசீரியர்	: கயிலை கதைகள்
பதிப்புரிமை	: தும்பையா கயிலாயர்
வெளியீட்டுத் திகதி	: ஆசிரியருக்கு
பக்கங்கள்	: 30-09-2007
அச்சப்பதிப்பு	: 134
விலை	: பெடக்னோ பிரின்டர்ஸ் 55, Dr. E.A. குரே மாவத்தை, கொழும்பு - 6. தொ.பே : 0777-301920
	: ரூபா 200.00

எமது பெரும் அன்புக்குரிய பெற்றோர்
கயிலாயர் தும்பையா, தும்பையா கனகம்மா
அவர்கட்கு
சமர்ப்பணம்

(முன்னுரை)

தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பூங்கொத்துக்கு ஒரு புதிய மலர் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. - 'கயிலை கதைகள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி. பதினான்கு இதழ்கள் கொண்ட மலர் இது. நமது வாழ்க்கையின் பல்வேறு வண்ணக் கோலங்களை இந்த மலர் சித்திரிக்கிறது. மானிடத்தின் பல்வேறு உணர்வுகள், அனுபவங்கள் என்னும் நறுமணங்களைப் பரப்புகின்றது.

தனிமனித நிலை, குடும்பம், ஊர், சமூகம் என்னும் பல்வேறு அமைப்புகளிலும் வைத்து மனிதம் என்னும் பண்பினை கயிலை தேடுகிறார்; மதிப்பிடுகிறார். இவருடைய தேடுதல் விரிவானது; ஆழம் கொண்டது. மனிதனுடைய புறவாழ்க்கையைத் தேடுவதோடு நின்றுவிடாமல், அவனது உள்ளத்தின் நெளிவு சுழிவுகளையும் அதன் நுண்ணிய அசைவுகளையும் நுணுக்கமாகக் கண்டு நமக்குக் காட்டுகிறார்.

இந்த நூலில் உள்ள கதைகள் யாவும் அவற்றுக்கு இருக்க வேண்டிய சிறப்பான அம்சங்களில் மேம்பட்டு நிற்கின்றன. உதாரணமாக இங்குள்ள 'விசுவாசம்' என்னும் கதையைக் காட்டலாம். அது செம்மையானதாக, இறுக்கமான கட்டுக்கோப்பு உடையதாக நிற்கின்றது. படித்த பெண்களுக்கு அவர்களது கல்யாணம் பற்றி எழுக்கூடிய ஒரு சிந்தனைக் குழப்பத்துக்குத் தீர்வு காணுதல் பற்றி "நேர் காணுதல்" என்னும் கதை அமைந்திருக்கிறது.

'பகையை வெல்லுவது அன்பே' என்னும் கதை நெஞ்சை நெகிழி வைத்து உணர்வைகளை எழுப்புகின்றது. கதையின் கட்டுக்கோப்பு செம்மையாகவும் இறுக்கமாகவும் இருக்கிறது.

ஆசிரியருக்கு உள்ள உலக அனுபவமும் அதன் அடிப்படையில் விரியும் சிந்தனையும் செம்மையாக, நயக்கத்தக்கனவாக விளங்குகின்றன. இதனால் இங்கேயுள்ள கதைகள் ஒவ்வொன்றும் வாசகனுக்கு விருந்தாக அமையும்.

மயக்கநிலையிலிருந்து விடுபடும் ஒரு நோயாளியின் எண்ணங்கள் விடுபடுவதை 'நனவை நோக்கி' என்னும் கதையில் காண்கிறோம். இந்தக் கதையின் சித்திரிப்பு கவர்ச்சியாகவும் இயற்கையாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இதன் கதையின் கருவும் உயிரும் கதையின் சித்திரிப்பில் இழைந்து மிரிவிகின்றன.

ஆசிரியர் கயிலை கதைகளை வாசகனுக்குச் சொல்கிறார் என்பதிலும் பார்க்க, அவற்றை உயிரோவியங்களாக நமது உள்ளத்தில் உலாவ விடுகிறார் என்றே கூறவேண்டும். இங்கே உள்ள கதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு நாடகம்போல் நமது உள்ளத்தில் இயங்குகின்றன.

03-01-2007

வ.இராசையா
40, வில்லி அவனியு
கொடிம்பு -06

அணிந்துரை

ஒரு சம்பவம், அதனடியாகப் பிறக்கின்ற மனோநிலைகள் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு புனையப்படுவதையே சிறுகதைகள் என்று ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர். நாம் நமது அன்றாடத் தனிப்பட்ட வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலும் எத்தனையோ சம்பவங்களைத் தரிசிக்க நேரிடுகின்றது. மகிழ்ச்சியானவை, துக்கமானவை, அசிங்கமானவை, மறக்க முடியாதவை என்று பலவாக அவை விரியும். இவையாவும் ஒரு வகையில் நமது அனுபவங்களாக அமைகின்ற அதேவேளை, நமது புனைகளுக்கான கருக்களாகவும், களங்களாகவும் அமைந்து விடுகின்றன.

"பேரளவு துன்பத்தின் சாயை படியாதிருந்த ஒருவன் உலகில் காணப்படுகின்ற வக்கிரகங்களையும், விசித்திரங்களையும் கண்டு அவற்றை நெஞ்சில் நிறுத்தி அதன் பின்னர், தான் எழுதியவைகளே தனது சிறுகதைகள்"

என்று புதுமைப்பித்தன் ஒரு இடத்தில் குறிப்பிடுவது, இவ்வாறாக ஏற்படுகின்ற அனுபவங்களையும் அவை புனைவுகளுக்கான கருக்களாகவும், களங்களாகவும் அமைவதையுந்தான். ஆனால் அனுபவங்களை உள்வாங்குகின்ற சகலராலும் இவ்வாறான புனைவுகளை உருவாக்க முடியாது. எல்லோரும் அவ்வாறு எழுதினால் அவை புனைவுகளாக இருக்கவும் முடியாது.

"ஆடுதல், பாடுதல், சித்திரம், கவி ஆய கலைகளில் என்றும் ஈடுபட்டுமூப்பவர் பிறர் ஈன்னிலை கண்டு துள்ளுவார்"

எனப் பாரதி குறிப்பிடுவதுபோல, பிறர் ஈன்னிலை கண்டு துள்ளும் மனோபாவம் உடையவராலேயே அது சாத்தியமாகும். அது சமூக அக்கறையின் பாற்பட்டது. அந்தச் சமூக அக்கறை, தான் வாழும் காலத்து உலகத்து அவலங்களை, மகிழ்ச்சியை உள்வாங்கி,

அவற்றை நெஞ்சு பொறுக்காது இலக்கியமாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடச் செய்கிறது. இதுவே எழுத்தாளனின் ஆதார சுருதியாக அமைவது. இதற்குப் பிறகே அவனுக்கான மொழியும், கற்பணையும், கலைத்துவமும் இன்பிறவும் என அமைவனவாகும்.

ஆழத்துத் தமிழ்ச்சிறுக்கதையின் வரலாற்றுத்தடம் நீண்டது. அது 'தமிழ்ச்சிறுக்கதை' என்ற பொதுமையைத் தாண்டி 'ஆழத்து' எனப் பிராந்திய அடையாளங் கொண்டதாக வளரத் தொடங்கிச் சமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டது. ஆழத்துத் தமிழரின் சமூக அசைவியக்கமானது கட்டுக்கிடையாக அல்லது ஒரே நேர்கோட்டுத் தன்மையுடையதாக அல்லாமல் பல பிரச்சினை மையங்களைக் கொண்டதாக அது இயங்கியுள்ளது. புராதன நிலமானிய சமூக அமைப்பிலிருந்து காலனித்துவம் வரை, காலனித்துவத்திலிருந்து நவீனத்துவம் அல்லது முற்போக்கு வரை, அதனிலிருந்து மாறி இன்றைய போராட்டச் சூழல் வரையான பல திசை திருப்பிகளையும், மையப்புள்ளிகளையும் பிரச்சினை மையங்களையும் அது தாண்டி வந்துள்ளது. இவற்றுக்கான பின்புலங்களாக இலங்கையின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் காரணிகள் விளங்கின. மேலாகப் பல்லினப்பண்பாடு கொண்ட சமூகச் சூழல் அரசியல் மயப்பட்டபோது, அதன் போக்குகளும் நோக்குகளும் திசை மாறின. இவ்வாறான நீண்டதும் பலவிதமான மாற்றங்களைக் கொண்டதுமான உலக அசைவியக்கப் பின்புலம் தமிழ் புனைக்கதையாளரைக் காலத்திற்குக் காலம் உயிர்ப்பித்தது. இவ்வாறானதொரு பின்னணியிலே புனைக்கதைகளில் சமூக இருப்புகள் பற்றியும், சமூக சீர்திருத்தம் பற்றியும் அலசப்பட்டன. பின்னர் சாதியம் அதற்கெதிரான போராட்டங்கள், வர்க்கப் போராட்டங்கள் முதலியன கதைக்களங்களாயின. இன்னும் காலஞ்செல்ல அவை தமிழ், தமிழ் இனம், தமிழ் தேசியம் என்பனபற்றிப் பேசின. காலமாற்றங்கள் தீவிரவாதம், பயங்கரவாதம், போராட்டம் அழிவுகள் எனப்பலவற்றைப் பேசவைத்தன. அதன் தொடர் விளைவுகளாகப் புலப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டபோது, இன்று 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' வரை அவை வளர்ந்தன. இவ்விடத்தில் குறிப்பிடக்கூடிய என்னவெனில் இவ்வாறான போக்குகள் ஆழத்துப் புனைவுகளின் தனித்துவமான

அடையாளங்கள் என்பதாகும். இவற்றுக்கும் மேலாக புனைவுகள் பெண்ணியம் தலித்தியம் முதலான பொதுப் போக்குகளையும் உள்வாங்கத் தவறவில்லை என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

இன்று ஆழத்துத் தமிழ் மக்களுடைய வாழ்வு பல்வேறு வகைகளில் அவைம் நிறைந்த ஒன்றாக மாறிவிட்டிருக்கிறது. கூட்டுக்குடும்பம், நல்லது கெட்டது, பண்பாடு, விவசாயம், பொருளாதாரம், கல்வி என்பனவெல்லாம் பொய்யாய், பழங்கதையாகப் போன சூழலில், சிதறுண்ட வாழ்வில் வாழ்ந்தே ஆகவேண்டும் என்ற முனைப்பில் வாழ்வு தினிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறாகத் தினிக்கப்பட்ட வாழ்வுச் சூழலில் சிக்கித் தவிக்கும் பல்லாயிரம் மக்களின் பிரதிநிதியாகத்தான் எழுத்தாளர் "கயிலை" என்ற தமிழையா கயிலாயர் அவர்களை இனங்கான முடிகின்றது. மருத்துவராகக் கடமையாற்றி, பல அனுபவங்களை உள்வாங்கி, பிள்ளைகளைக் கற்பித்து கரைசேர்த்த அவரால், தனது 'பென்சனியர்' வாழ்வை அமைதியாகவும் இணக்கமாகவும்தான் வாழ்ந்த சூழலில் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. மாறாக நாட்டு அரசியல் சூழல் அவரைத் தலைநகரில் 'அடுக்கு மாடிக் குடியிருப்புத் தொகுதிக்குள்' அடக்கி வைத்து விடுகின்றது. அவ்வாறானதொரு சூழலில், தான் பெற்ற அனுபவங்களாகவே அவரது கதைகள் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான கதைகளில் வயதான பேரன் பேர்த்திகளைக் கண்டுவிட்ட தமிழதியரின் உரையாடலாகவே கதைகளைக் கட்டமைத்துள்ளார். எனினும் அவர் இலங்கையின் சமகாலத்துப் பல்வேறு அவலங்களையும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

'அன்பின் வழியது' என்ற யூலைக்கலவரம் தொடர்பான கதையில் மனிதர்களில் எவரும் கெட்டவர்கள் இல்லை. சூழ்நிலையே அவர்களை மாற்றியமைக்கிறது என்ற தத்துவத்தைச் சொல்கிறார். உலகமெலாம் புலம் பெயர்ந்த தமிழர், தமிழராக வாழ்கின்றார்களா? என்ற வினாவுக்கு 'உலகமெல்லாம் தமிழ்' என்ற கதைமூலம் விடைதேட முயலுகின்றார். புலம் பெயர் கலாசாரத்தினது தர்க்க ரீதியான கதையாக 'நன்வை நோக்கி' என்பது அமைகிறது. கீழுத்தேயத்துப் பெண் மேலைப்புல நாகரீகத்துக்கு மாற, மேலைத்தேயத்து 'எலிஸபெத்' கீழுத்தேயத்துப் பெண்ணாக மாறுவதை, ஒரு உணர்வுபூர்வமான சூழ்நிலையில் கதையாக்கியிருப்பது சிறப்புக்குரியது. கதாசிரியர் கயிலை அங்கே தமிழை இனங்காட்டிக் கொள்கிறார்.

இவை போலவே மனிதமனங்களில் அல்லது மனித வாழ்வில் ஏற்படும் அந்தரங்கமான விடயங்களில் அவர் கவனங் கொண்டுள்ளார். 'பேசப்படாதலை' என்ற கதை அந்த வகையைச் சார்ந்தது. 'அநுந்தமா' என்ற கதையும் மிகவும் கவனமாக ஒரு அந்தரங்கத்தைப் பேசுகின்றது. எங்கே தன் 'அத்தான்' (அக்கா கணவன்) மீதான அன்பு காட்டல் தன் வாழ்வைச் சீர்க்குலைத்து விடுமோ என்ற புத்திசாலிப் பெண் பற்றியது அக்கதை.

'நடையும் எடையும்' என்ற கதையில் சமூக அக்கறையுடைய மனிதரைக் காணலாம். 'வேஷம்', 'நகர்வு' என்ற கதைகளில் போலிகளை அடையாளம் காணலாம். விசுவாசம்', 'அமைதிக்கு ஆராதனை' போன்ற அவைம் பற்றிப் பேசுகின்றன. இவ்வாறாகப் பல கோணங்களில் அவரது பார்வை விரிந்துள்ளது. புதிய தரிசனங்களை அவை வாசகருக்குத் தரவல்லன. மிகவும் கனதியான விடயங்கள் மட்டுமே சிறு கதைகளில் பேசப்பட வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை. வாழ்க்கை என்பது எப்போதும் அமைதியாகவும் இருந்தில்லை. அது சகலத்தையும் உள்ளடக்கியது. வாழ்க்கையின் அனுபவ முத்திரைகள் தானே புனைவுகள்.

'கயிலை' அவர்களது படைப்பாற்றல் திறன் என்பது அவர்களையாண்ட சில உத்திகளிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன.'நனவை நோக்கி 'நேர்க்காணல்' ஆகியவற்றை உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். வைத்தியசாலையில் நோயில் படுத்திருக்கும் ஒருவரது உறவுகளின் தொடர்பாடல் மூலம் அவரது முழு வாழ்க்கை, பிள்ளைகள், கலாசார மாற்றம் எனப் பல்வேறு விடயங்களையும் ஒரு உணர்வுழர்வமான கட்டத்துள் கொண்டு வந்து விடுகின்ற படைப்பாற்றல் திறனை அதனுள் காணலாம். இது போலவே 'நேர்க்காணல்' என்பது 'கரு' பொதுமையானது என்றபோதும், அதை விளக்க வைத்தமுறை பாராட்டுக்குரியது. எனிலும் சிலகதைகள் கதைகளாகவோ அல்லது சம்பவங்களின் தொகுப்பாகவே அமைந்துள்ளமையும் அவதானிக்கலாம். இது எழுத்தாளனது சுதந்திரம். இவ்வாறுதான் எழுதவேண்டும் என்று சட்டம் போட்டுக் கட்டுப்படுத்த முடியாதுதான். ஆனால் எழுத்துக்கும் புனைவுக்குமிடையே நூலிழையான வேறுபாடு உண்டு என்பதை எழுத்தாளர்யாவரும் அறிவர்.

"கயிலை" யின் மொழிநடை பற்றி இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அனேகமான கதைகள் 'இணக்கமான உரையாடல்' தன்மை கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. அதுவும் வயதான தம்பதியருக்கிடையேயான உரையாடலாக அவை பெரிதும் அமைந்துள்ளன. (சில வேளைகளில் எழுத்தாளரது தனிப்பட்ட அநுபவமாகக்கூட இது அமையலாம். எனினும் இதில் குறிப்பிடக்கூடிய அம்சம் என்னவெனில் வயதான கணவன் மனைவிக்கிடையேயான அந்நியோன்யம் நாகர்கமான உரையாடலில் வெளிவருகின்றது என்பதாகும்.)

இந்த உரையாடல் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கை குறிப்பாக இன்றைக்கு முப்பது அல்லது நாற்பது வருடத்துக்கு மேற்பட்ட பேச்சு வழக்கைப் பதிவு செய்கின்றது எனலாம். இவ்வாறான பதிவுகள் எமது சமூக இருப்பிற்கான பெறுமதி மிக்க ஆவணங்களாகும். மேலும் சிறு சிறு வசனங்களில் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டு நிதானமாக, சுவாரஸியமாக ஆங்காங்கே தேவையானவிடத்து நகைச்சுவை, இழையோட விட்டு எழுதியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

"கயிலை" தனது மன ஆதங்கத்தை, விருப்பை, அநுபவத்தைக் கதையாக்கியிட்டார். அவரது கதையாக்க ஆக்கம் சிலவேளைகளில் சிறுகதைக்கான சில அடிப்படைகளை நினைவிற் கொள்ள முடியாது தடுத்துள்ளது என்பதையும் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியது. எழுத்தாளர் கயிலை நீண்ட பண்பட்ட வாழ்வைப் பின்புலங் கொண்டவர்; வாழ்வை அதன் அர்த்தத்தோடு அநுபவித்தவர்; பலதரப்பட்ட மக்களைத் தம் தொழில் காரணமாகச் சந்தித்தவர்; வாழ்வின் அகமும் புறமும் உணர்ந்த அநுபவஸ்தர். அவரது கதைகள் அவரது அநுபவத்தின் ஆதங்கத்தின் வெளிப்பாடு. அவர் தொடர்ந்தும் நல்ல சிறுகதைகளை எழுதி ஈழுத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்கான அநுபவப் பகிர்வைத் தரவேண்டும்.

19-03-2007

கலாநிதி.வ.மகேஸ்வரன்,
முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.

என் விநாய உரை

படுக்கையில் பாரதக் கதைகள் சொல்லும் என் ஜியா - தந்தை; பின்னேர வகுப்பில் வருகையை ஊக்குவிக்கக் கதை சொல்லும் அருளாம்பல உபாத்தியாயர்; பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் சக மாணவ நண்பர்களாக இருந்த செ.கணேசலிங்கன், தி.கணேசர், மேல் வகுப்பில் இணைந்த எஸ்.பொன்னுத்துரை - இவர்களின் உறவு ஆகியன, கதைகள் கேட்க, கலந்துரையாட இலக்கிய ஆர்வத்தை வளர்த்தது.

தமிழ்ப் பாடசாலையின் பின் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் சேர்ந்தது எனது பாக்கியம். பரமேஸ்வரா இன்றைய யாழ்ப்பல்கலைக் கழகம். திரு.த.நடராசா ஆசிரியர் எனது உறவினர். அவரின் நண்பர் உடுவில் பரராசசிங்கம் B.A; பரமேஸ்வராவில் ஒரு ஆசிரியர். அவர் மூலம் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன்.

அதிபர் திருவாளர். சு.நடேசப்பிள்ளை B.A BL; பாரானுமன்ற உறுப்பினர்; கனம் தங்கிய அமைச்சர். தமிழ், ஆங்கிலம், சம்ஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். உப அதிபர் முத்துகுமார் M.A; தொடர்ந்து உப அதிபராகவும், பின் அதிபராகவும் சி.சிவபாதசுந்தரம், M.A.

என் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பசளை, நீர், நிழல், கொம்பாக இருந்த மதிப்புக்கு உரிய ஆசிரியர்கள் நவநீத கிருஷ்ணபாரதியார், வேந்தனார், மு.ஞானப்பிரகாசம், B.A, BSc, சிதம்பரப்பிள்ளை B.A. BSc; வி.கனகசிங்கம் B.A, த.குமாரசாமிப் 'புலவர்' - கதாப்பிரசங்கி ஆகியோர்.

விளைவு, மாணவனாக சிறுவர் பகுதியில் கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதினேன். புனை பெயர் 'குமரன்' எனக்குத் தந்தை வைத்த பெயர் குமாரசாமி. பிறப்புச் சான்றிதழ் S.S.C க்குத் தேவைப்பட்டது. அதில் எனது பெயர் 'கயிலாயர்' என இருந்தது. எனது தம்பியின் பெயர் ஏற்கனவே கைலாசநாதன். அதிபர் சிவபாதசுந்தரம் சொல்லியும் நான் மாற்ற விரும்பவில்லை. எனது பாட்டனாரின் பெயர் 'கயிலாயர்' எனக்குப் பதியப்பட்டது தற்செயலே. எனினும் எனக்குப் பெருமகிழ்வே.

எனது 'கேள்வி இசை' ஞானத்தால் ஈர்க்கப்பட்டவர் முன்வீட்டுநாதஸ்வரவித்துவான் வி.கோதண்டபாணி அவர்கள். இலவசச் சிட்சை 'வாணம்' வரைக்கும் தொடர்ந்தது. "கற்றலில் கவலையீனம் ஏற்படும்" காரணம் காட்டி தந்தையால் முற்றுப்புள்ளி.

வைத்தியனாக (R.M.P) கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியிலிருந்து வெளியேறி அரச பணியிற் சேர்வு. கொழும்பு, நகரை அண்டிய பிரதேசம், மற்றும் கிராமங்களில் எனது பணி தொடர்ந்தது. ஆர்வலராக இலக்கிய, இசை நிகழ்வுகளில் பங்குபற்ற இயலாத நிலைமை.

ஓய்வின் பின் எங்கள் யாழ் இல்லத்தில் வைத்தியசேவை. "ஆன்ஜையினா" (Angina) என்ற இருதய நோய் கொழும்புக்கு வழி அமைத்தது. மெல்லிய மாரடைப்பு; கொழும்பு இருதய நோய்ப் பிரிவில் இரு வாரம் தங்கிச் சிகிச்சை. பிரயாணத்துக்குத் தடை. துணையுடன் வெளியில் செல்ல, உலாவ ஆலோசனை.

கொழும்பில் 'விபலி', கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க நிகழ்வுகளில் பங்கேற்பு. பெரியார் இராசையா, திரு.நீர்வை பொன்னையன் இருவரின் நட்பைப் பெறும்பேறு.

சிறுகதைகள் எழுத ஆர்வம். எழுதத் தொடங்கினேன். ஊக்குவித்தோர் திருவாளர்கள் என்.கே.இரகுநாதன், தெளிவத்தை யோசப். அவர்கட்டு எனது மறவாத நன்றிகள்.

"சிறுகதைகள் நிச்சயம் பதிவு செய்யப்படவேண்டும்" என் இருப்பிடம் நீர்வையுடன் வந்த Dr.எம்.கே.முருகானந்தத்தின் உறுதியாக உதிர்த்த வாக்கியம்.

ஊக்குவிப்பின் அறுவடை இவ் பதினான்கு சிறுகதைகள்.

வாசக நேயர்களாகிய உங்களிடம் விநியத்துடன் அங்கீகாரத்துக்குக் காணிக்கை. உங்கள் கருத்தும், கண்டிப்பும் எனது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நிச்சயமாக உதவும்.

முன்னுரை வழங்கிய பெரியார் இராசையா, அணிந்துரை நல்கிய மதிப்புக்குரிய முதுநிலை விரிவுரையாளர் கலாநிதி. வ.மகேஸ்-வரன் இருவருக்கும் எனது உளங்கணிந்த நன்றிகள்.

பத்திரிகைகளில் வெளியிட ஊக்கம் அளித்த செல்வி. ம.தேவகளாரி, இ.பாரதி ஆகியோருக்கு எனது உள்மாற்ற நன்றிகள்.

அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட வழிகாட்டிய நண்பர் நீர்வை, பதிப்பாளர் தி. கேசவன் ஆகியோருக்கும் என் அன்பார்ந்த நன்றிகள்

வணக்கம்

தம்பையா கயிலாயர்

தற்காலிக இடம்
30 5/1, Ridgeway Place,
Colombo -04, Sri Lanka.
24-03-2007

'கயிலை' alias குமாரசாமி.
மஞ்சத்தடிகோண்டாவில் (இனுவில்)
"செல்வம்" கோண்டாவில்

பெருளாடக்கம்

	பக்கம்
(1) நன்வை நோக்கி (தினக்குரல், 08-08-2004)	17
(2) விசுவாசம் (தினக்குரல், 11-06-2000)	23
(3) வேஷம் (தினக்குரல், 21-09-2003)	32
(4) நேர்காணல் (தினகரன், 16-12-2002)	40
(5) நகர்வு (தினக்குரல், 19-08-2001)	49
(6) ஒரு மனிதனைக் கண்டேன்	64
(7) நா அங்கதா இருப்பான் (“ஸமுத்தின் முப்பு சிறுக்கதகள்” - 2004)	70
(8) அநுத்தமா	80
(9) உலகமீலாம் தமிழ்! (தினக்குரல், 01-09-2002)	86
(10) அன்பின் வழியது (தினகரன், 19-09-2004)	96
(11) நடையும் எடையும் (தினக்குரல், 16-04-2006)	104
(12) அமைதிக்கு ஆராதனை	111
(13) அசோகா	120
(14) பேசப்படாதவை(தினகரன், 06-06-1999)	125

நன்வை நேரக்கி.....!

இன்று தான் எனக்குப் பூரண அறிவு வந்ததாம்: மகன் சொன்னான். இருதய அறுவைச் சிகிச்சை முடிந்த மூன்றாம் நாள்.

ஆவலுடன் காத்திருந்த மனைவிக்கும் மகனுக்கும் “ஓப்பரேசன் சக்சஸ்; பேசன் ஓ.கே” என்று பெரிய டொக்டர் சொன்னாராம். இருவருக்கும் பெருமகிழ்ச்சியாம்.

தியேட்டருக்கும் வாட்டுக்கும் இடையே உள்ள அறைகளில் ஒன்றில் படுத்திருக்கின்றேன்; உடன் மகன். இடைக்கிடை நான் அமர்வதற்கு தாதியும் மகனும் உதவுகிறார்கள்.

“கதைப்பதைக் குறைக்கவும்” - அறிவுறுத்தல். எனக்கு இளைக்கிறது: கதைப்பது எப்படி? இதற்கு ஒரு அறிவுறுத்தலா!

மனதுக்கு கட்டுப்பாடில்லை. விரும்பியபடி உலாவுகிறது. நீராகார உணவு: சூப்பைக் பருக்குகிறான் தாதி; மகன் உதவுகிறான். புரட்டலைக் குறைக்க வயிற்றை ஆதரவுடன் தடவுகிறான் மகன். மயக்க மருந்தின் பக்க விளைவாம்.

“பெற்றோர் செய்த தவப்பயன்” - ஊரில் எம் பிள்ளைகளுக்குப் புகழாரம். வறுமைச்

சூழலில் இரவில் புத்தகங்களில் கண் விழித்துப் படித்து, பட்டம் பெற்று, புலமைப் பரிசில் இலண்டன் சென்று கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று, அரச அநுமதியுடன் மேலும் ஒரு வருடம் பல நாடுகள் சென்று ஆய்வுகள் நடத்தியிருக்கிறானே மகன். சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும் பொழுது, சேவையில் உழைத்தும் இருக்கிறான், தமக்கையைக் 'கரைசேர்ப்பதற்குத் தான்'. அறிவு, பிரயாசை, கடமை மூன்றும் ஒன்றியவனாகசே!

கலங்குகிறேன். "உணர்ச்சி வசப்படக் கூடாது. உங்கள் தேறுதலைச் சணக்கும்" - கண்ணீரைத் துடைக்கிறான் மகன். என் சிந்தனையைத் திருப்ப, "அக்கா கண்டாவிலிருந்து வந்து விட்டா" என்கிறான்.

என் மகனும் கெட்டிக்காரி தான். பட்டதாரி. இராஜராஜேஸ்வரி நீண்ட பெயராம். "ஸஸ்" "ஸஸ்" என்று தோழிகள் கூப்பிடும் பொழுது மகிழ்ச்சியில் பறப்பாள். நாம் "ஸஸ்வரி" என அழைத்துத் திருப்தி அடைகிறோம். நீண்ட தன் கூந்தலில் அவளுக்கு வெறுப்பு.

அவளுக்கு இரட்டைப் பின்னல் பின்னி, பிடரியில் அழகாக வட்டமாகப் பதித்துவிடப் "போதும் போதும்" என்றாகி விடும் என் மனைவிக்கு,

உள்ளத்தில் "குஞ குஞப்பு". என்னவளுக்கும் நீண்ட கூந்தல் தான். அவளின் இரட்டைப் பின்னலும், பின்னமுகும் - என்னை அறியாமல் முகம் மலர்கிறது. அது அந்தக் காலம்! திரும்பாதே!

"கார் குழலை ஏன் வளர்த்தாய் கண்ணி இளமானே!
காளையாரைக் கட்டுதற்கோ கண்ணி இளமானே!
....."

அந்தப் பாடல். மௌனித்த நாவில் தவழ்கிறது.

"அக்கா வருவதை அறிந்து அப்பாவின் முகம் ஒளிர்கிறது" - மகன் நினைக்கிறான்; சொல்கிறான்.

தாயார் வர, தாதிக்கும் எமக்கும் அலுவலாக வெளியே செல்வதாகச் சொல்லி விடை பெறுகிறான் மகன்.

கேசத்தைக் கோதி, நெற்றியைத் துடைத்துத் தடவுகிறாள் மனைவி. என்னை மகிழ்விக்க,

"மகள் வருகிறா பின்னேரம்" என்கிறா.

மகளைச் சுற்றி என்னங்கள் படர்கின்றன.

ஸஸ்வரியின் கடிதம் வரும் 'கோலும்' (Call) வரும். மருமகனும் எழுதுவார், கதைப்பார்.

வீட்டில் 'கிண்ணங் கிண்ணங்' என்று அடித்ததும், தொலைபேசி எடுப்பது மனைவி தான். செய்திகளை 'சென்சர்' (Censor) செய்து பின் எனக்குச் சொல்லுவாள்.....,

வெள்ளைக்காரியைப் போல் இருக்க விரும்புகிறாளாம் மகன். 'போல் டான்ஸ்' பழக விரும்பினாவாம். மருமகன், சொன்னாராம் - "முதல்ல பரத நாட்டியம் பழகும், வயது தடையில்லை. உலகப் புகழ் பெற்ற ருக்மணி அருண்டேல் வயது ஏறிய பின் தான் பழகினார். பிறகு விரும்பிய நாட்டியங்களைப் பழகும்" அவ்வளவு தான், பிறகு 'டான்ஸ்' பேச்சே இல்லையாம்.

மருமகன் தனக்குச் சரியெனப்பட்டதைச் சொல்வாராம்! வற்புறுத்தமாட்டாராம், விட்டுக்கொடுத்து வாழவேணும். "மாமா இவைகளை அறிந்தால், நிச்சயம் மகளைக் கோபிப்பார்" என்பாராம்.

இப்படியான சிறு சிறு செய்திகள்.

எனக்கும் கவலைதான். தோழுக்கு மிஞ்சிவிட்டாள். திருமணம் ஆகி விட்டது! வேறு குடும்பம். வெளிநாட்டு வாழ்க்கை. வீசும் காற்றுப் பக்கம் அுசையும் கிளைகள் போவிருக்கு அவள் மனசு. அவளது இளவயதில் சிறிது கண்டிப்பாக இருக்கத் தவறி விட்டேனோ? குழம்புகிறேன்.

"பெருமுச்ச விடுகிறீர்களே" - கையில் 'ஜக்கு'டன் வந்த மனைவி ஆதங்கத்துடன் கேட்கின்றாள்.

"பேரப்பிள்ளையள் வரல்லையா?" நான் வினாவுகிறேன். 'இன்ஜெக்சன்' போடுகிறாள் தாதி. வாந்தியைத் தடுக்கவோ, அமைதியைக் கொடுக்கவோ தெரியவில்லை. கேட்பது இங்கிதம் அல்ல.

"தாய் வரேக்கே பிள்ளையள் - ஏன் மருமகனும் வருவினந்தானே!

"கஞ்சியை குடியுங்கோ!" பருக்குகிறாள் துணைவி.

"அருவருக்காதேங்கோ பெரியவர். டொக்டர் ஜயா சொன்ன முறைப்படி தான் அம்மா கஞ்சி சரிக்கட்டினா. நல்ல வாசமாக இருக்கே" - பருகத் தூண்டுகிறாள் தாதி.

"ஓ மதியம் ஆகிவிட்டதா? மகனை இன் னும் காணவில்லையே!" - நான் அங்கலாய்க்கிறேன்.

"உங்களுக்குச் சொல்லேல்லையா? கட்டுநாயக்காவுக்கு போறன் எண்டான். அவன்ற "ஃபிரண்ட்" வாறாவோ தெரியல்ல" - மனைவியின் விடை

உளம் ஆராய்கிறது.

"மகனுடன் ஆய்வில் ஈடுபடும் சூக தோழியா?." எம் பண்பாட்டைத் தெரிந்தவளாம். அவளின் பெற்றோர் இந்திய உயர்ஸ்தானிகராலுயத்தில் பணி புரிந்தவராம். தமிழகக் கோயில்கள், மாமல்லபுரம் போன்றவற்றை இளம் பராயத்தில் பெற்றோருடன் பார்த்தவளாம். வளர வளர 'விஷ்ணுக்கு எங்கள் தமிழர் வாழ்க்கையில் ஈடுபாடாம்; ஒரு பிடிப்பாம்,- தாய்க்கு அடிக்கடி எழுதுகிறான் கதைக்கிறான்; தாயைத் தன் பக்கம் இழுத்துப் போட்டான் போவிருக்கு.

ஒரு நாள், நல்ல நினைவாக இருக்கிறது. மகனின் கடிதம் கிடைத்த சிறிது நேரத்திற்குப் பின், என்னருகே வந்து உட்கார்ந்தா துணைவி.

"கேட்கிறேன் ஒரு கேள்வி! சொல்லுங்க பாப்பம். நடராசர் ஏன் விடாமல் ஆடுகிறார். அதுவும் காலைத் தூக்கி அந்தரத்தில்." "பக்த கோடிகளைப் பரவசப்படுத்த....." என்றேன்.

"உங்களது சரியான விடையல்ல"

கோள்கள் தன்னைதானே சுற்றிக் கொண்டு, சூரியனை வலமாக வருகின்மாம். அதோடே ஒன்றோடு ஒன்றுக்கு ஈர்ப்பாம். இந்தச் சமூர்ச்சி நின்டால் போச்சு, அதோ கதி தான். நடராசர் ஆடல் தத்துவம் இதைக் குறிக்கிறதாம்.

"அட அட நல்ல விளக்கம். மகன் எழுதினானோ?" "எலிலைபெத் சொன்னதை எழுதியிருக்கிறான். டொக்டர் ஆனந்தக் குமாரா-சாமியின் கட்டுரையில் இருக்காம். 'விஸ்' படித்தவாம்"

எலிசபெத்தின் கலையார்வத்தை இன்றும் நினைக்க எனக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறது, அவளிடம் கரிசனையும் ஏற்படுகிறது. எங்கள் நிலைபார்த்தை நினைக்க வெட்கமாகவும், கவலையாகவும் இருக்கிறதே!

இன்ஜெக்சனின் தாக்கமோ? சோர்வாக இருக்கிறது. இமைகள் கனக்கின்றன.

கனவில் கேட்பது போல் மழலைகளின் குரல்கள்!

"அம்மம்மா, அம்மப்பா", "அம்மம்மா, அம்மப்பா" தூக்கம் கலைகிறது. துவாய் தருகிறா மனைவி! கண்களைத் துடைக்கிறேன்.

"ஹாய் ஹாய், அம்மப்பா ஓபினிங் ஹிஸ் ஜஸ்" ஈர்க்கும் அழகான பேர்த்தி 'சமி' என்ற சுமதியின் வார்த்தைகள். நெஞ்சு பொங்குகிறது.

"உணர்ச்சிவசப்பட வேண்டாம்" நெஞ்சைத் தடவ எத்தனித்தவ, மாறும் ரணத்தைக் கண்டு, கையை மீட்கிறா என் மனைவி. பேரனைத் தூக்கி நிற்கும் மருமகன் எட்ட நிற்பவள் - ஆம் என் மகள் தான். கையை அசைக்கிறேன். கிட்ட வருகிறாள்.

"அப்பா கோபமா?"

"உதென்ன கேள்வி? எங்கள் முதல் செல்வம் நீர் தானே" கண்டிக்கிறாள் அன்னை.

என் கைகளைப் பற்றிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறாள். நனைகின்றன என் கைவிரல்கள். கண்ணீர் திரை போடுகிறது! துடைக்கிறேன்.

பொப் செய்த தலைமயிர்: மையிட்ட இமைகள், 'விப் ஸ்ரிக்', 'ரி' சேட், ஜீன்ஸ் - எங்கள் மகள் தான்.

என்னைச் சமாதானப்படுத்துகிறேன்.

நாட்டின் குழப்பத்தால் ஏற்பட்ட விளைவு!

“அடிக்கடி இளவுயதில் புத்தி சொல்வீர்களே! பேசாமல் இருக்கிறீங்களே! அப்பா.”

“தமிழ்ப் பெண்ணாக வாழும்மா! பிள்ளைகளுடன் தமிழில் பேச! படிப்பியும், எங்களுக்குத் திருப்தியைத் தரும்”.

“ஹாய் ஹாய் மாமா, ஹாய் ஹாய் மாமா” சுமதியின் குறவினால் எங்கள் சம்பாசனை தடைப்படுகிறது.

மகனுடன் வந்தவன் என் முன் வந்து கைகூப்பி,

“மாமா வணக்கம், நான் எலிசபெத், குமாரின், ஃபியான்சி” (Fiancee) என்கிறாள். மழலைத் தமிழில் துணிவுடன் பேசிய அப்பெண் என் உள்ளத்தை உருக்குகிறாள். கரைகிறது.

என்னையறியாமலே கைகளை நீட்டுகிறேன். ஆதரவாகக் கைகளைத் தாங்குகிறாள்.

நெற்றியில் திலகம், மேனியை அலங்கரிக்கும் பருத்திப்புடவை, அவளின் தோற்றம்.

கால்களை தொட்டு வணங்கக் குனிந்தவளைத் தடுக்கிறேன். “போனி ரெயிலில்” பின்னலைக் காண்கிறேன்.

மனைவி லிஸ்ஸை அணைத்து முத்தமிடுறா. லிஸ்ஸாம் மாறிமாறிக் என்னவளைக் கொஞ்சகிறாள்.

“நன்றாக உடம்பு தேறி விட்டேன்” உணர்வு உடலெங்கும் பரவுகிறது. மகள் ஈஸ்வரியின் கண்கள் பனிக்கின்றன.

மகள் ஈஸ்வரி?

தினக்குரல்
08-08-2004

விசுவாசம்

“ஷ்ஷ....ஷ்ஷ.... என்ன வெக்கை! என்ன புழுக்கம்!” என் அதரங்கள் அனுங்கின.

தகிக்கும் வெய்யில்; காற்று ஒளித்து விட்டதோ என்ற பிரமை. பார்க்கும் இடமெல்லாம் வரட்சி; காய்ந்த நிலம்; பொருக்குகள்; வாடிய மரங்கள்; கருகிய செடிகள்; சோர்ந்த ஜீவராசிகள்; ஒரே வெப்பமான சூழல்.

வீட்டின் அமைதியான பின் புறத்தில் கம்பீரமாக நிற்கிறது, ‘செம்பாட்டான்’ மாமரம். சடைத்து கூடாரம் போல் கிளைகளைப் பரப்பி, நிழலைச் சொரிந்து “வருக” என அழைப்பது போல் ஒரு தோற்றம். அந்த மரத்தை நோக்கி நடக்கிறேன்.

என் ஈர்ப்பு அந்த மரத்தின் நிழலில் மட்டுமல்ல. அதனுடன் சேர்ந்த ‘சென்றி-மென்றி’ - உம்தாம். அதன் கீழ் இருக்கும் கதிரைகளில் ஒன்றில் அமருகிறேன்.

இரு தசாப்தங்களுக்கு மேல் இருக்கும். என் ஜயா - அப்படித்தான் நான் தகப்பனாரை அழைப்பது, பீற்றரின் தந்தைக்கு அன்பின் அடையாளமாக பழங்களுக்குப் பேர்போன சில யாழ்ப்பாண மாங்கன்றுகளைக் கொடுத்-

தார். தப்பிய கன்றுகள் மூன்றாம். முற்றத்தில் வனப்புடன் செழித்து ஓங்கி, காய்கள் தொங்க நிற்கும் 'அம்பலவி' 'கறுத்தக் கொழும்பான்' மரங்கள் இரண்டு. மற்றது இந்தச் 'செம்பாட்டான்' இம் மரங்கள் என் ஜயாவைத் தினமும் நினைவுபடுத்தி, நாவை மட்டுமல்ல, என் இதயத்தையும் இனிக்க வைக்கின்றன. அங்கிருந்த ரீப்போவில் கிடந்த ஞாயிறு வாரப் பத்திரிகைகளில் ஒன்றை எடுத்து வாசிக்கிறேன்.

கடதாசி மட்டையை விசிறிக்கொண்டு அங்கு வந்த வயது முதிர்ந்த அம்மை, நிலத்தில் அமருகிறார். அப்படிப் பிருஷ்டம் பதிய, கால்களை நீட்டி இருப்பது தனக்கு விருப்பமாம். நிழலின் கீழ் வளர்ந்திருக்கும் பசம்புற்களின் அணைப்பை அநுபவித்தவர்களுக்குத்தான் அருமை தெரியுமாம். இப்படி அடிக்கடி சொல்லுவார் அந்த அம்மை. எங்களுக்கு அவர் 'லொக்கு அம்மா', அயலவருக்கு 'உபாசக அம்மா'. தன் பகல் சமையல் வேலையை, அவர் முடித்திருக்க வேண்டும். தரையில் ஒரு பேப்பரை விரித்து வாசிக்கிறார்.

காங்கையைத் தணிக்க பீற்றரும் எங்களுடன் சேர்ந்து கொள்கிறார், மரநிழலின் கீழ் திடீரென மோதிய காற்று, 'அனலைக்கக்கி' வந்த விசையில் மறைகிறது.

"ஹறி றஸ்ன்" பீற்றர் முனுமுனுக்கிறார்.

"போயாவுக்கு மழை பெய்யும்" லொக்கு அம்மா சொன்னார்.

"போயாவுக்கு மழை பெய்யுமோ பெய்யாதோ தெரியாது. நிச்சயமாகப் பெரிய வெள்ளிக்கு மழை கொட்டும்" என்றார் பீற்றர்.

"மகனே பீற்றர், போயா 'பாலல்வக' மகிமையானது. புத்தர் பிறந்தது, ஞானம் பெற்றது, பூரணநிலை அடைந்தது - எல்லாம் போயாவில்தான். என் எழுப்பு வயது அநுபவம். போயாத்தினத்தில் நிச்சயம் மழை வரும்".

"அம்மே, மக்களுக்காகத் தேவமகன் தன் உயிரையே விட்டார். அந்த மேலான தியாகத்தைச் செய்தது 'குட் ஃபிறைடே' - பெரிய வெள்ளியில்தான். அந்தக் கொடையை ஒப்பிடமுடியுமா?; அதற்கு மேலாக இந்த உலகத்தில் ஒன்று இருக்குதா?; நிச்சயம், பெரிய வெள்ளியில்தான் மழை பெய்யும்." அழுத்திக் கூறினார் பீற்றர்.

மத நெறிகளின்படி நாம் ஒழுகாவிட்டாலும், சவால் விடுவதற்குக்

'கொடுக்குக் கட்டுகிறோமே' என நொந்தேன். இருவரையும் சமரசம் செய்ய முனைந்தேன்.

"என் போன்ற இந்துக்களுக்கும் வெள்ளிக்கிழமை முக்கிய நாள்தான். மற்றய நாட்களில் போகாவிட்டாலும், வெள்ளியன்று அநேகர் வணங்கக் கோயில் செல்வர். அதேபோல் தாயை இழந்தவர் பூரணையில் விரதம் அநுட்டிப்பர். தந்தையை இழந்தவர்க்கு அமாவாசை விரத நாள். எல்லா நாட்களும் நல்லதே" எனச் சொன்னேன். கைகளில் இருக்கும் பத்திரிகைகளுடன் ஜக்கியமானோம்.

இப்படியான தருக்கங்களுக்குக் காரணம் அப்பிரதேசத்தில் - கிரிபத்கொடையில் நிலவிய வரட்சியான காலநிலைதான். 'தை'யிலிருந்து சித்திரை வரை நீடித்திருக்கும். வானம் இரங்குவதில்லை; துமிப்பதும் இல்லை. தொடரும் வரட்சிதான். மார்ச்சில் இருந்தாற்போல ஒரிரு நாட்களுக்கு மழை பெய்யுமாம்; நியதியில்லை.

ஆற்றை அண்டிய பிரதேசம். ஆனாலும் மேடான நிலம். ஆழந்து தோண்டிய கிணறுகளிலும் நீர் வற்றிவிட்டது. குழாய் நீர் விநியோகம் அக்காலத்தில் அங்கில்லை. பவசாலில் குடிப்பதற்கு மாத்திரம் நீர் வழங்கப்பட்டது. அதுவும் அரும்பொட்டாகவே இருந்தது. குளிப்பதற்கும், தோய்ப்பதற்கும் மக்கள் நீண்டதாரத்திலிருக்கும் ஒடைகளுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. சொல்லொணாத் துன்பத்தில் அழுந்திக் கொண்டிருந்தனர்.

'றபான்' அடித்தோ, 'தோயில்' செய்தோ, 'ஜக்கா நடும்' செய்தோ, தெய்வங்களுக்கு 'குளிர்த்தி' வைத்தோ மழைபெய்விக்க அவர்கள் கிராமிய மக்கள் அல்ல. செய்வை மழை வருவிக்க ஏற்ற விஞ்ஞான வளர்ச்சியோ, முதிர்ச்சியோ, ஆராய்ச்சிக்குத் தேவைப்படும் பண பலமோ அற்ற 'இரண்டுங் கெட்டான்' நிலையிலேயே அவ்வட்டார மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

நன்பர் என்ற முறையில் பல ஆண்டுகளாக பீற்றர் வீட்டில் தங்கி வருகிறேன். கல்லூரி ஒன்றில் ஆங்கில ஆசிரியனாகக் கடமை ஆற்றுகிறேன். தம் பிள்ளைகளின் ஆங்கில அறிவை மேம்படுத்த பீற்றர் விரும்பினார். அதனைக் கவனத்தில் கொண்டு, நேரம்

கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவரின் பிள்ளைகள் அஜித், அனிக்கா இருவருக்கும் ஆங்கிலம் படிப்பித்து வந்தேன்.

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து எண் பத்தொன்று அல்லது எண்பத்திரண்டாக இருக்க வேண்டும்.

அன்று நான் வீட்டில் தனியே!

வொக்கு அம்மா அதிகாலையில் தோய்ந்து, வெள்ளை உடை அணிந்து, மலர்கள் சேகரித்து விரதம் காக்க பன்சாலை சென்றிருந்தார்.

பீற்றர் குடும்பமும் காலைக்கடன் முடித்து, உணவைத் தவிர்த்து, காலைப் பூசையில் பங்குபற்ற தூர்த்திலிருக்கும் அந்தோனியார் தேவாலயத்துக்குச் சென்றிருந்தனர்.

காலை எட்டுமணி இருக்கலாம். நானும் தோய்ந்து விட்டு 'ஃபிளாஸ்'க்கிலிருந்து கோப்பியை வார்த்துக் குடித்தேன்.

ஆகாயம் கறுத்து இருண்டது. மின்னல் இடிமுழக்கத்துடன் மழை "சோ" என்ற இரைச்சலுடன் கொட்டத் தொடங்கியது. கொத்துக் கொத்தாக விழும் நீர்க்கீற்றுகளைக் கண் கொட்டாது சிறு குழந்தைபோல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். வயிறு வெறுமையாக இருப்பதை உணர்ந்த பொழுது, வொக்கு அம்மா காலை உணவுக்குப் "பணிஸ்" இருப்பதாகச் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. சாப்பிட மேசையை அணுகியபோது, 'கலண்டர்' கண்ணிற்பட்டது. அட, இன்று தாய்க்கு அநுட்டிக்கும் விரத நாள்லவா! பணிலைத் தவிர்த்தேன்.

இந்தக் கொட்டும் மழையைப் பார்த்து ஆனந்திக்க, இரசிக்க, தர்க்கிக்க வொக்கு அம்மாவோ பீற்றரோ வீட்டில் இல்லையே என ஆதங்கப்பட்டேன்.

வீட்டில் சமையலுக்குப் பொறுப்பு வொக்கு அம்மாதான். பீற்றரின் மனைவி திரேசாவின் தூர உறவினர். வறுமை துரத்த அதன் கெடுபிடியிலிருந்து தப்ப, திரேசாவின் பெற்றோருடன் தனது முப்பதாவது வயதிலேயே "தனிக்கட்டை"யாக வந்து ஒட்டிக் கொண்டார். திரேசாவை வளர்ப்பதில் அதிக பங்கு கொண்ட அவர், அவள் திருமணத்தின் பின்னும் அவள் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து

வருகிறார். திரேசாவை வளர்த்தது போல், அவள் குழந்தைகள் அஜித், அனிக்கா இருவரையும் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து கூளாக்கிவிட்டார். அஜித்தைப் பற்றிப் பேச்சு எழுந்தால், அவர் கண்கள் குளமாகிவிடும்.

மழை விடாது பெய்து கொண்டிருந்தது.

என் மூளையிலே ஒரு மின்னல் கீற்று! அட கடவுளே! இவ்வொருவரும் தம் பராக்கில் இருந்து விட்டனரே! சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லையே! நோன்பு காக்கப் பன்சாலைக்கு வொக்கு அம்மா. குடும்பத்துடன் தேவாலயப் பூசைக்கு பீற்றர்.

அதிசயமாக இரு விசேட நாட்களும் ஒரே நாளில்! "வண்டிபுல் கொயின்சிடென்ஸ்"! ஆம், பெரிய வெள்ளியும், போயா பூணையும் அவ் வருடம் ஒரே நாளில்!

என் சிந்தனையைக் கலைத்தது ஜீப்பின் 'கோன்' சத்தம். கிரானுவ வீரன் மழையில் நனைந்து கொண்டே, என்னை நோக்கி வந்தான். நான் குடை எடுக்க எத்தனித்ததைத் தடுத்து "பீற்றர் இருக்கிறாரா?" என விசாரித்தான். கிலேசம் என்னைக் கவ்வியது. பீற்றர் குடும்பம் தேவாலயம் சென்றிருப்பதைச் சொன்னேன். விபரத்தை அறியும் ஆவலில், வழிகாட்டும் சாட்டில், அவன் அருமதியுடன் ஜீப்பில் தொற்றிக் கொண்டேன்.

வெள்ளத்தினால் மேடுபள்ளம் குழி தெரியாத குறுகிய தார் வீதி. ஜீப் எம்பி வீழ்ந்து கடகடத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அஜித்தின் நினைவுலைகளால் என் இதயமும் படபடத்துக் கொண்டே இருந்தது.

பல மாதங்கள் இருக்கும். அஜித் வீட்டை விட்டு ஓடி விட்டான். பெற்றோர் கலங்கினர். வளர்த்த பாசத்தினால் வொக்கு அம்மா பரிதவித்தார். நான் எல்லாருக்கும் ஆறுதல் கூறி, பொலிஸாக்கும் அறிவித்தேன். பத்திரிகைகளில் படத்துடன் விளம்பரம் செய்வித்தோம்.

சில வாரங்களில், எங்களுக்கு அஜித்தின் கடிதம் வந்தது. அஜித் பிரியாவைக் காதவித்தான். அவன், அவன் நண்பன் விநோத்தின் தங்கை; புத்தமதம். கத்தோலிக்கரான் பீற்றர் மகனின் காதலைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். பிரியாவின் பெற்றோரும் தம் மகள் மதம்

மாறுவதை விரும்பவில்லை. தங்கையின் காதலுக்குத் துணையாக இருந்தான் விநோத்; நண்பன் அஜித்துக்கும் ஆதரவுதான்.

மனைவி திரேசா, அனிக்கா, லொக்கு அம்மா ஆகியோர் பீற்றருக்கு விடுத்த வேண்டுகோள், 'விழுவுக்கு இறைத்த நீரானது'. எனது புத்திமதிகளும், பீற்றருக்கு 'செவிடன் காதில் ஷதிய சங்குபோல்' ஆனது.

அஜித்தின் கடிதம், அவன் ஆழியில் சேர்ந்து, யாழ்ப்பாண இராணுவ முகாமில் இருப்பதைத் தெரிவித்தது. தான் சொல்லாமல் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டதற்கு தன்னை மன்னிக்கும்படி அவன் வேண்டுகோளும் அதில் இருந்தது.

மகனின் பிரிவிலும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார் பீற்றர். புத்தமத்தினள் பிரியா மீதுள்ள காதலை அஜித் மறப்பான் என நம்பினார். அவரின் நம்பிக்கை நீடிக்கவில்லை. மகனின் அடுத்த கடிதம் நண்பன் விநோத்தும் ஆழியில் சேர்ந்து, யாழ் இராணுவ முகாமில் இருக்கிறான் எனத் தெரிவித்தது. தங்கைக்காக, மகனின் காதலை மேலும் தூண்டுவான் எனக் கவலை அடைந்தார்.

"தம் தம் பெற்றோர்களை உணர வைக்க, வழிக்குக் கொண்டு வர நண்பர்கள் அஜித் - விநோத் இருவரும் ஆழியில் சேர்ந்தனர்" என்ற கதை அவர்களின் தோழர்கள் மத்தியில் உலாவியது.

நினைவு அலைகளில் சிக்கிய நான், அகன்ற பிரதான வீதியை ஜீப் வண்டி கிட்டுவதைச் சாரதிக்குச் சொல்லப் பிந்திவிட்டேன். எதிர்பாராமல் அகன்ற நெடுஞ்சாலையில் வந்து வாகனத்துடன் மோதலைத் தவிர்க்க சுடுதியாகப் "பிரேக்" போட்டான் இராணுவச் சாரதி. ஒரு பயங்கரக் குலுக்கலுடன் ஜீப் நின்றது. ஜீப்பின் வீச்சை நானும் மற்ற வீரனும் ஒருவாறு சமாளித்து சீற்றில் ஊன்றிக் கொண்டோம். திஹர்ப் 'பிரேக்'கினால் என் எண்ண அலைகளும் தடைப்பட்டன.

என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, சூழ்நிலையை உணர்ந்து, வீரனின் கையிலிருக்கும் உறையை அவதானித்தேன். என்னவாக இருக்கும்? சசா, ஒரு அசம்பாவிதமும் நடக்காமல் இருக்க வேண்டும் என உளங்கனிந்து பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

தேவாலயத்தை அடைந்ததும், ஒரு பக்கமாக ஜீப் நிறுத்தப்பட்டது.

வந்த விசயத்தை ஒரு ஆலய ஊழியருக்குச் சொல்ல, அவர் பூண்டபத்திலிருந்து பீற்றரைக் கூட்டி வந்தார். பீற்றரின் முகத்தில் கலவரத்துடன் கூடிய கேள்விக்குறி! மனைவி திரேசாவும் மகள் அனிக்காவும் அவர் பின் வந்தனர்.

பீற்றரை ஆதரவாக அணைத்து, மெல்லிய குரலில் ஏதோ சொல்லிய வீரன், தான் கொண்டு வந்த தபால் உறையையும் அவரிடம் கொடுத்தான். எங்கள் எல்லோரையும் தாம் வந்த ஜீப்பில் ஏற்றி பீற்றர் வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து விட்டான். இரு வீரரும் பீற்றர் குடும்பத்துக்கு தம் துக்கத்தைத் தெரிவித்து வந்த வாகனத்தில் விடை பெற்றனர்.

பீற்றரின் வீடு 'அல்லோல கல்லோலப்'பட்டது.

'யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட நிலக்கண்ணி வெடிப்பில் மரணித்த வீரர்களில், அஜித் ஒருவன்' என்பதுதான் இராணுவ வீரன் கொண்டு வந்த செய்தி.

"ஹோ" வென்று தாய் திரேசா, தங்கை அனிக்கா இருவரும் நிலத்தில் புரண்டு அழுதனர். பீற்றர் ஏக்கத்தினால் சிந்திக்கும் திறனற்று, கண்கள் நோக்கின்றி ஒரே திக்கைப் பார்க்க உன்மத்தனாக கல்லாகச் சமைந்திருந்தார்.

அயலவர் ஆறுதல் கூறிச்சென்றனர். சிலர் பீற்றரில் குறை கண்டனர். அவரின் பிடிவாதக் குணத்தினால் வந்த வினை என்றனர். மகன் 'அஜித்'தின் காதலுக்குப் 'பச்சைக்கொடி காட்டியிருந்தால்', இந்த மரணம் நடந்திராது எனத் தங்களிடையே கதைத்துக் கொண்டனர்.

இந்தப் புனித பெரிய வெள்ளியன்று இச்செய்தி பீற்றருக்குக் கிடைத்ததே எனச் சஞ்சலப்பட்டேன். எனினும் நிதானத்தைக் கைப் பிடித்தேன்.

லொக்கு அம்மா 'சில்' அநுட்டானத்தைத் தொடரட்டும் எனக் கருதி, நான் அவருக்கு அறிவிக்கவில்லை. எதற்கும் போயா விரதத்தை முடித்து நாளை சனி வருவார். வரும்பொழுது இத்துக்க செய்தியை அறியவும் கூடும் என வாளாவிருந்தேன்.

அஜித்தின் சடலம் 'எப்பொழுது வரும்?' என எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

மறுநாள் சனி

காலையில் 'சில்' அநுட்டானத்தை முடித்துக் கொண்டு பன்சாலையிலிருந்து லொக்கு அம்மா திரும்பினார். தியானத்தினால் என்னமோ, அவரின் வதனம் தேசுகடன் காணப்பட்டது. அவர் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. வாய் கதறவில்லை. அஜித்தின் அகால மரணத்தை அவர் அறிந்திருக்க வேண்டும் போலத் தெரிந்தது.

"அஜித் வருவான்" என்று சொன்னாரே தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அவரின் வாக்கியம் என் போன்றோருக்குத் தேற்றல் மொழியாக இருந்து. சிலருக்கு நகைப்பையும், வேறு சிலருக்கு ஏரிச்சலையும் தருவித்ததை அவதானித்தேன்.

அன்று சனிமாலை சிறிது தூரத்திலிருந்த பிரியா வீட்டிலிருந்து "ஹோ" என்ற கதறல்கள் உச்சமாகக் கேட்டன. அஜித்தின் மரணச் செய்தியை இப்பதான் அறிந்தார்களோ? பிரியாவுக்கு அஜித்தின் மரணச் செய்தியை மறைத்தனரோ? என விசனம் கொண்டேன்.

விசாரித்ததில் அறிந்தேன், "பிந்திவந்த செய்தியில் விநோத்தும் கண்ணி வெடியில் சிக்கினான்" என்பதே.

தற்சமயம், விநோத்தின் சடலம் அவனின் பெற்றோரிடம் அளிக்கப்பட்டதையும், வெடிவிபத்தில் அவன் முகம் மட்டும் தப்பியதால் அடையாளம் காணப்பட்டதாக இராணுவம் சொன்ன செய்தியையும் கேட்டுத் துக்கித்தோம்.

அஜித்தின் சடலத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த எமக்கு, ஜிப்பிலிருந்து இறங்கிய இராணுவ வீரன் ஒரு கைக்கடிகாரத்தை மட்டும் கொடுத்தான். அடையாளம் காணப்பட முடியாத சிதைந்த உடல்கள் தகனம் செய்யப்பட்டதாகவும் கூறி, தம் வருத்தத்தைத் தெரிவித்து சகாக்கஞ்சன் விடை பெற்றான்.

இராணுவ வீரன் கொடுத்த கைக்கடிகாரம் அஜித்தினுடையது. "அஜித்தின் சடலத்தைக் கூட பார்க்க முடியாத மகா பாவிகளானோம்" எனக் குடும்பத்தில் அனைவரும் மார்பிலும் தலையிலும் அடித்துக் கொண்டும், ஒருவரை ஒருவர் அனைத்துக் கொண்டும் கதறி அழுதனர்.

மூன்றாம் நாள் ஞாயிறு, ஈஸ்ரர் பண்டிகை நாள். இயேசுபிரான் உயிர்த்த பொன்னாள்.

பீற்றர் குடும்பம் ஆழந்த கவலையில் இருந்தது. செய்வதறியாது தத்தளித்தனர். அவர்கள் தேவாலயம் செல்லவில்லை.

ஆவன செய்வதற்கு நான் ஆயத்தமானேன்.

பாசலைத் துப்புரவாக்கிக் கொண்டிருந்த லொக்கு அம்மா "அஜித் வந்து விட்டான், வந்து விட்டான். இயேசு பிரான் உயிர்த்த ஞாயிறில் வந்து விட்டான்" எனத் திரும்பத் திரும்பக் கத்திக் கொண்டிருந்தார். திடுக்கிட்ட நாம், அவருக்குப் பயித்தியம் பிடித்து விட்டதோ என நினைத்தோம்.

எங்கள் கண்களை எங்களால் நம்ப முடியவில்லை; நம்பவே முடியவில்லை.

ஜீப்பிலிருந்து அஜித் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நாம் "முழி முழி" என்று விழித்துக் கொண்டிருந்தோம். தாய் திரேசாவும் தங்கை அனிக்காவும் வியப்பை விடுத்து, அவனை ஒடி அணைத்து, கட்டித் தழுவி, முகர்ந்து முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தனர், பீற்றரின் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்து கொண்டே இருந்தன.

தாய் தங்கை அணைப்பில் திக்குமுக்காடிய அஜித், எமது வியப்பை, எமது வதனங்களில் விளைந்த வினாக்களை ஊகித்து உணர்ந்து, புதிருக்கு விடை பகர்ந்தான்.

"நெருங்கிய நண்பர்கள் மத்தியில் ஒருவர் சட்டையை, 'ரெளாவுசரை' மற்றவர் அணிவது சகஜம். அப்படியே 'பெல்ற்' கைக்கடிகாரம் என்பவற்றையும் மாற்றிக் கட்டுவம். சில நாட்களாக என் கைக்கடிகாரத்தையே விநோத் கட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறான் எனத் தெரியுது.

கண்ணி வெடித்த தினத்தில், சுகயீனம் காரணமாக நான் கட-மைக்குச் செல்லவில்லை. நடந்தது இதுதான். என் பெற்றோர் இயேசுபிரானிடம் வைத்த விசுவாசம், என்னை விபத்திலிருந்து காப்பாற்றியது"

தினக்குரல்
II-06-2000

வேஷம்

தொலைபேசி மணி அடித்தது.

ஹோலில் இருந்த நாகநாதர் சென்று போனில் கதைத்தவருக்கு

“சீதையம்மாவா? அப்படி ஒருத்தரும் இல்லையே” என்றார். கூட்டிக் கொண்டிருந்த ராணி ஒடி வந்து, “கட் பண்ணாதீங்க பெரியயா, சீதையம்மா நான் தானுங்க” என்றாள்.

“உனக்கும் இரண்டு பெயரா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே ‘ஸ்ரீவரை’ ராணியிடம் கொடுத்தார்.

“இது ஃபாஷனாகப் போச்சு” - எனத் தனக்குள் மென்னகை உதிர்த்தார்.

“வர வானா, நா பிரியாட்ட குடுக்கிறன். இங்க வரவானா” எனத் தீர்க்கமாகப் பேசி, போனை வைத்தாள் ராணி.

“யார் கதைச்சது?” நாகனார் வினாவினார்.

“அண்ணாங்க, நம்ப வீட்ல காம்பரா ஒண்ணு கட்றா. பணம் வேணுமாம்”

“ஏன் உன்னிடம் கேட்கிறான்? அவன் உழைக்கிறது இல்லையா?”

“நாத்தனா குவைற்ற, பணம் அனுப்றா, இவரு இங்க குசால் பண்றா”

“வெளிநாடெண்டால் மாடாக உழைக்க வேணும். பொம்பிளை யெண்டால் சொல்லத் தேவையில்லை. மானத்தையும் காக்க ஏலாது. உன்றை அண்ணனுக்கு புத்தி இல்லையா?” உறைப்பாகச் சொன்னார் நாகனார்.

முகம் சுருங்கிய ராணி,

“நாம சரியாக இருந்தா ஒண்ணும் வராதுங்க” என்று சொல்லித் தான் விட்ட இடத்தில் தொடர்ந்து கூட்டச் சென்றாள்.

ராணி ஒரு வருசமாக எங்களுடன் இருக்கிறாள். ஆறு மாசத்துக்குள்ளே முன்னம் இரண்டு பேர் வந்து போட்டினம். மகள் பத்ராவின் ஏச்ச, நச்சரிப்பு, கண்டிப்பு - இவற்றைப் பொறுத்து ராணி மாத்திரம் இருக்கிறாளே! - அதிசயித்தார் நாகனார்.

இளமை, சுறுசுறுப்பு, எட்டாம் வகுப்புவரைத் தமிழ் படிப்பு, தடக்கி வாசிக்கும் சிங்கள அறிவு, சில பழக்கமான ஆங்கிலச் சொற்களை விளங்கும் ஆற்றல் - ராணியின் தராதரங்கள்; வீட்டிலுள்ளவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தன.

என் பேரக்குழந்தைகூட “அக்கா, அக்கா” எண்டு எந்நேரமும் அவளோடுதானே!

பத்ராவின் தலைப்பிரவசத்துக்காக, மனைவி பார்வதியுடன் கொழும்புக்கு வந்தார் பெங்கனியர் நாகநாதனார். பேரன் குகனுக்கு ஒன்றரை வயசு. தாம் வந்து இரண்டு வருசம் இருக்கலாம்.

பார்வதிக்கு அடிக்கடி மூட்டுவலி, தலையிடி, தனியாக மகளைப் பராமரிப்பது கஷ்டம்.

இளவயதில் நந்தா அம்மே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தவ. பிள்ளைப்பேறு பார்ப்பதில் வெள்ளவத்தை மற்றும் சுற்றுப்புற இடங்களில் பிரசித்தம். அவதான் பத்ராவின் பிள்ளைப்பேறு பார்த்தா. முப்பத்தொன்று முடிந்தவுடன், அவவுக்கு வேறு இடம் காத்திருந்தது.

அவவின் 'எடுபிடி'தான் வீரி என்ற வீராயி.

பத்தியத்துக்கு அம்மியில் சர்க்கை அவள் அரைத்தால் பட்டுப்போல பசுந்தாக இருக்கும். 'விளைண்டர்' தோற்றுப்போம். ஆடிப்பூசைக்குப் போனவள் போனதுதான். இருந்தது மூன்று மாசம்.

அடுத்து 'மணி' என்ற குண்டுமணி, திடுமலி; ஒரு நொடியில் பிசாசைப் போல்கொடுத்த வேலையை முடித்து விடுவாள். சுத்தம் அவளுக்கு எட்டாக்கனி; தீபாவளி வரைக்கும் தங்களுடன் தங்கியதே எட்டாவது அதிசயம். மூன்றே மாசந்தான் அவளும் இருந்தது.

ராணி தொடர்ந்து ஒரு வருசம் பணி செய்கிறாள்; பொறுமைசாலி. நாகனார் - பார்வதியை பெரியய்யா, பெரியம்மா என்று ராணி அழைப்பாள். சின்னம்மா - சின்னய்யா என்று அழைப்பது பத்ரா, அவள் கணவன் பவனை; இருவரும் அரச ஊழியர்.

ஹோலில் படுத்திருக்கும் ராணியை நாகனார் நாலரை மணிக்கு எழுப்பிவிடுவார்.

காலைக் கடன் முடித்து, வீட்டைப் பெருக்கி, பெரியயா பெரியம்மாவுக்கு தேநீர் கொடுத்துப் பின் தானும் பருகுவாள். தேக்ககம் ஓடம் கொடுத்தால் சமைக்கும் ராணிக்கு காய்கறி வெட்டிக் கொடுப்பார் பார்வதி.

சின்னய்யா சின்னம்மா ஸ்நானம் செய்து வருமுன், கோப்பையில் பற்றர் ஜாம் பூசிய பாண்துண்டுகள், மதியத்துக்கு இரு சோற்றுப் பார்சல்கள், ஆறிய நீர் நிரப்பிய இரு பிளாஸ்டிக் போத்தல்கள் - என்பன சாப்பாட்டு மேசையில் ஆயத்தமாக இருக்கும்.

அவர்கள் அலுவலகம் செல்ல, பெரியவர்களுக்கு காலை உணவு கொடுத்து, தானும் உண்பாள்.

வேலை தொடரும்; ஆனால் ராணியின் சுறுசுறுப்பு தளராது. பேபிக்குக் குளிப்பாட்ட, பால் பருக்க, மல்லுப் பிடிக்கும் போது விளையாட்டுக் காட்டி உணவு ஊட்ட, பெரியம்மாவின் மடியில் படுத்திருக்கும் குழந்தை தூங்க தாலாட்டுப்பா - சினிமா பாடல்தான் பாட, - சகலதுக்கும் பார்வதிக்கு உதவுவது ராணிதான்,

பின்னேரங்களில் 'மொப்பிங்'; பின் இரா உணவு சமைத்தல்; - சங்கிலித் தொடர் போல வேலை ... வேலை... ஒரே வேலைதான்!

பேபியின் உடுப்புகள் லேசானவை; தோய்ப்பது சுகம். சின்னம்மா சின்னய்யாவின் உடுப்புகள், ஏற்றுகள் ஒரே அம்பாரம், பாரமுந்தான். தோய்ப்பதும் மிகக் கஷ்டம். சின்னம்மாவின் தோழி சொன்னது நினைவில் ... "ஒரு 'வாஷிங்' மசீன் வாங்கும், வேலை குறையும்; செலவும் சுருங்கும்; ஓய்வும் கிடைக்கும்" -என்பது,

சின்னம்மா காதில் போடவில்லையே! கவலைப்பட்டாள் ராணி. பெரியய்யா எத்தனைதரம் சொன்னார்! "ஒரு மசீன் வாங்கும், பாவம் ராணி, அவளுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைக்கும்" - என்று பெரியய்யாவின்சொல்லுக்கும் சின்னம்மாவின் அலட்சியந்தான் பதில்.

"பெரியய்யா இருப்பதால்தானே பொறுமை காத்து இங்க இருக்கிறன்" என நிந்தனைகள் நெருடும்போது, அவரின் அன்பை நினைந்து நெகிழ்வாள்.

அவளுக்குச் சிறிது ஓய்வு மதியத்தை அடுத்துத்தான். மதிய உணவின் பின் பெரியய்யா - பெரியம்மா உறங்குவார்கள். ஒலியைக் குறைத்து ரி.வி.பார்ப்பாள். சில சமயங்களில் உறக்கம் நீங்கி பேபியும் அவளுடன் இணைந்து ரி.வி.பார்க்கும்.

போதாக் காலம்; சண்டைப் படம்; குண்டுமாரி பொழியும் சுத்தம். குழந்தை பயந்து வீரிட்டது. நித்திரை குழம்பிய பெரியம்மா அறையின் வெளியே வந்தாள்.

"நீ கெட்டதும் பத்தாமல், பேபியையும் கெடுக்கிறாயே!

குழந்தையின்ற கண்கள் என்னவாகும்," என்று ராணியைப் பொரிந்து தள்ளினார். சுத்தம் கேட்டு பெரியயாவும் வந்தார்.

"ராணியை ஒரு மகள் என்டு நினையும், அவளுக்கும் பொழுது போக்கு வேணுந்தானே!..." என்றார்.

"அவளைத் திருத்துவது எப்படி? வீணாகத் தலையிடுகிறீர்கள்" என்றார் பெரியம்மா. பெரியயாவை ஏசியதை நினைக்க "நெஞ்சு வலிக்கிறதே" அடிக்கடி கவலைப்படுவாள், ராணி,

"ஏழைக்குப் பொழுது போக்க வழியில்லையா!" என அவள் உள்ளாம் ஏங்கும்; தவிக்கும்.

ஹோலில் இருந்த ரி.வி பத்ராவின் அறைக்கு நகர்த்தப்பட்டது. மதிய பொழுதுபோக்குக்கு ரி.வி இல்லாததால் உற்சாகம் இழந்த நிலையில் இருந்தாள் ராணி.

உணர்ந்த நாகநாதர் யோசித்தார். ரி.வி படங்கள் பார்க்கிறவர் என்கே. வார இதழ்களை சினிமா இணைப்புகளுடன் கொடுத்தார்.

ராணிக்குச் சினிமாச் செய்திகளை வாசித்து வாசித்து அதில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை மதியம் கழிந்து, தன்னை மறந்த நிலையில் சினிமாப் படங்களை, செய்திகளை வார இதழில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தற்செயலாக வந்த பத்ரா கண்டு விட்டாள்.

“நல்ல விஷயங்கள்படிக்க மனமில்லை. சினிமாவா வாசிக்கிறாய்? சினிமாவில் சேரப்போகிறாயா? நீ அழகி எண்ட எண்ணமோ?...” உரத்த மகளின் குரலைக் கேட்டு வந்த நாகநாதர்,

“பத்திரிகைகளில் போடுகிறார்கள்; அவள் வாசிக்கிறாள். தப்பென்ன? அவளின் அழகுக்கு என்ன குறை? இங்க வரும் சிலர், உமது தங்கை எண்டு கதைக்கிறது அவதானிச்சிருக்கிறன.....”

ராணியின் கண்களில் இருந்து வழியும் நீர் கண்ணத்தைக் குளிப்பாட்டியது. கோபத்துடனும் ஆவேசத்துடனும் தந்தையை விளித்தாள்.

“அவளை திருத்துவது எப்பிடி? நீங்கள் அநாவசியமாக ஆதரவு கொடுக்கிறியள்; செல்லம் பொழிகிறியள். அவள் உங்களால் கெட்டுப்போவாள்” எனக் கூறி தன் அறைக்குள் விரைந்தாள்.

ராணிக்குத் தூங்க முடியவில்லை. ‘வேலை தரத்தரச் செயறன்; ஏச்சைத் தாங்கறன்; ஆனா அவமானப் படுத்திறாங்க. தாங்க முடியல்லயே;’ புரண்டு படுத்தாள். பிரியாவின் யோசனையை மீட்டாள்.

பிரியா ராணியின் நெருங்கிய நண்பி. மொன்றசரி பாடசாலையின் ஆசிரியை. பாடசாலையை நடத்தும் அம்மையார் நல்லவர். அவளின் வீட்டுப் பணிப்பெண் அம்மையாரின் நண்பர் குடும்பத்துடன் வெளிநாடு செல்ல இருக்கிறாள். அவ்விடத்துக்கு ராணி உகந்தவள் எனப் பிரியா கருதினாள்.

பத்ராவிடம் வீவு பெற்று, ராணியை அம்மையாருக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள் பிரியா. ராணியின் கல்விப் பசியை அறிந்து ஒய்வு நேரங்களில் படிப்பித்து ஓ.எல்.வில் (O/L) சித்தியடையச் செய்வதாக உறுதி அளித்தார் அம்மையார்.

“அக்கா, அக்கா” என்று தன்னைச் சுற்றும் பேபியையும், அன்பைக் கொட்டும் பெரியயாவையும் நினைத்து, அம்மையாருக்குத் தன் முடிபு சொல்லாமல் வந்து விட்டாள் ராணி.

இப்பொழுது தன் படிப்பு, மற்றும் முன்னேற்றம் முக்கியம் என உணர்ந்தாள். அம்மையாரிடம் வேலையை ஒப்புக்கொள்வது எனத் தீர்மானித்தாள்.

மனதில் தீர்வு அமைதி ஏற்பட்டதால், ராணியை அலைக்கழித்த தூக்கம் அவளைத் தழுவியது.

மறுநாள்,

வயதான தாய்க்கு அருகில் இருக்க வேணும். அடுத்த மாதம் வேலையை விடுவதாக அறிவித்தாள் ராணி.

எதிர்பாராத செய்தி வீட்டுக்காரர்களின் நெஞ்சில் அலைகளை எழுப்பின.

சம்பளத்தைக் கூட்டி அவள் எண்ணத்தை மாற்றலாம் எனப் பத்ரா நினைத்தாள்.

கணவர் சொன்னால் தட்டமாட்டாள் எனப் பார்வதி நம்பினார். நாகனாருக்கோ திகைப்பு. எப்படித் தடுப்பது!

“உன்னைப் போல் ஒரு நல்ல பிள்ளையைப் பிடிக்கும் வரை இரு. குறை இருந்தால் சொல்லு. ஆறு அமர நல்லாயோசி” என்றார். நாட்கள் நகர்ந்தன.

அடிக்கடி ராணி நித்திரை குழம்பினாள். “அக்கா அக்கா” என்னை விட்டுப் போகாதே - கனாக்களில் பேபி. பெரியயாவின் அன்புக் கூரிய பார்வையும் அவளின் உறக்கத்தை ஊடுருவியது.

நிம்மதியில்லை நாகநாதனாருக்கும். அவசரப்படுகிறானே! ஒரு நீண்ட பெருமூச்சினால், அவளின் மார்பு மிதந்து மடிந்தது.

அவரின் ஆழ்மனம் செந்நெறியைச் சுட்டியது. அடிமனம் வேறுதிசையில் அலைக்கழிந்தது. தருணத்துக்குக் காத்திருந்தது.

விடியற்காலையை எதிர்பார்த்திருந்த ராணி, விரைந்து சென்று சின்னம்மா பத்ராவின் கதவைத் தட்டினாள்.

“உடம்பு சரியில்ல; ஊருக்குப் போகணும். பிரியாவுக்கு போன் பண்ணுங்க”

“இங்கே நல்ல டொக்ரருக்குக் காட்டலாம். அவசரப்படாதே” பத்ரா அறிவுரை.

“ஊரு வைத்தியருதான் நல்லதுங்க. கட்டாயம் போகனும். பிரியாவைப் போனில் கூப்பிடுங்க” அவசரப்படுத்தினாள். பக்கத்தில் தாய்பார்வதி நிற்பதைக் கண்டு,

“அப்பாவை அருட்டுங்க அம்மா. அவர் சொல்லைக் கேட்பாள்” என்றாள் பத்ரா.

“இருத்தர் சொல்லும் கேட்கமாட்டன். ஊரு போகணும்”

“பார்த்துக் கொடிருக்கிறியள்; அப்பாவைக் கூப்பிடுங்கோ” அவசரப்படுத்தினாள் பத்ரா,

“தூக்கி எறிந்து பேசுறாள். அவரை எழுப்புவதா? அவரின் மதிப்புக் கெடவா!” சீற்றத்துடன் பார்வதியின் பதில்.

நோயின் தாக்கத்தினால் ‘அப்படி நடந்து கொள்கிறாள்’ என நினைந்தாள் பத்ரா.

வந்த பிரியாவுடன் தனது ‘கிற்’ பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு ஒருத்தருக்கும் சொல்லாமல் புறப்பட்டாள் ராணி.

ராணி பிரியா அமர்ந்த முச்சக்கர வண்டி அம்மையாரின் வீட்டில் வந்து நின்றது.

அழுகை, விக்கல், பெருமுச்சக்கிடையில் விட்டுவிட்டுச் சொன்ன கதையைக் கேட்ட அம்மையாரின் கண்கள் கலங்கின; உருகினார்.

சிறிது மௌனத்தின் பின்,

“சுத்தம் போட்டிருக்கலாம். தவிர்த்தும் இருக்கலாம்” என்றார்.

“மெடம் எனக்கு ‘வேஷாக்’ ஆயிட்டுது. முகத்தைப் பார்த்தேன், பெரியய்யா!!!

தான் அப்படிக் கேட்டது ராணியின் மனதைப் புண்படுத்தியதோ என நொந்து கொண்டார் அம்மையார். ராணி பிரியா மூலம் பெரியய்யாவைப் பற்றி வளர்த்த நல்லெண் ணம் எல்லாம் ஏமாற்றமாக மாறியது; அம்மையாரின் நெஞ்சை உலுக்கி நீண்ட முச்சமாகத் தணிந்தது.

இப்போலிகள், வேஷதாரிகள் சமூகத்துக்குப் புல்லுரிவிளாவர்; வேண்டப்படாதவர்கள்; தண்டனைக்குரியவர்கள் என அவர் உள்ளம் சூருறைத்தது.

தினக்குரல்
21-09-2003

நேர்காணல்

வாசகி நேரத்தைப் பார்த்தாள்; நாலரை. மாத இதழ் 'அரிவை'யில் வந்த செய்தியை வாசித்து விட்டாள். கட்டாயம் தன் தோழி ஜஸ்வர்யாவுக்கு அந்த நேர்காணலைக் காட்ட வேணும்.

தோழியைப்பற்றி அவனுக்கு மிகுந்த கவலை. ஜஸ்வர்யா அழகி; பட்டதாரி; செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்தவள்; தன் வயதோடொத்தவள். முப்பது வயதாகி தனக்கு மூன்று வயதுக் குழந்தையும் இருக்கு.

ஆனால் ஜஸ்வர்யாவுக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லையே! அவனுக்கு நல்ல சம்பந்தங்கள் பேசி வந்தது வாசகிக்குத் தெரியும். ஏதோ காரணம் கூறி ஒவ்வொன்றையும் நிராகரித்து விட்டாளே! அவளின் போக்கை உற்சாகப்படுத்திய நண்பிகளும் அவனுக்கு இருந்தனர். அவளின் உதாசீனத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அவளை ஏசும் தன் போன்ற உற்ற சிநேகிதிகளும் சிலர் இருக்கத்தான் செய்தனர்.

மனி ஜந்தானதும் அவசரமாக மாத இதழை தன் 'ஹாண்ட் பாக்கில் திணித்துக் கொண்டு, அலுவலகத்தை விட்டுப் பஸ்

கிரிப்புக்கு விரைந்தாள் வாசகி. கொள்ளுப்பிட்டியில் இறங்கி ஜஸ்வர்யா வீட்டுக்குச் சென்றாள். பணிப்பெண் ஒருத்தி 'ஹோஸ் டைப்பின் மூலம் பூச்செடிகளுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தாள்.

வரவேற்பறையில் தனியாக இருந்தாள் ஜஸ்வர்யா. 'பெற்றோர் ஒரு திருமண வைபவத்துக்குச் சென்று விட்டதாகவும், தன்னை அழைத்தும் தான் செல்லவில்லை என்றும்,' வாசகியின் கேள்வி முகபாவத்துக்கு விடை அளித்தாள்.

'அரிவை' இதழை ஜஸ்வர்யாவிடம் கொடுத்து "கட்டாயம் வாசியும்; முகுந்தன் தம்பதியினரின் செவ்வி இருக்கு; அதில் படிப்பினையும் இருக்கு; நான் பிந்தினால் வீட்டில் தேடுவினம்; பிறகு சந்திப்பம்" விடை பெற்றாள், வாசகி.

வழக்கமாகத் தன்னை வற்புறுத்தித் தேநீர் அருந்தச் செய்யும் தோழி ஜஸ்வர்யா இன்று வாளாவிருந்தது அவளின் விரக்தி நிலையை உணர்த்தியது வாசகிக்கு.

ஓன்றிலும் ஆர்வமின்றி இருந்த ஜஸ்வர்யாவுக்கு, வாசகி குறிப்பிட்ட முகுந்தன் என்ற பெயர், ஒரு கிளர்வைக் கொடுத்தது. நேர்காணலைக் கொடுத்தவர் அதே முகுந்தனா? வாசகிக்கு அவரைத் தெரியாதே! என் வாயிலாகவும் அல்லி மூலமாகவுந்தான் அவரைப்பற்றி அறிந்திருந்தாள், வாசகி. அவ்வளவுதான்!

நேர்காணலில் தம் பழைய கதைகளை யாரும் சொல்லுவினமா? முகுந்தன் சொல்லியிருப்பாரா? நன்றாக எல்லாம் தெரிந்தவள் போல், வாசகி 'அரிவை' இதழைக் கையில் புகுத்தி, வாசிக்கும்படி 'கட்டளை' இட்டு பறந்து விட்டாளே!

இதயத்தில் நினைவுத் திவலைகள். ஓன்றி தன் உளத்தடத்தில் அருவியாக ஓடுவதை ஜஸ்வர்யாவால் தடைசெய்ய முடியவில்லை.

மாமாவின் முயற்சியால் விவாகப் பேச்சு. சாதகப் பொருத்தம், முகுந்தனின் டொக்ரர் அந்தஸ்து - இவற்றினால் இவளின் பெற்றோருக்குத் திருப்பதி. இவளின் படிப்படு, செல்வக் கொந்தளிப்பில் முகுந்தனின் பெற்றோருக்கு ஈர்ப்பு.

இருவரின் பெற்றோர்களின் ஆசியுடன் மாமாவீட்டில் முகுந்தனுடன் இவள் சந்திப்பு.

முதலில் தன் இதயத்தில் பதிந்தவை முகுந்தனின் உயரத் தோற்றம், வசீகரப் புன்னகை, ஆனால் தொடர்ந்தது.....!

“வணக்கம், இருங்கள்,” அவர் சொல்ல, வழக்கமாகக் “குட்மோனிங்” சொல்லும் தன் நா தடுமாறியதே!

“நீங்கள் முகாமைத்துவப் பட்டதாரியாயிற்றே! வேலை உங்களைத் தேடி வந்திருக்குமே” என அவர் வினவ,

“நான் வேலை பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை” எனத் தான் அகந்தையாக விளம்பியது, இன்று அவள் மனதைக் கூச்ச செய்தது.

“வவுனியீஸனக்கிருக்கு. மருத்துவர் பற்றாக்குறை, மருந்துத் தடுப்பாடு - இவைகளை நிவர்த்தி செய்ய வேணும். திட்டங்கள் தீட்டி நடைமுறைப்படுத்த வேணும். அங்கே வாழ்ந்து கடமை புரிவதே எனது விருப்பம்” - எனக் கூற, தான் அளித்த விடை, இன்று அவளுக்கு வெகுளித்தனமாக, குழந்தைத் தனமாகத் தென்பட்டது.

“நான் கொழும்பில் பிறந்து வளர்ந்தவள். நாலு அண்ணன்மார்களுக்கு அருமைத் தங்கை. பெற்றோரைப் பிரிதல் நினைக்க முடியத காரியம். எமக்கு செல்வாக்கு இருக்கு. கொழும்புக்கு மாற்றம் செய்து தர முடியும்”

முகுந்தன் நகைச்சவையுடன் பதில் கூறியவை: “ஞாபகத்தில் ஒரு பழமொழி. நீங்கள் ஜஞ்சாவது பொன் பிள்ளை. நாம் கெஞ்சித்தான் பெறவேணும்”

அவரின் வார்த்தைகள் இனித்தனவே! பெருமையாகவும் இருந்ததே!

மாற்று உகந்த யோசனையும் வைக்கப்பட்டதே!

“உத்தியோக விஷயமாக கொழும்புக்கு வருவேன். மாசத்தில் இரு தடவையாக இருக்கும். நீங்களும் என்னுடன் வரலாம். கொழும்பில் பெற்றோரிடம் தங்கலாம். மாலை என்னுடன் வவுனியா திரும்பலாம். இன்னும் ஒழுங்குகளை விருத்தி செய்யலாம்.”

டொக்ரரின் யோசனையில் தாராளம், விட்டுக் கொடுப்பு இருந்தனவே! நான் வளைந்து கொடுக்கவில்லையே!

இச் சிந்தனைகள் ஜஸ்வர்யாவை உலுக்கியது. இதயபாரத்தை இறக்க வாய் விட்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது. அவளுக்கு கண்கள் கலங்கி வழிந்தன! அவளது உளம் சுயவிசாரணையில்.

“நான் சிக்கெனப் பிடிக்கும் உறவுகள் நிலையானதா? மாறாதவையா! பகுத்தறியத் தடையாய் இருந்தவை செல்வச் செருக்கு? தற்பெருமை, அகந்தை, பிடிவாதந்தானே!....”

பக்கத்தில் கேட்ட “டிடிங் டிடிங்”, சுயவிசாரணையக் குழப்ப தொலைபேசியின் ஒலி வாங்கியை எடுத்தாள் ஜஸ்வர்யா.

நண்பி அல்லிமலரின் குரல்.

“ஹலோ ஜஸ், வாசகி ‘அரிவை’ இதழை எனக்கும் அனுப்பினா. நேர் காணலை வாசித்தீரா?....”

“இனித்தான்...”

என எரிச்சலுடன் கூறி, சடுதியாகத் தொடர்பை நிறுத்தினாள் ஜஸ்வர்யா.

“அல்லியும் என்னைப் போலத்தான் ஒரு விதத்தில். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மாறாமல் இருக்கிறாள். ஆனால் நான் இன்று....? அல்லி மதிப்புடைய ‘அக்கவுன்றன்’! தனியார் கம்பனியில் உத்தியோகம். பெருத்த சம்பளம். அவள் விரும்பும் அந்தஸ்து, அதிகாரம் கொழும்புப் பகட்டு வாழ்க்கை, உலா - இத்தியாதி எல்லாம் இருக்கு.

என்னுடைய சம்பந்தப் பேச்சுக்குப் பின்தான்; அல்லி சொல்லித்தான் தெரியும். நேராக முகுந்தனுக்குச் சொல்லி விட்டாளாம். “வாழ்ந்தால் கொழும்பு; வவுனியா அல்ல. தகுந்தவரைச் சந்தித்தால் திருமணம், இல்லாவிட்டால் நான் தனிமரந்தான். சொந்தக் காலில் நிற்பேன்”

முகத்தில் அடிப்பதைப் போல் சொல்லி இருக்கிறானே!”

தொலைபேசி அழைப்பு வந்த பொழுது அல்லியிடம் வெறுப்புடன் இருந்த ஜஸ்வர்யா, தற்பொழுது அவளின் போக்குக்கு அனுதாபப்பட்டாள்.

“அட சிந்தனையில் ஆழந்துவிட்டேன்! பெற்றோர் திரும்புவதற்கு முன், முகுந்தன் தம்பதியரின் “செவ்வியை” வாசிக்கவேண்டும்”.....

கொழும்பிலிருந்து சென்ற நாம் - 'அரிவை' யின் நிருபரும் புகைப்படக் கலைஞரும், முகுந்தன் தம்பதிகளை வவனியாவில் சந்தித்தோம். அவர்களுடன் 'நேர்காணல்' கண்டோம்.

எமது வாசக நேயர்களுடன் பகிர்கிறோம். உங்கள் அபிப்பிராயங்களைச் சுருக்கமாக எழுதவும். தரமானவை 'அரிவை'யில் வெளியாகும்.

பூதேவி எம்மை அழைத்துச் சென்று, வரவேற்பறையில் அமரும்படி வேண்டுகிறார்.

நிருபர் : “நிலைமை தெரியாமல் உங்களிடம் “செவ்வி”க்கு அனுமதி கேட்டோம். சம்மதித்து விட்டர்கள்.

உங்களை நேரில் கண்டபின் மன்னிப்புக் கோருவது எங்கள் கடமை”

பூதேவி : “பரவாயில்லை; தாய்மை பெண்ணுக்குரியது. நிறை மாசமாயினும் நலமே. நேர்காணலைத் தொடங்கலாம்.”

நிருபர் : “மதிய உணவின் பின் தூங்குவதில்லையா? மணி இரண்டரை ஆகுதே!”

பூதேவி : “சாப்பிட்டதும் தூங்குவதில்லை. அது செமிபாட்டுக்கு நல்லதல்ல. பலதும் அவரும் நானும் கதைத்துக்கொண்டிருப்போம். பின் ஒரு ‘சியஸ்ரா’ (Siesta) கோழித்துாக்கம். ஒரு அரை அல்லது முக்கால் மணித்தியாலத்தில் எழுந்திடுவோம்”

நிருபர் : “பலதும் என்றால் எதைப்பற்றி உரையாடுவீர்கள்?”

பூதேவி : “குடும்பக்கட்டுப்பாடு, கருத்தடை, ‘எயிட்ஸ்’ பெண்கள் பிள்ளைகள் துஷ்பிரயோகம், போதை

வஸ்து போன்ற விஷயங்களைக் கேட்பேன். அவர் டொக்ராகையால் நன்றாக விளக்குவார். மேலும் விளங்க நூல்கள், சஞ்சிகைகள், பிரசரங்கள் தருவார். விவசாயம் பற்றி என்னிடம் கேட்டறிவார்”.

நிருபர் : “நல்லது; விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையத்திலிருந்து நீங்கள் விலகிய நோக்கம்?

பூதேவி : “வைத்திய சேவை மிக முக்கியமானது; பின் தங்கிய பிரதேசங்களுக்கு அவசியமானதுங்கூட. டொக்ரான் வேலைக்கு முதலிடம் கொடுத்தேன். தொடர்ந்து என் இராஜினாமா”

நிருபர் : “ஏன் விவசாயமும்....”

பூதேவி : “முக்கியந்தான்; ஆனால் எனது பணி ஆராய்ச்சி; இடமும் கொழும்பு; அதனால்....”

நிருபர் : “உங்கள் விலகலைப் பெற்றோர் வரவேற்றார்களா?

பூதேவி : “எனது எண்ணத்தில் குடும்பத்துக்கு முதன்மை. என் கணவர் முகுந்தனே சந்தேகம் எழுப்பினார். ஒருவரின் நிவேதனத்தில் குடும்பம் நடத்தல்; வீட்டில் தனிமையில் நேரத்தைக் கழித்தல்; படித்த படிப்பின் நோக்கத்தை விடுதல்; இப்படியான பிரச்சினைகளை முன் வைத்தார்....”

நிருபர் : அதற்கு என்ன சொன்னீர்கள்?”

பூதேவி : “எமது பாட்டன் பூட்டன்மாருக்கு சம்பளம் இல்லையே! கமத்தில் கணவன்மாருக்கு உதவினர் பாட்டி பூட்டிகள். சிக்கணச் செலவு; எளிமையான வாழ்வு. அதைப் பின் பற்றுவோம்” - என்றேன். நான் சொல்லியதை அடிக்கடி நினைவுகூறிச் சிலாகிப்பார். வெட்கமாயிருக்கும்; தன் நண்பர்களுக்கும் சொல்லுவார்.

நிருபர் : “எப்படி நாளைக் கழிக்கிறீர்கள்?”

பூதேவி	: "சமையல், சலவை, வீட்டுத்தோட்டம் - இவைகளில் ஈடுபடுகிறேன். அவரும் உற்சாகமாகப் பங்களிப்பார். அவரது வெளிக்கள் சுகாதார உரையாடல்களில் கலந்து உதவுவேன்"	நேர்காணல் தொடர்கிறது.
நிருபர்	: "உங்கள் திருமணம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதா? அல்லது காதல் கல்யாணமா?"	நிருபர் : மேற்படிப்புக்காக புலமைப்பரிசில் டொக்ரர் 'ஐ.கே' செல்வதாக அறிகிறோம். குடும்பத்துடனா?"
பூதேவி	: "இரண்டும் கலந்தது"	முகுந்தன் : "பூதேவியைக் கேளுங்கோ. வர மறுக்கிறா."
நிருபர்	: "தயவு செய்து விளங்கச் சொல்லுங்கள்"	"குழந்தையை இங்கே வளர்ப்பது நலம். 'வீஷிங்' போன்ற நோய் வராமல் தடுக்கலாம். குளிரும் ஒரு காரணம்." - பூதேவியின் விளக்கம்.
பூதேவி	: "சாதகப் பொருத்தம் பார்த்ததை ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதாகக் கருதலாம். உண்மையில் நாம் இருவரும் சந்தித்து உரையாடியின் மனதார ஒருவரை ஒருவர் விரும்பியது காதலே"	எல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கோ" கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டே நெருக்குகிறார் டொக்ரர்.
	'எவர் சில்வர்' தட்டத்தில் வடை, மிக்சர், தேநீர் கோப்பைகளுடன் பிரசன்னமான டொக்ரர் முகுந்தன், தட்டத்தை 'ஸ்போவில்' வைத்தார். பூதேவி பரிமாறினார்.	நாணத்துடன் தயக்கம் காட்டுகிறார் பூதேவி. "மற்றவர்கள் பின்பற்றலாம். சொல்லுங்கோ" - டொக்ரர்.
	நிருபர் - படப்பிடிப்பாளர் நாம் இருவரும் ஒரே குரலில் "எமக்காகச் சிரமப்பட்டதற்கு நன்றி" - கூறுகிறோம்.	பூதேவி : அங்கே டொக்ரருக்கு இரு வருடப் படிப்பு. குழந்தையை இங்கே வளர்ப்பதால், அவருக்கு இடைஞ்சல் இல்லை. அவரின் பிரிவு எனக்கும் நல்லது. குடும்பக்கட்டுப்பாடு இலகுவாகிறது."
முகுந்தன்	: "இதிலென்ன கஷ்டம்? வடை, மிக்சர் தேவியின் கைங்காரியம்; அவவுக்கு நான் 'அசிஸ்ற்றன்'. தேநீர் என் தயாரிப்பு".	மூவரும் "ஹோ" வென்று சிரிக்கிறோம். மென்நகையால் இணைகிறார் பூதேவி.
	சுவைத்து சிற்றுண்டிகளை அருந்துகிறோம். டொக்ரர் தேவி இருவரின் பாங்கை மானசிகமாகச் சிலாகிக்கிறோம். மதுரமான தேநீர் எமது பிரயாணச் சிரமத்தை மறக்கச் செய்கிறது.	நிருபர் : "தங்களது இல்லற வெற்றியின் இரகசியம்?"
முகுந்தன்	: "எனது தயாரிப்பான தேநீரை முகம் சுழியாமல் அருந்தியதற்கு நன்றிகள்" டொக்ரரின் நகைச்சுவை எம் நால்வரின் 'கல கல' என்ற சிரிப்பொலி வரவேற்பறையில் விரவி எதிரொலிக்கிறது.	பூதேவி : இரகசியம் இல்லையே! புரிந்துணர்வு; ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடுப்பு; 'மிடில் பாத' (Middle Path). வேறு விதமாகச் சொல்வதென்றால், எமக்குள் இதயத்தில் இடைவெளி ஏற்பட்டால் ஒரு நடுவழியைக் காண்பதுதான். எம் இருவருக்கும் அந்த மனப்பாங்கு நிரம்ப உண்டு."
		நிருபர் : 'பெண்ணியம்' பற்றி உங்கள் கருத்து...."
		பூதேவி : 'பெண்ணிலை வாதத்தைக்' குறிப்பிடுகிறீர்களேன நினைக்கின்றேன். நாம் இருவரும் கணவன்- மனைவி; உற்ற நண்பர்கள்"

- நிருபர்** : "சிறிது விளக்கம்"
- குதேவி** : "அப்பா, அண்ணன், தம்பி, மாமன், பாட்டன் . எல்லாரும் ஆண்களே. முரண் எழும், சில சமயங்களில் தான். அப்பொழுது அவர்களை வெறுக்கிறோமா? இல்லை. சீர் செய்கிறோம்; அன்பினால் இணைகிறோம். இதிலென்ன வாத பிரதிவாதங்கள்! நான் முன் குறிப்பிட்ட புரிந்துணர்வு, இனக்கம் காணும் ஆவல் இருக்க வேணும்; எல்லாருக்குந்தான்; அவ்வளவுதான்"
- நிருபர்** : "இருவருக்கும் வாசகர் சார்பிலும் எங்கள் சார்பிலும் நன்றிகள். படம் எடுக்க விரும்புகிறோம்"
- தம்பதிகள்** : "செவ்வியைப் பிரசரிப்பீர்கள். தெரிந்ததே. படம் வேண்டுமானால் உங்கள் அல்பத்துக்கு. தயது செய்து படங்களை 'அரிவையில் போட வேண்டாம்'
- நாம்** : திரும்பவும் "நன்றிகள்; வணக்கம்"
மன நிறைவுடன் கொழும்புக்குத் திரும்புகிறோம் .
ஜஸ்வர்யாவின் இதயத்தில் குழறல்!

தினகரன்
15-12-2002

நகர்வு

கஜனின் திருமணத்துக்கு ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

"தம்பி, இப்ப நாட்டு நடப்புத் தெரியுந்தானே.

'றிவிரச' இராணுவ நடவடிக்கையும் வந்தது. எங்கடை சனம் அல்லோலகல்லோ-லப்படுது. கல்யாணத்தைச் சுருக்கமாகச் செய்வம். கோயிலிலை தாலி கட்டுவம். சம்பந்தியிட்டை அண்டைக்குச் சொன்னன். அவையும் நாங்களும் போதும்."

தன் மனநிலையை மகனுக்குத் தெரிவித்தார் சிதம்பரம்,

"அப்பா, வாழ்க்கையில் திருமணம் ஒருதரந்தான் வருமாம், அதைச் சிறப்பாகச் செய்யவேணுமாம். உங்கள் மருமகள் சொல்றா. அவவின் பெற்றோரும் விரும்பினம். எனக்கும் சரி எண்டு பட்டுது அப்பா"

"அங்கை குண்டு வீச்சு; ஷல் அடி; வீடுகள் பொருள் பண்டங்கள் அழிவு; சனங்கள் திக்குத்திக்காய் ஓட்டம்; இடம் பெயர்வு. தென்மராட்சியில் எல்லாரும் குவிஞ்சிருக்கினம். சொல்ல முடியாத

கஷ்டப்படுகினம். எங்கடை இனர்சனம் அங்கையிருந்து இங்கை வரப்போகினமே, தம்பி? யோசிக்க ஒரு மாதிரியாய் இருக்கு”

“இஞ்சேருங்கோ, திரும்பத் திரும்பச் சொல்லாதேங்கோ. தம்பிக்கு உதெல்லாம் விளங்கும். அங்கை நடக்கிற சீரழிவு இங்கை கொழும்புச் சனத்துக்குத் தெரியுதே! அகதிகள் எண்டு இங்கை வந்தவயின்ரை ‘ஆட்டபாட்டம்’ பாக்கலையே! ஆர் சிந்திக்கினம்! தம்பியின்ரை மனம் கோண ஒண்டும் சொல்லாதேங்கோ”

“சிவகாமி, நீர் சொல்றது மெத்தச்சரி. அகதிகள் எண்டு வந்தவை படாடோபமாகத் திரியினம். பாத்தால் ஆருக்கும் இரக்கம் வராது. ‘வடக்கிலை சனம் கஷ்டப்படுகினம்’ எண்டு ஆருக்கும் சொல்லிப் பாரும். நம்பவே மாட்டினம்”

மனைவியின் விசனத்துக்கு சிதம்பரத்தின் ஆமோதிப்பு.

“அப்பா, நன்பர்கள் தெரிஞ்சவைக்குச் சொல்லவேணும். சொல்லாவிட்டால் கோவிப்பினம். சிங்களத் தோழர்கள் ‘பனங்கொட்டை, சரியான நப்பி’ எண்டு பகிடி பண்ணுவினம்,”

“தம்பி விருப்பம் போல செய்யட்டும்; தடுக்காதேங்கோ”

“என்ன கதைக்கிறீர்? மகன்ரை கல்யாணம் சிறப்பாக நடந்தால் எங்களுக்குச் சந்தோசந்தானே! நான் சொல்ல வந்தது, காலம் சரியில்லை எண்டுதான், தம்பிதானே அங்கை சனங்களோடை நல்லா ஊடாடினது!

நான் தடுக்கத் தடுக்க, முதல் உதவி ‘அது இது’ எண்டு ஓடித் திரிஞ்சானே. எங்களை விட மக்களிடம் கரிசனம் காட்டினது தம்பிதானே!.....”

சிதம்பரம் மனைவி மகனுடன் அளவளாவும் போது தொலைபேசி மணி அடித்தது. கஜன் அதை எடுத்துச் சம்பாசித்து விட்டு வந்தான். “ஆர் கதைச்சினம் தம்பி?” தாயின் வினாவுதல்.

“தில்லிதான் கதைச்சது. ஹோல் பந்தல் ஒழுங்கு செய்ய வரட்டாம், அம்மா,”

“ஆர் அந்தத் ‘தில்லி’ தம்பி?” அறியத் தந்தையின் ஆவல்.

“உங்களுக்கு வரப்போகிற மருமகள்தான்; தில்லை நாயகி, கருக்கிக் கூப்பிடினம்.”

“கேட்க ‘டெல்கி’ மாதிரி இருக்கு;

“அழகாக ‘நாயகி’ எண்டு கூப்பிடலாமே!” - சிதம்பரத்தின் கருத்து.

“இஞ்சருங்கோ, உங்கடை வியாக்கியானத்தை விடுங்கோ” நணவனைக் கடிந்துவிட்டு, மகனை நோக்குகிறாள்.

“தம்பி அப்பாவையும், மாமா - தில்லியின் பப்பாவையும் ஹோல் பந்தல் ஒழுங்கு செய்யக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ. அவையின்ரை அநுபவம் உதவியாக இருக்கும்” என்றாள் சிவகாமி.

“முன்னமே இப்பிடித் தில்லிக்குச் சொன்னன் அம்மா. இப்பத்தே நடப்பு இவைக்குத் தெரியாதாம். நானும் தானும் போதுமாம்.” “சரி” எண்டிட்டன்.

“நேரம் போகுது; தில்லி பாத்துக் கொண்டிருப்பா; சரி தம்பி, போய் வாரும்”

துரிதப்படுத்தினாள் தாய்.

“அப்பா மறந்திட்டன். சப்ற மனவறை வேண்டாமாம். கண்டவையும் வைக்கினமாம். பூமணவறையைத்தான் தில்லி விரும்புறா; சரிதானே! அம்மா அப்பா போயிட்டு வாறன்.”

“தம்பி, காரை வேகமாக ஓட்டாதை. குறுக்கை ஒடுங்கள். கவனமாகப் பாத்துச் செலுத்தும்” பாசத்துடன் தாயின் அறிவறுத்தல்.

“இஞ்சேரும் சிவகாமி, பூமணவறைக்கு கனகாசு பிடிக்குமே”

“கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்கோ. ஹோல் பந்தல் சாப்பாடு-எல்லாம் பெண்பகுதி செய்யினம். அவையஞ்குப் பெரிய தொகை வரும். மூளையிலே கணக்குப் போட்டுப் பாத்தியளே! மனவறையும் ஜயரும்தான் ஆண்பகுதி - எங்களுக்கு. அது எங்கடை பொறுப்பு. எவ்வளவு காசு பிடிச்சாலும் பிடிக்கட்டும். பூ மனவறைக்கு ஒடர் குடுங்கோ; சந்தோசமாகச் செய்யுங்கோ. எங்கடை பிள்ளையள் சந்தோசமாக இருக்கட்டும்.”

“உமக்கே விளங்கேல்லையாம்; வேறே ஆருக்கு விளங்கப் போகுது. ஒரு பக்கத்திலை ஆறாத்துயரமும் அழுகையும் பட்டினியும் எங்கடை சனத்துக்கு. மனிதாபிமானம் வேண்டாமே! இங்கை இப்பிடி 'ஆடம்பரமாய்ச் செய்யிறதை நினைக்க' மனதை உறுத்துது. அதுதான் மகனுக்கும் உமக்கும் இவ்வளவு நேரம் என்ற உபதேசம். சரி விடும். உங்கடை எண்ணப்படி நடக்கட்டும்”

“அப்பிடிச் சொல்லாதேங்கோ. நாங்கள் எல்லாரும் மனமொத்து மகிழ்ச்சியாகச் செய்வம். மகளின்ரை கல்யாணத்தைப் பேசி, ஊரிலை உங்கடை விருப்பப்படி செய்தியள். இனஞ்சனம், நண்பர்கள், ஊரார் எண்டு எல்லாரையும் அழைச்சியள். சிறப்பாக நடந்துது. கஜன் கொழும்புக்கு வந்தான். அவனும் அந்தப் பிள்ளையும் காதலிச் சினம். கல்யாணம் செய்யப் போகினம்; சிறிசுகள். அவையின்ரை ஆசைபோலை செய்யட்டும். பல்லி மாதி அடிக்கடி ஏதேனும் சொல்லாதேங்கோ. சமைக்க வேணும்” சமையலறைப் பக்கம் நகர்ந்தாள் சிவகாமி.

பத்திரிகைகள் பார்க்கலாம் என்று சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தார் சிதம்பரம்; வாசிக்க முடியவில்லை. மனம் படிப்பதில் ஒன்றவில்லை.

“நம்ப முடியவில்லையே! தம்பி கஜன் மாறிவிட்டான். முதல் மகள்; பிறகுதான் கஜன். எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டம். பால்மா விளம்பரங்களில் வருமே 'பிளம்பி சைல்ட்' - பருத்த சொகுசான மழலை, அப்பிடி இருந்தான் குழந்தை கஜன். கொள்ளள அழுகு, பெரிய கறுத்த சாந்துப் பொட்டு கஜனுக்குப் போடுவாள் தாய். நாலுறு படாமல் இருக்குமாம்.

மற்றவன்றை 'கண் பட்டு விடும்' எண்டு குழந்தையைப் பொத்துவாள்.

'படிக்கேக்க அவனிடமிருந்த நல்ல குணம் செயல்கள் எங்களைப் பரவசமாக்கியதே!

வாசிக்காலையில் இரா வகுப்புகள்.

கீழ் வகுப்பில் படிக்கும் பிள்ளையருக்கு விஞ்ஞானம் ஆங்கிலம் படிக்க, தன் தோழர்களுடன் வழிகாட்டல், ஊக்குவிப்பு.

கல்யாணம், உற்சவம், கொண்டாட்டங்கள் - இப்படியான விழாக்களுக்கு பெருந் தொகை செலவிடுவதை “விடுங்கோ” எண்டு கண்டனங்கள்; கூட்டங்கள்.

வீணாக்கும் பணத்தை கல்விக்கு, நூலகங்கள் நிறுவுவதற்கு, விளையாட்டு மைதானம் வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்துங்கோ- எண்ட வேண்டுகோள்;

இப்படி எல்லாம் ஈடுபட்ட என் மகனுக்கு என்ன நேர்ந்துது!

எளிமையான வாழ்வு, உயர்ந்த எண்ணம்

கஜனதும் அவனது நண்பர்களின் தாரக மந்திரம்;

அப்படி வாழ்ந்தும் காட்டிச்சினமே!

பொது விசயங்களிலை ஈடுபட்டாலும், கல்வியில் கவனம் குறையேல்லை.

மெடிக்கல் படிப்புக்கு எடுபட்டு விட்டானே!

காம்பசில் சேர்ந்த பின்பும், 'தடுக்கத் தடுக்க' தான் சரி எண்டு நினைச்ச காரியங்களிலை ஈடுபட்டானே!

உரிமைக்காகக் களத்தில் இறங்கிய இளைஞர்களுக்கு,

'முதல் உதவி' பற்றிய கலந்துரையாடல் - பயிற்சிகள், காயங்களினால், நோயினால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு சிகிச்சை பெற உதவுதல் இப்படியான வேலையளிலை முழுமூச்சாய் ஈடுபட்டிருந்தான்.

மக்கள் காட்டிய அன்பு, மதிப்பு,

விடுதலை வீரர்கள் சொரிஞ்ச பாசம், நன்றி எப்படிச் சொல்றது!

நெஞ்சு விம்முதே; 'சிதம்பரம் செய்த தவம்' எண்டு எல்லாரும் போற்றேக்கே, சிவகாமிக்கும் எனக்கும் இருந்த பெருமை; ஏன் கர்வமும் எண்டும் சொல்லலாம்!

மகனைப் பற்றிய இளம் பராய நினைவுகள் அவரின் உடலை சிலிர்க்க வைத்தது.

'வருசங்கள் போனாலும் அதை எப்பிடி மறக்க முடியும்?' இருவாரங்களாகக் கஜனைக் காணவில்லை.

யாழ் காம்பசிலும் விசாரிச்சும். அவையானாக்கும் தெரியாது. தாய் துடிதுடித்துப் போனாள். தமக்கை துவண்டு போனாள். மருமக்கள் சிறிசுகள். மாமாவைக் காணாமல் அழுதழுது தொண்டை “கட்டிப் போசுக்.

ஆணையிறவில் தங்கி கஜனும் மருத்துவ மாணவர்களும் முதல் உதவி செய்தினம் எண்டு, பின்தான் தெரிஞ்சிது

கும்பிட்ட தெய்வங்கள் எங்களைக் கைவிடேல்லை' சிதம்பரம் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார்.

“சிறந்த பேறினால் கொழும்பில் மருத்துவ உள்ளகப் பயிற்சி. சக மருத்துவ மாணவனது சகோதரியின் சந்திப்பு, காதல். ஆனே மாறிவிட்டானே! கொழும்பு வாழ்க்கை மாற்றியதா? அல்லது காதலியின் அந்தஸ்து கண்ணை மறைத்ததா?

டொக்ரர் எண்டால் 'உயர் வகுப்பு' எண்ட வீண் பிரமையா? கஜனோடு இதுகளைப் பற்றிக் கதைக்கலாம் எண்டால், “வளர்ந்த பிள்ளையோடை கதை வேண்டாம். தம்பியின்ற மனம் புண்படும். அநுபவம் வர எல்லாம் சரியாகி விடும்” எண்டு தாய் தடுக்கிறானோ!...”

சிவகாமியின் குரல் சிந்தனையோட்டத்தைத் தடுத்தது.

“எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க கடும் யோசனை?” சொல்லியவாறே எலுமிச்சை பழரசத்தை அவர் பக்கத்தில் வைத்தாள்.

“ஏன் கஞ்சி வடிக்கல்லையோ?”

“இப்ப எங்கை இருக்கிறியள்? சாய்வுக்கதிரையில் கனவு காண்கிறியளே? இங்கை விறகு வைச்சு அடுப்பு மூட்டுகிறமே?

றைஸ் குக்கர் “கஞ்சி தருமே!...”

சொல்லிய சிவகாமி,

“பேரப்பிள்ளையளை நினைக்கக் கவலையாய்க் கிடக்கு. மாமன்றை கல்யாணத்துக்கு அதுகள் எப்படி இங்கை வாறது?

முதலாளி மருகேசன்னர் யாழ்ப்பாணம் போய் மூண்டுநாலு கிழமையாச்சே! ஒரு சிலமனும் இல்லை. மகனுக்குக் கடிதம் குடுத்தம். மறுமொழி வந்தால் மனசுக்கு ஆறுதல்” என்று அங்கலாய்த்தாள்.

“முதலாளி திரும்பி வரக்கே கட்டாயம் இங்கைதான் முதல் வருவார். பிறகுதான் மற்ற இடங்களுக்குப் போவர். சரி, சமையல் முடிஞ்சுதே?”

“இண்டைக்கு என்ன கெதியிலே பசிக்குது?

வாசல் 'பெல்' அடிக்குதப்பா. ஆரெண்டு பாருங்கோ”

“வாருங்கோ முதலாளி வாருங்கோ; உங்களுக்கு நூறு வயது. இப்பதான் உங்களைப் பற்றிக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தம்”. சொல்லிக் கொண்டே கேற்றைத் திறந்தார் சிதம்பரம்.

“என்ன காங்கை! என்ன வியர்வை!”

தாங்க முடியாத தன் உடல்நிலையைப் பிரலாபித்தார் மருகேசர்.

.:பான் சுவிட்சைப் போட்டார் சிதம்பரம்.

.:பானுக்குக் கீழே இருங்கோ முதலாளி.

வியர்வை போகும். வெட்கை தணியும்”

“எலுமிச்சைபழரசம் குடியுங்கோ, அண்ணை, களைப்புத்தீரும்” தம்மாரைக் கொடுத்து உபசரித்தாள் சிவகாமி.

“அண்ணை, ஊரிலே எல்லாரும் எப்பிடி?

பேரப்பிள்ளையள் எங்களை விசாரிச்சினமே. சொல்லுங்கோ”

“வந்தவுடனை தொந்தரவு படுத்துகிறீர்.

குளிச்சிட்டு வாங்கோ முதலாளி. சாப்பிட்டுக் கொண்டே கதைக்கலாம்.”

“வியர்வை ஆறட்டும்; குளிப்பம். இந்தா தங்கச்சி, உம்முடைய மகளின்ற கடிதம், எப்பிடி எல்லாரும் எண்டு கேட்கிறீர். எல்லாரும் சுகமாக - இல்லை இல்லை, உயிரோடு இருக்கத் தெண்டிக்கினம்,

வலிகாமத்தில் இருந்து தென்மராட்சிக்கு அள்ளுப்பட்டினம். குந்தவே இடம் இல்லை. அவ்வளவு சனம். உங்கடை ஆக்கனுக்கு சொந்தக்காறற் வீடு கிடைச்சிருக்கு. எல்லாருக்கும் அப்பிடிக் கிடைக்குதே! தென்மராட்சி ஒரே அல்லோலகல்லோலம்.

“சமையல், சாப்பாடு, படுக்கை, ‘கக்கூஸ்’ எல்லாம் ரோட் டோரம்தான். பள்ளிக்கூடங்கள், கோயில்கள், மடங்கள் - எல்லாப் நிரம்பி வழியது. எங்கும் ஒரே நெடில். சுகாதாரம் மெத்த மோசம்....” உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒரே மூச்சில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் முதலாளி.

“அட கடவுளே”

தலையிலை கைகளைக் குவித்துக் கொண்டாள் சிவகாமி

“மன் ஜெண் ஜெண் ரூபாய் இருநூறு; இலுப்பெண் ஜெ வேப்பெண்ணை உதவுது. ‘சன்லைட்’ ஐம்பது ரூபாய், அரிசி ஒரு நாளைக்கு ஒரு விலை. முப்பதும் விக்கும்; ஐம்பதுக்கும் போகும்....”

“மகளின்றை கடிதத்தை சிவகாமி படிக்கட்டும்.

முதலாளி நீங்க குளிச்சிட்டு வாங்கோ”

“சாப்பாட்டு மேசையைத் தயார் செய்யும்படி மனைவியை நினைவு படுத்தினார்.

“ஐயோ, பத்ரா பரதன்...!” கடிதம் படித்து கொண்டே கேவுதல்.

“என்ன, என்ன சிவகாமி! பேரப்பிள்ளையஞ்சுகு

என்ன நடந்தது?” - பதறியபடி பாட்டன்.

“அதுக்கனுக்கு மாமாவின்றை கல்யாணத்தைப் பார்க்க ஆசை. வரமுடியாமல் தவிக்குதுகள்”

“அதுக்கே இந்த அனுக்கம்! சிறிசு பெரிசுக்கனுக்கு எத்தனையோ ஆசை இருக்கும். எல்லாம் நிறைவேறுதே? அங்கையிருந்து கொழும்புக்கு வாற்று லேசான காரியமே! எங்கடை இளைய மகன் அகதியாக வண்டனிலை. நல்லகாலம், படிக்கிறான். பி.ஆர். இன்னும்

கிடைக்கல்ல. தமையன்றை கல்யாணத்துக்கு வர அவனுக்கும் விருப்பம். வர முடியுமே? வந்தால் கூட்டுக்குள்ளே தள்ளுவான்கள்.

குளித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்த முதலாளி,

“என்ன இரண்டு பேரும் அமளிதுமளி”

டொக்ரர் தம்பியைக் காணலே? எங்கே?

சாப்பாட்டுக்கு வரவேண்டுமே. “அவரை அவசியம் நான் சந்திக்க வேணும்.” - என்றார், ஆக்கறையுடன்.

“தம்பி இராச்சாப்பாட்டுக்குத்தான் வருவான். இங்கே தங்குங்கோ. சந்திக்கலாம்.

கும்பிட்டு வாருங்கோ. சாப்பிடுவம் முதலாளி” தொடர்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்த சிவகாமி, விம்மி விம்மி அழுகை.

“தெய்வமே, நான் அங்கை இல்லாமல் போனனே! அவவைப் பாக்க முடியாமல் போக்சே!...”

“இஞ்சரும் உம்மைத்தான், ஏன் விம்முகிறீர்?

“பேரப்பிள்ளையள் வரத்துடிக்கினம்” என்டு அழீதீர், இப்ப என்ன எழுதியிருக்கு?”

“அம்...மா, அம்...மா, பங்கருக்குள்ளே விழுந்து விட்டாவாம்”

முதலாளி குறுக்கிட்டு,

“தங்கச்சி, உம்முடைய அம்மாவுக்கு இப்ப நல்ல சுகம். மந்திகை ஆஸ்பத்திரியில் வைத்தியம். நடந்து போன சம்பவத்துக்கு, ஏன் வீண் கவலை?” தேற்றினார் முதலாளி.

“கொஞ்சம் யோசியும், உமக்காக உம் தங்கை அவ புருசன், உம்முடைய மகள், மருமகன் - எல்லாரும் மாமியைப் பாத்தினமே. எத்தனையோ பேர் ஒருத்தர் உதவியில்லாமல் தவிக்குதுகள்.” பாலுக்கு சீனி கேட்கிறீர்! அங்கே ‘கஞ்சிக்கு உப்பில்லாமல் அலையுதுகள்’.

“சிதம்பரம், பொறுமை காட்டும். ஆருக்கும் தாயெண்டால் துடிக்குந்தானே. தங்கச்சியும் ‘வெலவெலத்துப்’ போனாள். போகட்டும்.

'பங்கர்' எண்டதும் நினைவுக்கு வருகுது. உங்கடை அயல்-வீட்டுப் பெடியனாம்; குணன். அவன்றை மனிசிதான் டொக்ரர் தம்பிக்குச் சொல்லச் சொல்லி, கண்ணர் விட்டுது".

"அன்னை கதையிலே மெனக்கெடுறியள்; சாப்பிடுங்கோ.

இஞ்சேருங்கோ, நீங்களும் சாப்பிடுங்கோ, சற்குணன்றை கதையை ஆறுதலாகக் கேட்பம்"

"தென்மராட்சியிலே நடந்ததாம். ஆருக்கோ உதவி செய்யப் போயிருக்கிறான். அச்சுலக்கை முறிஞ்சு துலாவால் விழுந்து போனான். இப்ப இரண்டு காலும் அசையிதில்லை....."

"கடவுளே, சற்குணனுக்கு அவ்வளவு வயசில்லையே, பெடிச்சி பாவம். இரண்டு குழந்தையள் வேறை.

என் அன்னை, வைத்தியம் செய்யேல்லையோ?"

"சாவக்கச்சேரிக்கு போயிருக்கினம். பேருக்கு சும்மா இயங்குது. மந்திகைக்கு போகச் சொல்லியிருக்கினம். அங்கை போக, 'ஓப்பரேசன்' 24 மணித்தியாலத்துக்குள்ளே செய்ய வேணும். "கொழும்புக்கு போங்கோ" என்டிருக்கினம்". "பாவம், கொழும்புக்கு அனுப்பியிருக்கலாமே!" - சிவகாமியின் அங்கலாய்ப்பு.

"தங்கச்சி, உலக நடப்பு-இல்லை எங்கடநாட்டு நடப்பு உமக்குத் தொயிலை. குணன் வெவ்றிடினனே! பிறிகேடியரே! ஆமி அதிகாரியே! அவைக்குக் காயம், வருத்தம் எண்டால் "ஹெலி" கொழும்புக்குப் பறந்திருக்கும்.

"அகதிக்கு ஆகாயம் துணை" கையை உயர்த்துகிறாள் சிவகாமி.

"ஓ, ஆகாயத்திலேதான் இப்ப தினமும் பொழியுதே" சிதம்பரத்தின் கேவி.

"சிதம்பரம், தங்கச்சி, உதுகளைக் கதைக்கத்தான் டொக்ரர் தம்பியை அவரமாகச் சந்திக்க வேணும். அவரைச் சந்தித்தால், தம்பியிட்டை மறக்காமல் சொல்லுங்கோ. வேறே ஆக்களைச் சந்திக்க இருக்கு. கடை எப்படியோ! நாளைக்கு மாத்தறைக்கு எப்படியாகிலும் போகவேணும்"

"அன்னை, உங்கடை இராச்சாப்பாடும் இஞ்சைதான், வாங்கோ"

"டொக்ரர் தம்பியோடை சாப்பிட்டுக் கன காலமாச்சு"

"ஓம் அங்கிள்"

"தம்பி இதென்ன? முந்திக் கூப்பிட்டது போலை கூப்பிடும்"

"சரி மாமா"

"உம்முடைய அக்கா அயல் வீட்டுக் குணனைப் பற்றி..."

"கேள்விப்பட்டன் மாமா. குணன்றை நிலைமை கவலை தருகிறது."

"தம்பி கேளும்; மந்திகைக்கு குணனைப் பார்க்கப் போனன். கொழும்புக்கு அனுப்பல்லே. அங்கேயே இருக்கிறான். ஆச்சரியப்படுவீர்; நல்லூர்த் திருவிழா தோத்துப்போம். ஓ.பி.டியில் ஒரே கூட்டம். பாவம் டொக்டர்கள். இரண்டு மூண்டு பேர்தான். வாட்டிலேயும் அதேநிலை. பெரிய டொக்ரர்மார் ஒருத்தரும் இல்லையாம்.

டொக்ரர் தம்பி, கொஞ்சம் யோசித்துப் பாரும்"

"சொல்றது புரியுது மாமா. என்ன செய்யிற தெண்டு தெரியலே"

"அங்கே இருக்கேக்கே தம்பியின்றை, உம்முடைய கூட்டாளியின்றை நினைவுகள்தான். உங்கடை நாட்டுப்பற்று எங்குத் தெரியாதா! எங்கடை சனங்கள் தம்பியையும் தோழர்களையும் விசாரிக்கினம். நீங்கள் அங்கே இருந்தாலே, அரைவாசி நோய் பறந்துவிடுமாம்; டொக்ரர் தம்பி, நீங்களும் கூட்டாளியரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றம் கேளுங்கோ. பெரிய புண்ணியம் தம்பி. உண்மையான சேவை ராசா"

கஜன் மெளனமாக இருக்க, கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"டொக்ரர் தம்பி, என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்?

அப்பா அம்மாவைப் பற்றி யோசிக்கிறோ? அவையும் சம்மதிப்பினம்"

“அண்ணே, தம்பியை யோசிக்க விடுங்கோ.

இப்பத்தே நிலவரத்தே, தம்பி யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்க முடியுமே? வைத்தியம் செய்ய முடியுமே?” தனயனுக்குப் பரிந்து பேசும் தாய்.

“தங்கச்சி, உதென்ன பேச்சு? ஆயிரமாமாயிரம் பேர் அங்கை இருக்கினம். அவைக்குத்தான் வைத்தியம். அவ்வளவு பேரும் இருக்கினமாம். தம்பியோ தோழரோ அங்கே ஏன் இருக்கேலாது?”

“இஞ்சரும், அந்தரிச்சவையின்றை துன்பங்களைப் பகிர்வது; ஆறுதல் சொல்றது; வைத்தியம் செய்வது - இவைதான் அங்கே இப்ப அவசியம். உடனே செய்யவும் வேணும்; மேலான மகேசன் சேவையும் கூட” சிதம்பரம் மனைவிக்கு அறிவுறுத்தல்.

கஜனின் சிந்தனை இப்படிப் படர்ந்தது.

“அப்பா, முதலாளி மாமா ஒரே மாதிரிச் சிந்திக்கினம். மாற்று வழி...!?”

“மாமா, நான் இப்ப தனி ஆள் அல்ல.

அவவுடன் கலந்தாலோசிக்க வேணும். திருமண விசயமாக ஒடித் திரியிறும்....”

“அண்ணே, தம்பியோடை கதைக்கிறதில், மெனக்கெடுநியள், தட்டிலே அப்படியே இடியப்பம்; சாப்பிடுங்கோ” சிவகாமியின் அன்பான விருந்தோம்பல்.

“மாமா, கதையோடே என்றை திருமணநாளை மறந்திடாதேங்கோ. யாழ்ப்பாணம் போனியள்.

தொண்டு எண்டு வந்தால் எல்லாம் மறந்து விடுவியள். சேவையில் ஒரே ஈடுபாடு, திரும்பி நேரத்துக்கு வருவியளோ எண்டு எனக்குச் சஞ்சலம்”

“நல்ல பகிடிதான். பொக்கர் தம்பியின் கல்யாணத்துக்கு வராமல் இருப்பேனோ! 1996 - பெப்ரவரி 3 சனிக்கிழமை 'இன்ற கொன்றினென்ற ஹோட்டல்'. சரிதானே தம்பி!”

“மாமாவுக்கு நல்ல ஞாபக சக்தி”

“தம்பி, கால்ச்சட்டை, 'கோற்' என்னால் போடேலாதே!”

“மாமா, 'நாசனல்' தேசிய உடையில் வாருங்கோ. கைநீளப் சட்டை, உத்தரீயம் போதும்” நாளைக்கு நாசனல் தைப்பம். பட்டு வேட்டி சால்வை சேட் எல்லாம் மாமாவுக்கு என் செலவில்தான்”

“தம்பி சொன்னதே போதும். என் மனம் குளிந்துது. தம்பிக்கு நேரமும் கிடையாது. நான் அதெல்லாம் 'செற்' பண்ணுவன்.

விடிய முன் வெளிக்கிட்டு விடுவன். மாத்தறைக்கு அப்பதான் நேரத்துக்குப் போகலாம்.

சாமத்திலே தம்பியை எழுப்புறது சரியில்லை.

“போயிட்டு வாறன்” எண்டு இப்வே சொல்வி விடுறன். கல்யாணத்துக்கு முதல் நாளே வருவன்.

தம்பி, மறக்காமல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றத்தைப் பற்றி பொம்பிளையோடை யோசியும்”

சொல்விவிட்டு, தான் சிதம்பரம் வீட்டில் வழையாகத் தங்கும் அறையை நாடினார்.

கதிரவன் கதிர்களை கார் மேகங்கள் மறைத்திருந்தன. பகல் ஒளிந்திருந்தது. மழை துமித்துக் கொண்டிருந்தது. காற்று இடையிடையே பலமாக வீசியது.

சிதம்பரத்தின் வீட்டை நோக்கிந்தந்து கொண்டிருந்தார், முதலாளி முருகேசு. மனதிலே பதிந்த தென்மராட்சி நினைவுகள்; இதயத்தைப் பிழிந்து கொண்டிருக்கும் 'கொஞ்ச பயங்கரச் சூழலில் அவதியறும் மக்களின் அவல வாழ்வு'.

பேய்க்காற்றோடு மல்லுப் பிடிகக் முடியாமல் குடையைச் சுருக்கினார். காற்று வீசும் பக்கம் சாய்ந்தாடும் மரக்கிளைகள்.

உரமாக நிற்கும் மரங்கள்.

இவைகளை முதற் தடவையாகக் காண் பதுபோல், அதிசயமாகப் பார்த்து நடந்து கொண்டிருந்தார்.

“சடக் சடக்” என்ற சத்தம். ஒசை வந்த திசையை நோக்கினார். பழைய பெரிய பங்களா. மதிலோரமாக ஒரு தோப்பு. நெடிதுயர்ந்த மூங்கிள்கள். அவைகள் தள்ளாடி ஒன்றோடு ஒன்று உரசி எழுப்பிய சத்தமே, அவரைக் கவர்ந்தது.

மனச்சமையில் நசிந்த அவரது இதயத்தில் ஒரு விசாரம்.

“உள்ளே கோதான மூங்கில்கள் தள்ளாடுதுகள்!

உள்ளவரமான மரங்கள் உரமாக, அசையாது நிற்கின்றன!

முதுகெலும்புடைய மனிதர்கள்....!?” வீழும் கிளைகளைத் தவிர்க்க, வீதியைக் கடந்து மதிலோரமாக நடந்தார். ஒன்றை ஒன்று துரத்தும் ஓணான்கள் மதில்மேல் ஒட்டம். தம்பதிகள் போலும். கிளைகளுக்குத் தாவின. ஆச்சரியம்! மண்ணிறமாக இருந்தவை பச்சைநிறமாகின. பாதுகாப்புக்குத்தான்; சுயநலமுந்தான். மனிதர்கள் பச்சோந்திகளா?

பழக்க தோசத்தினால் நடையை நிறுத்தினார். சிதம்பரத்தின் வீடு. 'கேற் பெல்லை' அழுத்தினார். அன்புடன் வரவேற்றார் சிதம்பரம்.

“மன்னிக்க வேணும் சிதம்பரம். தம்பியின்றை கல்யாணத்துக்கு வரமுடியாமல் போச்ச. நாடு பட்ட அல்லோலகல்லோலம்; பாக்க, கேட்க முடியுமே!

டொக்ரர் தம்பியின்றை கண்ணிலே எப்பிடி முழிக்கிறது என்கு தெரியலே”

“என்ன சொல்லியன் முதலாளி? உலகத்துக்கே தெரியும். மத்திய வங்கியில் குண்டு வெடிப்பெண்டால் சும்மா விளையாட்டா?

அருகே 'இன்ர கொன்றினென்றல் ஹோட்டல்'. திருமணம் எப்படி அங்கே நடக்கும்? ஆர் வருவினம்?”

“அப்ப கல்யாணத்தைப் பின் போட்டியளோ?”

“சேச்சே, பத்திரிகைகளில் 'வைபவம் ரத்து' எண்டு “போட்டம், முகூர்த்த நாளைக் கைவிடவில்லை. குண்டு வெடிப்புக்கு மூண்டு நாள் பிந்தித்தானே எங்கடை நாள்.”

“என்ன செய்தியள்?”

“வெள்ளவத்தைப் பிள்ளையார் கோயிலில் தம்பி, பெண்-னூக்குத் தாவி கட்டினான். நாங்கள் வேண்டாத தெய்வங்களில்லை. கடவுளே, அண்டைக்கு ஒருஅசம்பாவிதமும் நடக்கல்லே”

“சிதம்பரம் ஏதோ நியதியின்படி நடக்குது”.

“சரியாச் சொன்னீங்கள் முதலாளி”

“டொக்ரர் தம்பி, பிள்ளை எங்கே?”

“லண்டனில் இருந்து மருமகளின் அக்கா குடும்பம் வந்திருக்கு. நிலைமையைக் கண்டினம். தங்களோடை தங்கையும் மைத்துனரும் கொஞ்சக்காலம் இருக்கட்டும் எண்டு வற்புறுத்தியிருக்கினம். புதுத் தம்பதிகள் 'வீசா' எடுக்க ஆயத்தம் செய்யினம்”

“சிதம்பரம், பிள்ளையள் திரும்பி வருவினமே?”

“முதலாளி எனக்கு ராத்திரி நித்திரை வரல்லே. ஒரே யோசனை. அண்டைக்கு குண்டு வெடிச்சிது!

நாளைக்கு எங்கே, என்ன, எது நடக்குமோ? தெரியாது.

இந்தப் பயங்கர வாழ்க்கையைத் தாக்குப் பிடிக்க, யாருக்குத்தான், முதலாளி திராணி வரும்? இந்தப் பயங்கர நிலவரம் நீடித்துக் கொண்டிருந்தால், அங்கே இருந்து இங்கேயும் ஓடி வருவினம். இங்கே இருக்கிறவை வெளியேயும் பறந்து கொண்டிருப்பினம். திட-நெஞ்சக்காரரும் திகைக்கினமே முதலாளி!

கேட்டுக் கொண்டிருந்த முதலாளி முருகேசருக்கு, சிதம்பரம் சொல்வதில் உண்மை இருப்பது போல் தெரிந்தது.

“தினக்குரல்”

19-08-2001

ஒரு மனிதனைக் கண்டேன்

விடியற் காலை 'ஹோன்' ஓவிக்க, இல்லத்தரசி நினைவூட்ட, விவ்ரதில் விரைவாக கீழே சென்றேன். கீழ்தளத்தில் 'கார்பாக்' ஒன்றில், ஒருவர் கார் கழுவிக் கொண்டிருந்தார்.

பாணை வாங்கிக் கொண்டு 'விவற்' ஏறச் சென்றேன்.

"நானும் வாறன்" என்று சொல்லி விரைந்து வந்தா, பக்கத்து வீட்டு ஆன்ரி.

"கார் கழுவுகிறார், யார் தெரியுமோ?" என்றா,

"புதுக்கக் குடிபுகுந்தவரின் பணியாளராக இருக்கலாம்" என்றேன்.

"நல்ல கதை; அந்தப் பெரும் உத்தியோகத்தரின் மாமனார் அவர்"

"நல்ல மனசு, மருமகனுக்கு உதவுகிறார்" என்றேன்.

"பெரிய உத்தியோகம் எண்டால் அடி பணிந்து தொண்டு புரிய வேணுமோ!"

"மருவிய மகன் - மருமகன்; மகன்தானே"

"நீர் நல்ல பண்டிதக் கதை அளக்கிறீர்" என்றா. எங்கள் மாடித்தட்டை அடைந்ததும் இருவரும் விடை பெற்றோம்.

நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக,

"சாப்பிட்டவுடன் பென்சன் எடுக்கப் போங்க. நீண்ட போலிங்கள் இருக்கும். மறக்காமல் குடை கொண்டு போங்க",

அரசியும் நிதி அமைச்சருமான துணைவியின் பணிப்புரை. பாங்குக்குப் புறப்பட்டேன்.

பென்சனை எடுத்துக் கொண்டு காலி வீதிக்கு இறங்கினேன். உச்சி வெயில்; மத்தியானம் ஆகிவிட்டது. சிறிது நேரத்தில் என்னைத் தாண்டி சென்று கொண்டிருந்தார் ஒருவர். கவனிப்புக்கு உள்ளானார். வெள்ளைச் சட்டை; வெள்ளைச் சாரம்; வழுக்கை மண்ணை; குடையுமில்லை; காலில் செருப்பும் இல்லை. ஒரு அநுமானம் ஏற்பட்டது.

"அங்கிள், அங்கிள்" எனக் கூப்பிட்டேன். பலனில்லை. என் நடையை ஓட்டமாக்கி,

"ஜயா, ஜயா" என்று உரத்துக் கூவினேன். திரும்பிப் பார்த்தார். கையை அசைத்தேன்; நின்றார். அவருக்குக் கிட்டச் சென்று, "இன்ன தொடர்மாடியில்தானே இருக்கிறியள்" என்றேன்.

"ஓம்" என்றார். தொடர்ந்து "என்னை அங்கிள், ஜயா என்டெல்லாம் கூப்பிட வேண்டாம். வெள்ளையர் என்று கூப்பிட்டால் போதும். வெள்ளைத்தம்பி எண்டுதான் என்றை ஆச்சி· தாயார் எனக்கு வைச்ச பேர்" என்றார். என்னை அறிமுகப்படுத்தி குடைக்குள் வரும்படி சொன்னேன்.

"இந்த வெயில், தார் றோட் எல்லாம் எனக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு" என்றார்.

ஒரே தொடர்மாடி ஆட்கள் என்ற உரிமை பாராட்டி குடைக்குள் வலிய இழுத்தேன்.

உயரப் பிடிக்கச் சிரமப்படும் என் நிலை அறிந்து குடையை வாங்கி எம் இருவருக்கும் உயரப் பிடித்தார். அவர் உயரமானவர்.

நடையைத் தளர்த்திக் கொண்டோம்.

“பத்து ஏக்கர் தனியாகக் கமம் செய்த எனக்கு வெயில் மழை ஒண்டும் செய்யாது”

“அப்ப இப்ப”

“விட்டாச்ச. குத்தகைக்கு விட்டவர், “எழு வருசம் ஆச்ச; விடும்” - எண்டார். கமத்தை விட்டு புறப்பட்டு விட்டேன். ஏழுக்கு மேலே எண்டால் ஆட்சி வந்திடுமாம்”

“எங்கே, கிளிநோச்சியா?....”

“சரியாகச் சொன்னீங்கள். மனுசன் கச்சேரியிலே வேலை. பேராசை. இனி யாருக்கும் பெருந்தொகைக்கு கொடுப்பார்.”

“இப்ப காலம் எப்படிக் கழியிது?”

“பிசினஸ், தரகு - இப்பிடிப் பலதும் பத்தும்...” தொடர்மாடிக்குத் திரும்பும் வழியில், வெள்ளையர் நேரே செல்ல எத்தனித்தார்.

“வீட்டுக்கு வரவில்லையா....?”

“மாணிக்கர், கதிரேசரைத் தரிசித்து விட்டுத்தான் மிச்ச வேலை”

சொல்லிக் கொண்டே நடையைத் தொடர்ந்தார். விடிகாலை கார் கழுவதல்; டெகிவளையில் வர்த்தகரைச் சந்திப்பு; இப்ப கோயில்களுக்கு. எல்லாம் நடைதான்.

நல்ல தேகாரோக்கியத்தையும், மன உறுதியையும் கமச்செய்கை அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

வெள்ளையர் சில தினங்களில் என்னிடம் வந்தார்.

“உங்கள் கார்ப்பாக்கில் வாகனம் இல்லைத்தானே. நேத்து வாங்கிய 'மொறிஸ்மென்றை' அதில் விடட்டோ? இரண்டு நாட்களுக்குத்தான்!”

தலையை அசைத்தேன், சம்மதத்துக்கு.

ஓரு கிழமையில் திரும்பியவர், 'மென்றை' யாழ்ப்பாணத்தில் இலாபத்துக்கு விற்றிதைச் சொல்லி” மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

“அப்ப ஒரு பார்ட்டி வைக்க வேண்டியதுதானே!”

“எல்லாம் சேர்த்து ஒரு நாளைக்கு வைப்பன்” என்றார்.

ஓரு சிறு பிரச்சினை. வெள்ளையரோடு கலந்தாலோசிக்க நினைத்தேன்.

“ஐயா இருங்கோ, கதைப்பம்” எண்டன்; இருந்தார்.

“வெளிநாட்டிலே இருக்கும் என் மகன் இரு போத்தல்கள் கொண்டு வந்தான். ஒண்டு தன் மாமனாருக்கு; மற்றது எனக்கு. வைத்தியம் செய்யும் இருதய மருத்துவ நிபுணருக்கு. 'குடித்தல், புகைத்தல்-கூடாது' எண்டு டொக்ரர் சொல்லுவினம். இருதய நிபுணருக்குக் கொடுப்பது சரியா? கொடுப்பதனால் மற்ற நோயாளர்களிடமும் எதிர்பார்ப்பாரா? யோசிச்சன். கொடுக்க-வில்லை.”

“என்ன பிரண்டியா? விஸ்கியா?...”

“தெரியாது. போத்தலில் 'மார்ரல்' எண்டு இருக்கு”

“அட, மிச்சம் தேகத்துக்கு நல்லது. சாப்பாட்டுக்கு முன் கொஞ்சம் ஒவ்வொரு நாளும் எடுங்கோ, உங்கள் நோய்க்கு நல்லது.”

“எனக்குப் பழக்கமும் இல்லை. இந்தக் குடியும் வேண்டாம்”

“மூண்டு வருசம் ஆச்ச. சில கடைகளை விசாரிச்சன்”

“விலைக்குக் கட்டுப்படாது. சனம் வாங்க மாட்டினம்” எண்டு சொல்லிக் கையை விரிச்சினம். போத்தல் சரியான விலையோ?

“சரி, சரி, நான் கோட்டை, புறக்கோட்டை போய் விசாரிச்ச இதுக்கு முடிவு கட்டுறைன்” - என்றார். அடுத்த நாள் வந்தார். தான் கொண்டு வந்த பையில் போத்தலை வாங்கி, கவனமாக வைத்தார், கோட்டைக்குப் புறப்பட்டார்.

மதியம் ரூபா இரண்டாயிரத்துடன் கொடுக்க வந்தார். ஒரு இருநூறு ரூபாயை அவருடைய சிரமத்துக்கு நீட்டினேன். சிவன் நக்கீரர் மீது பார்த்த பார்வையை என் மீது வீசி, “பஸ் காசு பதினெட்டு ரூபாய் குடுங்கோ” - என்றார்.

ஓய்வு நேரங்களில் பாதுகாப்பு ஊழியர்களுடன் அளவளாவும் வெள்ளையரை, இன்று பார்த்தும் வியப்படைந்தேன். காக்கிச் சட்டை, காக்கிக் கால்ச்சட்டை, அரையில் கறுத்தப் பட்டி அணிந்து, பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தராகக் காட்சி அளித்தார்.

“வேசமா?” எனது கேள்வி,

“இல்லை இல்லை; தொழில் கிடைச்சிருக்கு”

“வீட்டில் உள்ளவர்களுக்குச் சம்மதமா?”

“அவர்களின்றை கெளரவப்பிரச்சினை பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. ஆர் மாசம் ஏழாயிரம் ரூபாய் தருவினம்! நீங்கள் அடிக்கடி சொல்லும் ‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம்’ உயரமும் அவரது நிறமும் அவரது கம்பீரத் தோற்றத்துக்கு உதவின.

“நீங்கள் பொலிலில் சேர்ந்திருந்தால், இன்டைக்கு ஒரு டி.ஐ.ஐ. எனது புகழுரைக்குப் புன்னகைத்தார்.

பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் வெள்ளையரின் வரவின் பின், வாசல் கேற்றின் இருபக்கம் மதிலோரமாக மாற்றம் அடைந்தது. சிறுபூந்தோட்டம் உண்டானது. ரோஜா, மல்லிகை, நித்திய கல்யாணி செம்பரத்தை போன்றவை மலர்ந்து பொலிவைக் கொடுத்தன. நறுமணத்தைப் பரப்பின; மகிழ்வைத் தருவித்தன.

அது மட்டுமல்ல, தூதுவளை, குறிஞ்சா, கறிவேப்பிலை, தவசி போன்ற மருந்து கறிகளுக்குத் தேவையானவையும் வளர்க்கப்பட்டன. இடையிடையே நேரம் கிடைக்கும் பொழுது இவைகளை வளர்ப்பதில் ஈடுபடுகிறார்; ஆர்வம் காட்டுகிறார்.

பல வாரங்களாக “கலகல்”ப்பாக இருந்த வெள்ளையர் கடந்த சில நாட்களாகச் சோகமாகக் காணப்பட்டார். அவஸ்திரேவியாவில் இருக்கும் அவரது தம்பிக்கு சுகமில்லையாம். பின் அவர் அவஸ்திரேவியா சென்றதாக அறிந்தேன்.

அவரின் வீட்டுக்குப் போய் அவரது துணைவியாரை விசாரிக்க, தனது மாமியாரை- வெள்ளையரின் தாயாரைக் கூப்பிட்டு விட்டா.

“அதை ஏன் கேட்கிறியல் தம்பி, இவன் வெள்ளைத்தம்பி எல்லாருக்கும் முத்தவன். தம்பிமார்களில் சரியான பச்சம். அவர்களில் உயிரை வைச்சிருந்தான்.

என்றை கடைசி மகனுக்குப் பேர் குட்டித்தம்பி. அவனுக்கு சின்னவயசிலே விளையாட ஒரு சைக்கில் வாங்கிக் குடுத்தான். ஒரு நாள் விளையாடைக்கே சைக்கில் உடைஞ்சு, குட்டியும் விழுந்து, நாரியில் முறிஞ்ச சைக்கில் கம்பியும் ஏத்திக் கொண்டான். ஒப்பரேசன் செய்து சுகம்.

இப்பு குட்டித்தம்பி அவஸ்திரேவியாவில் குடும்பத்துடன் இருக்கிறான். சின்ன வயசில் நாரியில் ஏற்பட்ட காயத்தில் இப்பு வேதனையாம். அவன்றை ‘கிட்னி’யில் பிரச்சினையாம், மாத்த வேணுமாம். விளம்பரமும் குடுத்திருக்கினம்; தொகையான சன்மானமும் குடுப்பதாக அறிவிக்கினம்.

நான், மருமகள், பிள்ளையல் தடுக்கத் தடுக்க, தன்றை ஒரு ‘கிட்னி’யைத் தம்பி குட்டிக்குக் குடுக்கப் போறன்’ எண்டு பிளேன் ஏறி விட்டான் வெள்ளைத்தம்பி”

அன்னம்பாறினா வெள்ளைத்தம்பியின் தாய்.

எனக்கு மலைப்பு!

நர... அங்கதர இருப்பன்

தேவி தொட்டிலை ஆட்டிக் கொண்டே,
தாலாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

மகுடி இசையில் மயங்கும் பாம்புபோல்,
தாலாட்டைக் கேட்டுத் தூங்கும் குழந்தை,
இன்று ஏனோ மல்லுப் பிடித்து அழுது
கொண்டிருந்தது. தொட்டில் மெத்தைச்
சொகுசு அலுத்து விட்டது போலும்.

அருகில் இருந்த என் மனைவி, பேரனைத்
தூக்கித் தன் மடியில் வைத்துக் கால்களை
ஆட்டிக் கொண்டிருந்தாள். “அம்மம்மாவின்
மடியின் சுகம் மெத்தையில் கிடைக்குமா” என்பது போல், குழந்தையின் அழுகை தணிந்தது.

குழந்தை தூங்குவதற்கு, தேவியின் பாடல்
தொடர்ந்தது.

தொடர் மாடியின் ஒரு கீழ் வீட்டில்
கடந்த சில வருடங்களாக வசித்து வருகிறோம்.
வீட்டில் இரு படுக்கை அறைகள், மற்றும்
குசினி, குளியல், கழிவு அறைகள். எங்கள்
ஊடாட்டம் எல்லாம் வரவேற்பறையில்தான்.

தொடர்மாடி அறைகளில் உரத்துக்
கதைப்பது எதிரொலிக்கும். எனவே கூடிய
வரையில் குடியிருப்பவர்கள் மென்மையாக
உரையாடுவர்.

ஆனால், தேவியின் பாடலுக்கு விதிவிலக்கு.

தினமும் 'பிராமில்' குழந்தையை இருத்திச் சுற்றி வருவது அதிகமாகத் தேவிதான். குழந்தையையும் தேவியையும் அதிகமான குடியிருப்பாளர்களுக்குத் தெரியும். சிலர், மழலையைச் சீண்டிச் செல்லும் கொஞ்சவர். தேவியிடம் விடுப்புக் கேட்பர். அவள் வீட்டில் ஆடிப்பாடி கோமாளித்தனம் செய்து குழந்தையைப் 'பராக்குக்' காட்டுவதையும் ரசிப்பர்; செய்யத்தாண்டுவர்.

தாலாட்டுப் பாட்டு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. வாசல் மணி அடித்தது. யாரோ வருகிறார்கள் என நினைத்து, பேரனைத் தொட்டிலில் வளர்த்திவிட்டு, உள்ளே சென்றாள் அம்மம்மா.

கதவைத் திறந்தேன். வந்தவர் நண்பர். அவரை அமரச் செய்து, அருகில் இருந்தேன்.

“ஆராரோ ஆரிரோ... ஆராரோ ஆரிரோ

கண்ணே கண்ணுறங்கு, கான மயிலே நீ உறங்கு...”

தேவியின் தாலாட்டுத் தொடர்ந்தாலும், அம்மம்மாவின் மடியின் சுகத்தை மெத்தையில் பெறாததால், குழந்தை உச்சஸ்தாயில் அழுதது.

“கண்ணபுர நாயகியே மாரி அம்மா,

நாங்க கரகமெடுத்து ஆடவந்தோம் வாரும் அம்மா

டும் டும் டும்... டும் டும் டும்....”

பாடி ஆடத் தொடங்கி விட்டாள் தேவி.

குழந்தையின் அழுகை நின்றது. கக்கட்டமிட்டுப் பொக்கு வாயால் சிரித்தது.

பார்த்துக் கொண்டிருந்த நண்பர் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டார். வந்தவர் நண்பரென அறிந்த பின், உள்ளிருந்து வந்த மனைவி பேரனைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு, தேநீர் தயாரிக்கத் தேவியை அனுப்பினாள்.

நண்பர் கேட்டார்.

“யார் இந்தப் பெடிச்சி? வளர்ந்தவள், கூச்சமில்லை. வெளியான் நான் வந்திருக்கிறன், அவள் கண்ணுக்குத் தெரியல்ல....ஆடுறாள், சீச்சி, இது பொம்பிளையா,”

“அப்படிச் சொல்லாதேங்கோ குழந்தையை மகிழ்விப்பதுதான் அவள் ஒரே நோக்கம்.....”

“அதற்காக இப்பிடி...” அவர் பேச்சைத் தொடர,

“தோட்டப் பெண்கள் ஆடிப்பாடுவது சகசம். இங்கே சிங்களப் பெண்களுந்தான்” - என்றேன்.

“எங்கள் யாழிப்பாணப் பொம்பிளையள்....”

நான் குறுக்கிட்டு, “அந்தக் காலப் பெண்களை மனசில் வைத்திருக்கிறியள். இப்ப இங்கே பார்ட்டிகளில், ஏன் மேல் நாடுகளில் எங்கட பெண்களும் ஆட்டந்தான். கேள்விப்பட்டிருப்பியள்” என்று சொல்லி அவரை நிதானப்படுத்த முயன்றேன்.

அவர் முகம் மலரவில்லை. தேநீர் அருந்தி, வந்த காரியத்தைப் பேசிப் போகும்போது....

“வேறு ஒரு பிள்ளையைப் பிடியும்” என ஆலோசனை சொல்லி விடைபெற்றார்.

மாடித் தொடரின் உள்பாங்காக போக்குவரத்துக்கு முட்டை வடிவத்தில் வீதி. மையமாகப் பசும் புல்தரை. வீதியோரமாக நிழலுக்காக வரிசையாகச் சடைத்த நெடிதுயர்ந்த மரங்கள். இவ் அமைவுத் தோற்றம் அழகையும், சுகத்தையும், அமைதியையும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மாலையில் தினம்போல குழந்தையைப் பிராமில் இருத்தித் தள்ளிக்கொண்டு, இவ்வீதி வழியே சென்றிருந்தாள் தேவி.

சிறிது தூரத்தில் பேச்சுச் சண்டை. இடையிடையே தேவியின் குரல்.

அவசரமாகச் சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு, சுத்தம் கேட்ட இடத்திற்கு விரைந்தேன்.

“தம்பியைக் கிள்ளிப் போட்டு ஓடினா அந்த நோனாவின் புள்ள... தம்பி அழுதுது. கொஞ்சம் புள்ளையைக் கண்டிச்சு வைச்சங்க எண்டு சொன்னன்....”

அதுக்கு “தோட்டத்துச் சக்கிலிச்சியே கஸதக்க வந்துட்டியா” எண்டு நோனா ஏசினா.

“நா. வதிலுக்குச் சொன்னே...”

பதிலுக்குப் பதில் சொல்லக் கூடாது எனத் தேவிக்குச் சொல்லிவிட்டு,

“ஆன்ரி, நீங்க படிச்சனிங்க, அமைதி அடையுங்கோ. எல்லாரும் மனிசர்தான். அப்படிப் பேசவது சரியல்ல” எனக்கூறி பதிலை எதிர்பாராமல், வீட்டை நோக்கி, பிராமைத் தள்ளிக் கொண்டு சென்றேன்.

“இவ குடுக்கிற இடம். பெட்டை “வெள் வெள்” எண்டுது... பாத்தேளா” ஆன்ரி யாருக்கோ சொல்வது கேட்டது.

“ஜியா, இவங்களுக்கு இடங் குடுத்தா தலை ஏறுவா... “கொஸ்ச” தின்னு மாடே எண்டு பேசினே...” சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள் தேவி.

“அப்படி எல்லாம் பேசக் கூடாது. எங்களைச் சுற்றி சிங்களச் சனம். அவர்கள் பக்கந்தான் நியாயம் சாயும்” புத்திமதி சொன்னேன். மௌமாகக் கேட்டு வந்தாள் தேவி.

பகல் பத்து மணி இருக்கும்.

பால் பருக்கி, குழந்தையைத் தூங்கவைத்த பின், இஸ்திரிக்கை செய்துகொண்டிருந்தாள் என் மனைவி: பத்திரிகை படிப்பதில் நான்:

தன் பாயைத் திரும்பத் திரும்ப விரித்தல், சுற்றுதல் தட்டுதல், தலையணை உறையை உதறுதல், தட்டுதல் போன்ற செயலில் தேவி. வாசிப்புத் தடைப்பட்டது. மிலாந்திக் கொண்டிருந்த தேவியை விசாரித்தேன். தன் கழுத்துச் சங்கிலி தொலைந்து விட்டதாகச் சொன்னாள்.

“நீர் கழுத்தில் சங்கிலி போட்டிருந்தீரா? என் கண்களிற் படவில்லையே!” தேடுதல் பராக்கில் மறுமொழி கூறாமல்,

உடுப்புகள் வைக்கும் தன் 'கபோட்டை'த் துழாவிக் கொண்டிருந்தாள். நாமும் தேடி னோம். பலன் இல்லை.

"போனால் போகட்டும் ஐயா" சர்வசாதாரணமாகச் சொன்னாள்.

"எத்தனை பவுன் இருக்கும்?"

"சிங்கப்பூர் சங்கிலி ஐயா; ஒண்டரைப் பவுன்"

"கடவுளே, ஆயிரக்கணக்காச்சே! நீர் உழைக்க கனகாலம் பிடிக்குமே!" நாம் கவலைப்பட்டோம்.

"போனால் போகட்டும் ஐயா; நகைகிகை வாணாம், போனால் போகட்டும்" அவள் விரக்தியில் பேசுவது போல் இருந்தது.

ஒரு வேளை, "சும்மா சொல்லுகிறாளோ என்னினைத்து,

"கழுத்தில் இருந்ததா?" என அழுத்திக் கேட்டேன். "ஐயா பிளவுசுக்குள்ள இப்பிடி இருந்தா, எப்பிடி மத்தவங்க கண்ணில்படும்?" எனச் சொல்லி, சட்டைக் கழுத்தை விலக்கிக் காட்டினாள்.

"அதென்ன நூல்? மந்திரிச்ச நூலா?"

"இல்ல ஐயா, இது மாங்கல்ய நூல்" அதில் தொங்கும் தாவியையும் தூக்கிக் காட்டினாள்.

அது எமக்குப் புதிய செய்தி.

"நீர்.... கல்யாணம் முடித்ததைச் சொல்லவில்லையே!"

"அது முடிஞ்ச கதை ஐயா. வாணாம் அந்தக் கதை..." திடீரென எமது சம்பாசனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

எமது மகளின் பிள்ளைப் பேறு பார்த்த சீலாவதி அம்மே, தனது எடுப்பிடி வேலைக்குத் தன் அயல் வீட்டுத் தெய்வானையைக் கூட்டி வந்தா. பராமரித்தவின் பின் அவ சென்று விட்டா. தெய்வானை எங்களுடன் தொடர்ந்து இருக்கிறாள். அவளின் விருப்பப்படி சுருக்கி 'தேவி' என்று அழைக்கிறோம். தொடர்மாடி வட்டாரத்தில் 'தேவி' என்றால் தான் அவளைத் தெரியும்.

பின்பாதையில் தள்ளு வண்டியின் சத்தம் கேட்டு குப்பையைக் கொட்ட, கூடையைக் கொண்டு ஓடியவள், திரும்பி வரும்பொழுது

வலது கைப் பெருவிரலை நிமிர்த்தி, படையப்பா ரஜினி தோரணையில் எம் முன் நின்றாள் தேவி.

எமது குழப்பம் நீங்கச் சிறிது நேரம் சென்றது.

கூடைக்குள் இருந்த தன் சங்கிலியை மீட்டு விட்டாளாம்.

வழக்கமாக, பிற்பகல் ரி.வி. சினிமாவைப் பார்க்க எம்மைத் தூண்டும் தேவி, அன்று சோர்வுடன் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டு, பக்கம் வந்து அமர்ந்தாள். கண்கள் கலங்கி இருந்தன. ஒன்றைச் சொல்ல எத்தனிப்பதாக அவள் முகபாவும் இருந்தது.

"இன்னிக்கு படம் வாணாம். மனிசில பாரம். ஐயா, அம்மாக்குச் சொல்ல இருந்தது. ஐயா கண்டது மாங்கல்ய நூலுதா. ஐயா அம்மாக்கு சொன்னா நம்ம மனசுக்கு லேசு"

பதுளையில்தெய்வானையின் அம்மா காத்தாயிக்குக் கடும் வருத்தம்.

அக்கரப்பத்தனையில், அவள் மாமா - காத்தாயின் தம்பி குடும்பம். அவள் அப்பா 'காட்' போட்டார். அவள் மாமாவும் அத்தையும் வந்தனர்.

அம்மா காத்தாயி அழுதமுது, கேட்டாள்.

"தம்பி... என்ட மருமவனை ஏன் கூட்டி வரல்ல. பாக்க ஆசையாக இக்கு" என்று,

"பக்கத்துக் கடையில் நிக்கிறான். கூட்டி வாறன்" என்று? ஒரு பையனைக் கூட்டி வந்தார் மாமா.

"என்னை ஏக்கிறியா? என்ட மருமவன் நல்லா வளர்ந்தவன். என்னைக் கண்டவுட்டி "அத்தை அத்தை" எண்டு கூப்பிட்டுத் தொட்டுக் கிள்ளி, செல்லம் கொட்டுவான்" என்றாள் காத்தாயி சோகத்துடன்.

"அக்காக்கு நல்ல நெனவு இக்கு" என்று சொல்லி அவள் மாமா வானில் போய், தன் மகனைக் கூட்டி வந்தார். காத்தாயி அவனைக் கண்டதும்,

“வா வா, எண்ட தம்பி மவனே, ராசா முருகையா எண்ட மவ தெய்வா உங்கிட்ட பாரம். அவளைக் காப்பாத்தனும் நீ தான்” என்று சொல்லி அழுதாள்.

“அத்தை அழுகாதிங்க; தெய்வானையைக் கட்டிக்கிறன். சந்தோசமாக வைச்சிருப்பன். நீங்க பாப்பிங்க” என்று அவள் மச்சான் முருகையா சொன்னான்.

“நா, அவ புறந்த கைக்கு பேசிட்டம்” சொல்லிச் சந்தோசப்பட்டாள் காத்தாயி.

அடுத்த நாள் காத்தாயி தவறிப் போனாள்.

மற்றவர்களைவிட, தெய்வானை, தாய் காத்தாயின் மரணத்தினால் ஆழந்த துயரமடைந்தாள்.

காத்தாயின், 'எட்டுக்கும்பிடு'றத்துக்குப் பின் முருகையாவுக்கும் தெய்வானைக்கும் 'நிலிஸ்தர்' பதுளையில் நடந்தது. மறுவருடம் அக்கரப்பத்தனை முத்துமாரியம்மன் கோயிலில் கல்யாணம் நிகழ்ந்தது.

அக்கரப்பத்தனை 'டைகமத்' தோட்டத்தில் கொழுந்து பறிக்கப் போவாள் தெய்வானை. அவளின் கூட்டாளிகள் அடிக்கடி கேவி, கிண்டல் செய்வார்கள்.

“அடி தெய்வீ, அக்கா லயத்துக்கு போறதில்லையா?”

“நா ஒரு மவதானே, அண்ணாக்கள் நாலு பேரு. உங்க பேச்சு விளங்கல்ல.”

“போடி, பொய் சொல்லாதேடி! - கூட்டாளிகளின் கேவி.

“போங்கோடி.... பெரியம்மா மவ அக்காதா இருக்கா” என்பாள் தெய்வானை.

நாள் போகப் போகத்தான் தெய்வானைக்குத் தெரிந்தது புருசன் முருகையாவுக்கு ஒரு வைப்பாட்டி இருப்பது பற்றி. அயல்வயத்தில் ஒரு மனுசி. அவள் புருசன் தூர் இடத்தில் வேலை. இரண்டோ, மூன்றோ மாதத்துக்கு ஒருமுறை வீட்டுக்கு வருவான். இரு குழந்தைகளும் உண்டு. முருகையாவைவிட வயதில் மூத்தவள் அந்த அயல் லயக்காரி. தெய்வானையின் கல்யாணத்துக்கு முன்னமே, முருகையா-

வுக்கும் அயல் லயக்காரிக்கும் தொடர்பு இருந்தது தெரியவந்தது.

பிரச்சினைகள் ஆரம்பமாயின. முருகையாவின் அடி குத்துத் தாங்க முடியாமல், அடிக்கடி பெரியம்மாவின் அக்கா லயத்தில் தஞ்சம் புகுவாள் தெய்வானை.

புருசனோ, மாமனோ, அத்தையோ பெரியம்மாவின் அக்கா லயத்துக்குப் போய் அவளைக் கூட்டி வருவதில்லை.

“பெண்சாதியை வேற ஓட்டிலே தங்க விடுற ஆம்பினை உலகத்த இருக்கா ஐயா!” எனப் பிறீட்டுக் கண்ணீர் விட்டாள் தெய்வானை.

அடியும் கண்ணீரும் நிரம்பிய அவளின் நீண்ட இருண்ட வாழ்க்கையில், சூரியனாக உதித்தது ஆண் குழந்தை. இப்பொழுது, பெரியம்மாவின் அக்கா வீட்டில் வளர்ந்து வருகிறான் குழந்தை குருசாமி.

தங்கைக்கு நேர்ந்த நிர்க்கதியை அறிந்து, அவள் அண்ணன் தன் தெகிவளை வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்து விட்டான் அவளை,

“என்ன இருந்தாலும் மச்சான் முருகையாவை நீர் விட்டு விட்டு வந்திருக்கக் கூடாது” என்றேன்.

“செத்தாலும் போக மாட்டன். இனி அவரோட வாழ்வில்லை” அழுத்திச் சொன்னாள் தேவி- (தெய்வானை).

“நீர் அக்கரப்பத்தனையில் இல்லாவிட்டால், முருகையா இன்னும் கெட்டுப் போய் விடுவான்” என்றேன்.

“அவரு திருந்தமாட்டாரு... கடவுள்தான் திருத்தனும்” - விரக்தியுடன் தேவி சொன்னாள்.

ஒரு வாரத்தில் அனுப்புவதாகச் சொல்லி, புது வருடத்தக்குத் தேவியைத் தெகிவளைக்கு அழைத்துச் சென்றான் அண்ணன்.

அவள் இல்லாததால், எங்கள் வீடு வெறிச் சென்று இருந்தது. வானோவி - ரி.விப் பாடல்களை ஒப்புவிக்கும் கேள்வி ஞானம்;

அயல் வீட்டு நோனாவின் பிள்ளை, குழந்தையைக் கிள்ளியோது நியாயம் கேட்கும் திண்மை - போன்ற விரும்பத்தக்க குணங்களுடன், வெகுளித்தனமும் கரும் புள்ளியாக இருந்ததையிட்டு அவளிடம் பச்சாத்தாபம் கொண்டோம்.

சிறுவயதில் படியாததையிட்டுக் கவலைப்படுவாள்.

'வந்து வலி' 'தேயிலைக் காட்டுக்குப் போறன்,' ஆத்துக் கரைக்குப் போறன் என்று, தனது பள்ளிப் படிப்பை 'கட்'(Cut) அடிச்சதைச் சொல்லிக் கலங்குவாள்.

இங்கு வந்தபின், அவளுக்கு எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்க, கூட்டிக் கழிக்க, நேரம் கிடைக்கும் பொழுது முயற்சி செய்துகொண்டு வருகிறோம். ஓரளவு வெற்றி. அவளின் 'படிக்க வேண்டும்' என்ற ஆவல் தூண்டப் பெற்றது.

அவள் இங்கில்லாததால், அடிக்கடி அவள் நினைவுகள் எங்கள் நெஞ்சத்தை ஆக்கிரமித்தன.

குறித்த நாளில், புதுவருடத்துக்குச் சென்ற தேவியை, அண்ணி அழுத்து வந்ததில் எமக்கு மகிழ்ச்சி. இரகசியமாக அண்ணி சொன்னதை, என் மனைவி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"தெகிவளையில் தேவி, அயல் ஆடவனுடன் கதைத்தாளாம், அடிக்கடி கண்காணிக்காட்டாம்" அண்ணியின் விண்ணப்பம்.

"ஓருத்தி அயலவனுடன் கதைப்பது குற்றமா?"

"சந்தேகக் கண்களுடன் உலவும் பிரகிருதிகளில் தானும் ஒருத்தி" என்பது அண்ணியின் பேச்சுத் தெரிவித்தது.

"அண்ணியைவிட, 'எம்' தேவியை நாம் விளங்கியுள்ளோம். இல்லையா?" என்று நான் சொன்னேன்.

என் மனைவி "ஓம், உண்மைதான்..." என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்,

கவலை தோய்ந்த முகத்துடன், கையில் தந்தியுடன் வந்த தேவியின் அண்ணன்...

"மச்சான் முருகையா ஹாஸ்பிட்டவில், சொல்ல வந்தன்" என்றான்.

அண்ணன் குரல் கேட்டு, வந்த தேவி செய்தியை அறிந்ததும், "ஐயா நா போகனும்" என்றாள் கலங்கிய கண்களுடன், "என்ன வருத்தம்? கடுமையா?" என்று வினவினேன்.

"டெவிபோனில் கதைச்சன் ஐயா, ஆபீஸ் சொல்லிச்சு, மச்சானும் அடுத்த லயக்காரனும் சண்டை போட்டுக் கிட்டாங்க. இரண்டு பேருக்கும் படுகாயமாம் ஐயா"

"வருடக் கொண்டாட்டம் ஆச்சே! என்ன சண்டை?"

"அடுத்த லயக்காரன் பெண்டாட்டி ஒரு தேவடியாள். ஆதால், சண்டை. அதுதா எண்ட அருமைத் தங்கா இங்க இருக்கா ஐயா."

அழாக்குறையாக அண்ணன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அழாக்குறையாக அண்ணன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்,

"ஐயா நீங்க கதைச்சிட்டு இருக்கீங்க, நா" போகனும், நா அங்க இருக்கனும், மச்சானைச் சுகப்படுத்தனும், சரிப்படுத்தனும். இனி நா அங்கதா இருப்பன். இனி நா அங்கதா...." அவசரப்படுத்தினாள் தேவி.

அழுத்தின் முப்பது சிறுகதைகள்

2004

அநுத்தமா

அந்த இலாட்சியைப் பார்த்தார். ஏமாற்றமாக இருந்தது, அமுத்சருக்கு.

மனைவி ஆரணியின் தங்கை அநுத்தமா. கணவர் பொறியியலாளர். அரச பதவி உயர்வுகளில் பட்சபாதம். அதனால் விரக்தி. வேலையை 'றிசயின்'. பிரயத்தனப்பட்டு ஐகே (U.K) சென்றார். இரண்டு வருடங்கள் ஆகின்றன. இப்பொழுது நல்ல நிலையில் இருக்கிறார். மனைவி குழந்தை இருவருக்கும் 'ஸ்போன்சர்' (Sponsor) செய்து, பயணச் சீட்டும் அனுப்பிவிட்டார்.

சசர் தம்பதியினர் அநுத்தமா, அவளது குழந்தை பவன் இருவரையும் கட்டுநாயக்கா சென்று அனுப்பிவிட்டு வீடு திரும்பினர்.

வீடு திரும்பிய ஈசுனின் இதயம் அங்கலாய்த்தது. பவன் இல்லாத இல்லம், அவருக்குப் பாலைவனமாகத் தோன்றியது. மழலை ஒசையால் நிரம்பிய மணை, 'கலகல'ப்பின்றி மௌனராகம் இசைப்பது போல் அவருக்கு ஒர் பிரமை.

தாய் அநுவுடன் பவன் வாழ்ந்த, அறையில் உலாவினார். அறையில் பளிங்குக் கண்-

ணாடி பொருந்திய 'செஸ்ற் ஓவ் நோயர்ஸ்' - (Chest of drawers). அதன் மேசையில் ஏறி கண்ணாடிக்கு முன் அபிநயம், நெக்காட்டுதல் செய்யும் பவன், மற்றும் அவனின் குறும்பு, துடியாட்டம் - பார்க்கப் பரவசம். அவரின் கண்கள் கலங்கின.

இலாட்சிகளில் மேல் ஒன்றை இழுத்தார். அந்தப் படங்கள் ஏன் விடப்பட்டிருக்கின்றன? புரியாத புதிர்; ஏமாற்றம்.

அமுத்சர் அந்த வீட்டில் முதல் மருமகளாக அடிவைத்தார். அவரின் மனைவி ஆரணி முதற்புல்வி.

அவளின் தங்கைக்கும் மறுவருடம் திருமணம், மாப்பிள்ளை "எஸ்ரேர்" றில் (Estate) வேலை. தம்பதியினர் மலைநாடு சென்று விட்டனர்.

சில வருடங்களில் ஈசுனின் மாமன், மாமி இயற்கை எய்தினர். அவர்கள் விட்டுச் சென்ற நால்வரில் இருவர் சிறுவர்கள், மற்றவர்கள் சிறுமிகள். பெற்றோர் அற்ற பிள்ளைகள் மீது ஈசர் தம்பதியினர் அன்பைச் சொரிந்து வளர்த்தனர். படிக்கத் தூண்டினர். திருவிழாக்கள் - சுற்றுலாக்களுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

சகோதரங்களுக்குப் பாதுகாப்பாகத் தன் இளம் மனைவியை வீட்டில் இருக்கும்படி செய்தார். வெளிக்கள் உத்தியோகத்தராகக் கொழும்பில் பணி புரிந்தார். எனினும் அடிக்கடி வீலில் வந்து அளவலாவுவார்; பிள்ளைகளுடன் கொஞ்சிக் குலாவுவார்.

வெளிக்கள் நிகழ்வுகள் படம் பிடிக்கப்படும். அதன் பிரதிப் போட்டோக்களைப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்பார். அதில் போட்டி. மைத்துனர்கள் கொடுக்கும் படங்களுடன் திருப்தி. சிறுமிகள் அதிகம் படங்கள் சேர்ப்பதில் ஆர்வம். கொடுக்கக் கொடுக்க 'இன்னும் வேணும் இன்னும் வேணும்' என்று இரு சிறுமிகளும் தொகையான படங்களைச் சேர்ப்பார்.

சிறுவர்கள் நன்றாகப் படித்து, வளர்ந்து இளைஞர்கள் ஆகிவிட்டனர். பட்டப்படிப்பை முடித்து மருத்துவராக, பொறியியலாளராக வேலை செய்யத் தொடங்கினர்.

அனு படிப்பில் கெட்டிக்காரி. தன் படிப்பை 'ஏ.எல்'லுடன் (A.L) நிறுத்தினாள். ஈசர் தம்பதியினர், தமையன்மார்கள் படிப்பைத்

தொடரும்படி வற்புறுத்தினர்; நெருக்கினர். அவை 'செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாயிற்று!'

அக்கா ஆரணி தன் மழலையுடன் சிரமப்பட்டு வீட்டு வேலைகள் செய்வது, அநுவக்கு வேதனையாக இருந்தது. வீட்டுக் கடமைகளில் பங்கெடுக்கத் தீர்மானித்தாள். படிப்புக்கு முற்றுப்பள்ளி.

அநுவக்கு வயது வந்ததும், ஒரு பொறியியலாளருக்குத் திருமணம் செய்வித்து மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அநு ஒரு ஆண்குழந்தைக்குத் தாயாகினாள். மைத்துனி, சகலன் இருவரின் வேண்டுகோளின்படி 'பவன்' என்ற நாமத்தைச் சூட்டினார் ஈசர். எல்லாரும் விரும்பும் பெயராக அமைந்தது.

ஆ.கே (U.K) செல்ல விரும்பினார் அநுவின் கணவர். சீதனத்துடன், 'ரொக்க'மாகக் கொடுத்த ரூபாய் ஒரு இலட்சத்தில், ஜம்பதினாயிரம் கொடுத்து உதவினாள் கணவருக்கு அநு.

அமுத்சீரின் மனைவி அக்கா ஆரணி விசனப்பட்டாள்.

"அப்பா, தம்பிமார்கள் உழைத்த பணம், அண்ணாக்களை நீர் கலந்து ஆலோசித்து இருக்க வேணும். தன்னிச்சையாக, உம்முடைய எண்ணத்துக்குக் கொடுத்து விட்டுரோ!" அக்கா ஆரணி ஏசினாள்.

"எனக்கு வாழ்வும் தாழ்வும் அவரோடைதான். எல்லாம் அவர்தான். குடுக்க முன் சொன்னால் அண்ணாக்கள் தடுக்கலாம். வீண் பிரச்சினை வரும்; இனி அவைக்குச் சொன்னால், சரிதானே" என்றாள் அநு. கணவர் ஈசருக்கு முறையிட்டாள் ஆரணி.

"அநு செய்ததுதான் நூற்றுக்கு நூறு சரி. குடும்பம் எண்டால் அப்படித்தான் இருக்க வேணும்" அமுத்சீரின் பாராட்டு.

"ஈசர் இருக்கிறாரா?" கேட்டுக்கொண்டு வந்தார் நண்பர் சுந்தரவிங்கம்.

"இருக்கிறன்; வாறன்" ஈசரின் குரல். நண்பர்கள் இருவரும் அமர்ந்தனர்.

"ஒரு சிறு பார்சல் மாலதிக்கு. அநு அறிவித்தால், போய் எடுப்பாள்" என்றார் சுந்தர்.

"அவை போயிட்டினமே! பார்சலை வையும். ஆக்கள் தினமும் வண்டனுக்கு போயினம். அனுப்புகிறன்."

"ஈசர் சிரமம் வேண்டாம். மாலதியின் நண்பி கௌரி. அவளின் புருசன் போகிறார். குடுப்பன்"

"கோபாலா போகிறார்...?"

"கௌரியின் முந்தின புருசன் எண்டு நான் சொல்லி இருக்க வேணும்..."

"கோவிக்காதேயும் சுந்தர். கொஞ்சம் விளங்கச் சொல்லும்"

"சிக்கலான கதை. நடுவில் கேள்வி - 'அது இது' எண்டு கேட்கக் கூடாது. எனக்கு அவசர வேலையும் இருக்கு. நடுவில் குழப்பினோரோ, எழும்பிப் போய் விடுவன்."

"சரி, சரி மௌன விரதம் காக்கிறன்."

"மகள் மாலதி சொல்லித்தான் எனக்குத் தெரியும். கௌரி மாலதியின் பிரிய தோழி"

"கோபால் அந்த வீட்டில் 'ரியூசன்'. அந்த வீட்டில் நாலு பெண்கள். பெற்றோர் இல்லை. சொத்துப்பத்து அதுகளுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. அக்கா விதவை. ஆசிரியை. கோபால் 'ரியூசன்' கொடுக்கும் மாணவி இரண்டாவது பெண், ரியூசன் காதவிலை முடிஞ்சிது. கோபால் ஏமாத்த இல்லை. அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டார்.

இப்ப அந்த வீட்டுக்குத் தலைவனும் கோபால்தான்.

மூண்டாவது பெண்ணுக்கும், முன்னின்டு கோபாலும் மனைவியும் திருமணம் செய்வித்தினம். அவை வேறை இடத்தில் தனிக்குடித்தனம்.

நாலாவது பெண் கௌரி. அவையளுக்கை அழகி. பக்ரதன் தனியார் நிறுவனத்தில் பெரிய உத்தியோகம். 'சொத்துப் பத்து'டன் 'ரொக்க'மாக ரூபாய் ஜம்பதினாயிரம் வங்கியில். பக்ரதனுக்கும் கௌரிக்கும் பெரிய சீதனத்துடன் கோபால் தம்பதியினர் திருமணம் நடத்தினர். மனைவியுடன் பக்ரதன் கொழும்பில் குடித்தனம்.

பக்ரதன் நல்ல பிரயாசி. கெட்டிக்காரன். பதவி உயர்வு கிடைக்க இருக்குது. 'செக்கியூறிற்றி'ப் பணமாக இருபத்தையாயிராம் ரூபா தேவைப்படுகிறு.

இங்கதான் பிரச்சினை கிளம்புது.

"மனைவியைக் கேட்டான். ரூபா இருபத்தையாயிராம் கொடும். உயர்வு கிடைச்சதும் கொழுத்த சம்பளம் குடும்பினம். மூண்டு மாசத்தில திருப்பித் தாறன். நீர் வங்கியில் போடலாம்."

'அது எனக்குத் தற்பாதுகாப்புப் பணம். மாட்டன்' எண்டு விட்டாள் கெளரி.

"நல்ல சீதனத்தோடை கல்யாணம் முடிச்சது நண்பர்களுக்குத் தெரியுந்தானே. அவையளைக் கேட்கிறது வெட்கம், நீர் என்றை மனைவி. உமக்குந்தான் வெட்கம். யோசியும்."

"நான் யாழ்ப்பாணம் போகவேணும்" எண்டிருக்கிறாள் கெளரி.

"கொழும்பு வங்கியிலதானே உம்முடைய பணம். ஏன் யாழ்ப்பாணம் போகவேணும்?" பக்ரதன் கெளரியைக் கேட்டான்.

"அத்தானைக் கேட்க வேணும்" எண்டு வலியுறுத்திச் சொல்லி இருக்கிறாள் கெளரி.

"இதை முந்திச் சொல்லி இருக்கலாமே!" பக்ரதன் கெளரியை ஆய்த்தம் செய்யச் சொன்னான்.

மறுநாள் யாழ்தேவியில் பிரயாணம். ரயில் யாழ்ப்பாண ஸ்ரேசனை அடைஞ்சிது. கெளரி ரயிலில் இருந்து இறங்கினாள். சடாரென்று ரயில்க் கதவைச் சாத்தினான். பூட்டினான், பக்ரதன்.

"இனி கொழும்புக்கு நீர்வரத் தேவையில்லை. உங்கேயே இரும்" எண்டான், பக்ரதன். அதே ரயிலில் கொழும்புக்கு திரும்பி விட்டான்.

"கடவுளே, பக்ரதன் செய்தது பெரும் தப்பு. பிழை" என்றார் என்றார் ஈசர்.

சுந்தர் சூட்டுடன் சொன்னார்.

"உம்முடைய 'கொமென்ற்' (Comment) வேண்டாம். அவன் - பக்ரதன் கணவன். முதலிடம் அவனுக்குத்தானே! அவனுக்கு மானம்

இருக்காதா? சந்தேகம் வராதா?"

"கோபால் கெளரிக்குத் தகப்பன் போல...." ஈசரின் பரிவு.

"நல்ல தகப்பன் சாமி. கெளரி தாயாகிப் பிள்ளையும் பெத்து விட்டாள். அக்கா தங்கைக்கே பிடுங்கல். அக்கா பிரிஞ்சு வாழுறா..... காதலும் போச்சு.

�சரே நீர் என்றை கதை கேட்கிறீரா?

மூளையை எங்கேயோ விட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர் போல இருக்கு.

உம்மைக் குழப்பல்ல.

"அவசரம்; சுந்திப்பம்; வாறன்" உரத்துச் சொன்னார் சுந்தர். நினைவு கலைந்தது ஈசருக்கு.

" ரீ குடியாமல்...."

"ரீ குடியாத இடமா இது?

சொல்லிக் கொண்டே விரைந்தார் சுந்தர். யோசித்துக் கொண்டிருந்த ஈசருக்குத் தெளிவு ஏற்பட்டது.

அநு தான் சேர்த்த "குறுப்" (Group) போட்டோக்களையும் சகோதரங்களின் படங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டாள். அவரது "தனித்த" படங்களை எடுக்காமல் விட்டிருக்கிறாள், இலாட்சியில்.

அநு நுண்ணறிவு உள்ளவள். தான் இன்னொருவரின் மனைவி. பிரச்சினைக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாதே!

உலகமெலர்ந் தமிழ்...!

காலைக்கடன் முடித்து 'கேற்' திறக்கச் சென்றேன். உள் பல்கனியில் பாதுகாப்புச் சுவரைப் பிடித்து, அதில் சாய்ந்து, கீழ் நோக்கி நின்று கொண்டிருந்தான் அச் சிறுவன். முன் வீட்டு ஆன் ரியின் மகனும் பேரனும் வெளிநாட்டிலிருந்து வருவதாக இருந்தது. நேற்றிலிருந்து அவ் வீட்டின் 'கலகலப்பு' அதை ஊர்ச்சிதம் செய்தது. அச்சிறுவன் பேரனாக இருக்க வேண்டும்.

"குட் மோனிங் தம்பி" என்றேன்.

குரலைக் கேட்டு நியிர்ந்து என்னைப் பார்த்தான் சிறுவன்,

"உன் பெயரென்ன தம்பி?" கேட்டதும் பதில் அளியாமல், நாமிருக்கும் தட்டின் முன் வீட்டுக்குள் ஓடினான்.

மகனுடன் வெளியே வருகின்றாள், தாய்.

"அங்கிள் நீங்கள் சொன்னது அவனுக்கு விளங்கேல்ல. அதுதான் என்னிடம் ஓடி வந்தான்" என்றாள். நடந்ததைச் சொன்னேன்.

"அங்கிள் பிரான்சில் தமிழர் குறைவு குடியிருப்பும் தூரத்துக்கு ஒன்று. ராகுலுக்கு தமிழில் பரிச்சயம் இல்லே. ஸ்கூல் படிப்பும் பிரன்சுப் பாஸேயில்தான்." என்றாள் தாய்.

ஜயத்தில் கேட்டேன்,

"நீங்கள் வீட்டில் தமிழில் கதைப்பீர்களோ!"

"நானும் இவரும் கதைப்பம். ராகுவின் 'கிளாஸ் மேற்ஸ்', பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் பிரான்சுப் பிள்ளைகள் தான், பிரன்சுப் பாஸே அவனுக்கு 'ஈசியாப்' போச்சு.

கவலையாக இருக்கு; அம்மப்பா- அம்மம்மா அவனோடை கதைக்க முடியாமலிருக்கு..."

பேப்பர்காரன் வருகையால் எம் சம்பாஷனை தடைப்பட, தினசரியை வாங்கிக் கொண்டு, "தங்கச்சி, பிறகு சந்திப்போம்" எனக் கூறி, எங்கள் வீட்டுக்குள் புகுந்தேன்.

பக்கங்களைப் புரட்டலானேன். மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது, 'கொட்டை' எழுத்தில் மினிர்ந்த தலையங்கம் என் கண்கள் நகர்வை நிறுத்தியது.

"உலகெங்கும் தமிழ். பாரதியின் கனவு நனவாகிறது" இலக்கிய விழாவில் பேராசிரியர் முழுக்கம்"- ஒரே முச்சில் என் பார்வை பந்தி வரிகளை மேய்ந்தன. பேருரையைப் படித்ததில் திக்குமுக்காடிப் போனேன். கண் இமைகள் மூடின. மனம் சிந்தனைக் கடலில் நீந்தி சுழி ஓடியது. என் அதரங்கள் மெல்லென மவர்ந்தன.

"என்ன உங்களைத்தானே, தேநீர் பக்கத்திலே.

பத்திரிகை மடியிலே; முகத்திலே நகைப்பு; கனவு காணிறியளோ?" மனைவியின் குரல் - நல்ல காலம், என்னைச் சுழியில் மாட்டிக்கொள்ளாமல் தப்ப வைத்தது. பத்திரிகையைக் கொடுத்துப் பக்கத்தைக் காட்டினேன். வாசித்து அவள் என் முகத்தை நோட்டம் விடுகின்றாள்.

"என்ன நமட்டுச் சிரிப்பு? உண்மைதானே!

தமிழர் இல்லாத இடம் எங்கே? கனடா, பிரிட்டன், அவஸ்திரேலியா, பிரான்சு சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். தமிழ் பரவுதுதானே! முடங்கியா கிடக்குது," சொரிந்து தள்ளினாள் என் துணைவி - எதிர்க்கட்சித் தலைவி.

நான் எதையும் யதார்த்தமாகப் பார்ப்பது; வேறு ஒரு கோணத்தில் அணுகுவது; - இவற்றை அவள் விரும்பவில்லை

என்பது அவள் தொனியில் வெளிப்பட்டது. நிதர்சனத்தைக் காண்பிக்க இல்லானை இயக்க எண்ணினேன்.

“தேவி, முன் வீட்டு ஆன்றியின் மகனும், பேரனும் வந்திருக்கினம். ஆங்கிலேயரிடம் ஒரு நல்ல முக்கம் இருக்குதாம். புதிதாக யாரும் பக்கத்தில் குடியிருக்க, தங்க வந்தால், சென்று சந்திப்பினமாம். நலம் விசாரித்து, ஏதேனும் உதவி தேவையோ என்னுடைய கேட்பினமாம், ஆன்றி இப்ப சமைத்துக் கொண்டிருப்பா. நீர் ஒருக்கால் முகத்தைக் காட்டி, மகனோடும், பேரனோடும் கதைத்து விட்டு வாரும்”

“நீங்களும் வாருங்கோவன்...”

“என்ன மறந்து விட்டாரா? சிவா இன்டைக்கு வாறன் எண்டாரே. எந்நேரமும் வரலாம். ஒருவர் வீட்டில் இருப்பது நல்லதுதானே. நீர் இப்போம். நாம் வேறு ஒரு நேரம் போகலாம்”

என் யோசனையைச் செயலாக்கிக் கொண்டிருந்தாள் மனைவி. வாசல் அழைப்பு மனி அடித்தது.

சிவாவை எதிர்பார்த்துச் சென்ற நான், புன்னகை மிரிர நின்ற ஒருவரைக் கண்டேன்.

யாரென யோசிக்கும் அவகாசத்தில், என் உதடுகள் பழக்கத்தினால் “வாருங்கோ” என அழைத்தன.

“மாஸ்டர், என்னை மட்டுக்கட்ட முடியேல்லையா?” என்றார் வந்தவர்.

“பார்த்த முகம்; கதைத்தும் இருக்கிறம். நினைத்துப் பார்க்கிறேன்....”

“விங்கமாஸ்டர்! உங்களை எல்லாப் பிள்ளையருக்கும் தெரியும். தமிழ் - கணிதம், உங்களை மிஞ்சிப் படிப்பிக்க யார் இருக்கினம்?”

“நிற்கிறியள்; உள்ளே வந்து இருங்கோ”

அமர்ந்தவர் தொடர்ந்தார்.

“நூற்றுக்கணக்கான பிள்ளையர். எல்லாற்றை தகப்பனமாரையும் நினைவில் வைக்க முடியுமே!”

“அண்ணர், சொல்லுங்கோ”.

“மாஸ்டர், ஆதவனைத் தெரியுந்தானே!”

“ஓம், ஓம்; என் பழைய மாணவன். இப்பொழுது பிரான்சில்; முந்தி ஜெர்மனியில்”

“அவனேதான்; ஆதவனின் அப்பா நான்; கந்தையா”

“நினைவு வருகிறது; நல்லாகத் தெரியும், அண்ணர் உங்கள் குடும்பம், மற்றும் பிள்ளைகள் சுகம் எப்படி?”

“இருக்கிறம்; மூத்தவர் முடித்து விட்டா, இளையவு இருக்கிறா, அவளைப் பற்றிக் கவலை. மகனோடை கதைக்கணும். கொழும்புதானே வசதி மாஸ்டர்”

“ஆதவன் நல்ல மாணவன்; கெட்டிக்காரர், பொறுப்புணர்ச்சி உள்ளவர்...”

“இங்கே பாருங்கோ மாஸ்டர், என்றை பென்சன் பத்தாது. மகனை நம் புறன்; பாவம்! பட்டதாரிக்கு ஏற்ற வேலையா செய்யிறான்! கிரமமாகக் ‘கொஞ்சநஞ்சம்’ அனுப்பி வந்தான். இப்ப....”

கிளர்ந்த விசனத்துடன், “ஏன் இப்ப வேலை போய்விட்டதா?” கேட்டேன். “சா,சா; நண்பர்களோடை பத்திரிகை நடத்திறானாம்” “நல்லது தானே; தமிழுக்கு தொண்டாகுது; அதுவும் வெளிநாட்டிலே. எனக்கும் சில இதழ்கள் அனுப்பியிருந்தார் ஆதவன்.”

“அதென்ன பத்திரிகையா? பேரே சரியில்லை. நான் வாசிக்கேல்ல. மகள்மார் சொல்வினம் “இந்த இதழ்களில் என்னதான் இருக்கு? ஆர் வாங்கப் போகினம்? வாசிக்கப் போகினம்? விளங்கப் போகினம்?” என்னுடைய இதழ்களைத் திருத்தலாந்தானே!”

“அண்ணர், கட்டாயம் ஆதவனைப் பாராட்ட வேணும், குறைகளைத் திருத்தலாந்தானே!”

“கையைச் சுட்டுப்போட்டான் மாஸ்டர், கையைச் சுட்டுப் போட்டான் இந்தப் பத்திரிகை இழவாலே. ‘பிளிஸ்’ நீங்கள் கொஞ்சம் ‘அட்வைஸ்’ பண்ணி எழுதுங்கோ. உங்கள் சொல் அவனுக்கு மந்திரம் மாதிரி; கட்டுப்படுவான்.”

“டிடிங் டிடிங்” வாசல் மனியோசை எங்கள் பேச்சுக்கு முற்றுப் புள்ளியானது.

வந்தவர்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்.

"இவர் டொக்ரர் சிவகுமார். சிவா என்பினம்; என் பழைய மாணவர்; வசிப்பது வண்டனில், திருமதியும் டொக்டர்தான். சிவாவை நோக்கி,

"இவர் திரு.கந்தையா, மகன் ஆதவன்; என் பழைய மாணவன்தான். உங்களுக்குப் மிகப் பிந்தியவர். உங்களுக்கு அவரைத் தெரியவராது.

சரி, சிவா உங்களுக்குப் பக்கத்திலே...."

"என்ன சேர், மறந்திட்டியளா?...."

'சேர்' சொல்றதை விடுங்கள் சிவா. முந்தியும் சொல்லி இருக்கிறேன்.

எனக்கு, எப்பொழுதும் நீங்க 'சேர்'தான். இவ மகள் ஆனந்திதான். வளந்து விட்டா; தலை 'குரோப்', ஜீன்ஸ் - இந்த வேஷ்ட்தில் உங்களாலே 'சேர்' எப்பிடிக் கண்டு கொள்ள முடியும்?"

நான் சிவாவின் மகளை நோக்கி,

"ஆனந்தி, எந்த ஆண்டு படிக்கிறீர்?" கேட்கிறேன்.

"நோ, நோ, ஐ ஆம் ஆன் (Anne)" எனப் பதில் வந்தது.

நான், அண்ணர், சிவா மூவரும் ஆனந்தி சொல்வதைக் கேட்டு இரசித்துக் 'கலகல்' எனச் சிரிக்கிறோம்.

"சேர், நாங்கள் வண்டன் போய் ஏழைட்டு வருசும்; மகளின் நண்பிகள் ஆங்கிலம் பேசுகிறவை. 'ஆன்' எண்டுதான் ஆனந்தியைக் கூப்பிடினம். மகள் தமிழை மறந்திட்டா. நாம் கதைத்தால், சாடையாக விளங்கும்" என்றார் சிவா. வடை தேநீர் குடுத்து உபசரித்த என் மனைவியை, சிவா "அம்மா" என விளிக்கின்றார்.

"மகளைத் தெரியதுதானே!" என்றார்.

"எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனந்தி இங்கிலிஸ்காரி 'ஆனா'க (Anne) மாறியிருக்கிறா. இடம், காலம், சூழல் எமது விருப்பை வெறுப்பைக் கவனியாது. தன்பாட்டில் ஒடிக் கொண்டிருக்கும்" முறுவலுடன் என் மனைவி சொன்னாள்.

அவளது சமூகப்பார்வையில் இப்பொழுது நிதர்சனம் தெரிந்தது.

சிவா ஒரு 'அல்பத்தை'ப் பார்க்கத் தந்தார். அதில் ஆனந்தியின் படங்கள் - இலண்டனில் அரங்கேறிய நடனம், விதம் விதமான தோற்றங்கள், பாரிஸில் பங்குபற்றிய நாட்டிய நாடகம் போன்றவை.

பார்த்துக்கொண்டிருந்த அண்ணர் திடீரென

"இங்கே என்றை மகன் ஆதவன். பாரிஸ் 'முத்தமிழ் விழா'வில் பேசுறான்" பெருமையுடன் ஒரு படத்தைச் சுட்டினார். என் நினைவுக்கு வந்தது.

ஆதவன் அனுப்பிய சிற்றிதழ்களை 'ரீப்போ'வில் பரப்பி, சிவாவைக் கேட்டேன், "உங்கள் சங்கங்கள், வாசிகசாலைகளுக்கு இப்பத்திரிகை வந்திருக்குமே! படிக்கவில்லையா?"

"சேர், இருவரும் காலை போவம்; மாலை திரும்புவம். படிக்க நேரம் எங்கே! களைப்பு வேறு" சொல்லிக் கொண்டே சில இதழ்களைப் பார்த்தார், சிவா.

"சேர் இதென்ன பத்திரிகைப் பெயர்? 'மாறு'!"

"ஆசிரியர் பக்கத்தை வாசியுங்கோ. விளங்கும்" என்றேன். வாசித்து விட்டு புன்சிரிப்பை உதிர்த்தார் சிவா.

"கந்தையா அண்ணருக்கு வாசித்துச் சொல்லுங்கோ" என்றேன். சிவா பணியை ஏற்றுக் கொண்டார். உரக்க வாசிக்கிறார்.

"தமிழ் சமூகத்தின் மேல் தூசி படிந்து கொண்டே வருகின்றது; பல வருடங்கள்; பல படைகள், சுயநலம், சேர்ந்து கழுத்தறுப்பு, போலி வாழ்க்கை, அதீத மேல்நாட்டு மோகம்.... எழுதிக் கொண்டே போகலாம்; இடத்துக்காக முற்றுப்புள்ளி.

தூசிப் படைகளைத் தட்டித் துடைத்து சுத்தமாக்கச் சிந்தித்தோம்; கிளர்ந்தெழுந்தோம். விளைவு உங்கள் கரங்களை அலங்கரிக்கும் 'மாறு'. குழம்பாதீர்கள்; 'மாறு' என்றால் துடைப்பம். சுத்தமாக்கத் துரிதமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது 'மாறு' என்னும் இதழ். வாசகர்களே, பார்வையாளர்களே எம்முடன் இணையுங்கள்".

கந்தையா அண்ணரின் மதிப்புரை: "இது விதண்டாவாதம்" ஆமோதிப்பது போலிருந்த சிவாவின் மௌனம், கார் கோனின் சுத்தத்தினால் கலைந்தது.

“மனைவி திரும்பி விட்டா. நோயாளி இனத்தவரைப் பாக்கப் போனார்;

சேர், அம்மா! வண்டன் போக முன் நாமிருவரும் கட்டாயம் வருவம், மிஸ்டர், கந்தையா ‘சந்திப்போம்,’ விடைபெற்றார் சிவா.

பஸ் நாடி அண்ணர் வெளிக்கிட்டார். உலா விரும்பி அவரைத் தொடர்ந்தேன்.

“மாஸ்டர், இந்த ‘ஹன்ஸ் ரோட்டை’ அகட்டிப் போட்டாங்கள். ‘பேக் ஹவுஸ்’ அப்படியே இருக்கு. அட நாலு மாடிக் கட்டிடம் புதிய கண் ஆஸ்பத்திரி. சந்தியில் இருக்கிற மண்ணிறக் கட்டிடம் பழைய ‘ஜி ஹோஸ்பிட்டல்’. என்னவோ சொல்லிக் கொண்டு வாறன். மாஸ்டர் நீங்கள் பேசாமல் வாறியள்”.

“அண்ணர், இந்தப் பூங்கா சிமெந்து வாங்கில் கொஞ்சம் இருப்பம். களை தீரும்”

“மாஸ்டருக்கு மனம் சரியில்லை; அப்பிடித்தானே!”

“மனம் சோர்வாக இருக்கு; காலையில் ஒரு சிறுவன்; பிரான்சில் இருந்து வந்தவன்; இப்ப ஆண்தி இந்தத் தலைமுறை இப்படி எண்டால், அடுத்த சந்ததிகள்....”

பூங்காவை வருடி வரும் மென் காற்று, எங்களையும் தாலாட்டியது. இதமாக இருந்தது.

“மாஸ்டர், களைப்பு மாற ஒரு கதை. கவலை தீர ஒரு தெளிவும் வரும்”

“சொல்லுங்கோ அண்ணர் சொல்லுங்கோ”

‘ஐம்பத்தாறில் சிங்களச் சட்டம், நான் கிளரிக்கவில் சேர்ந்து மூண்டு வருசம். எங்கள் ‘சீவ் கிளாக்’ துள்ளி எழுந்தார். ஆங்கிலத்திலே வேலை செய்த்தான் சேர்ந்தன். தமிழும் போச்சு. மானமுள்ள தமிழன் வேலை செய்யமாட்டான், நண்பர்கள் தடுக்கத் தடுக்க, கேளாமல் ‘றிசைன்’ பண்ணிவிட்டார்.’

“அண்ணர், உங்கள் ‘சீவ்கிளாக்கர்’ ஒரு ஆக்ரோசமானவர் போவிருக்கு”

“உண்மை, நல்ல பிரயாசி. பகுதி வேலை; ‘லோ’ படிப்பு. சட்டத்தரணியானார். தொண்டு, பொதுத் தொண்டு. பிரபல்ய-

மானார். அவற்றை ‘ஸ்ரெனோகிராவ்’, ‘தெற்காள்’; அழகி. திருமணம் முடித்தார்.”

“இப்ப என்ன செய்கிறார்?”

“வயசு போயிருக்கும்; தொன்னுறாக இருக்கும். நல்ல உடம்பு; உயரம், ஹெல்தியாக இருப்பார....”

“சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லையா?”

“ஒரு முறை புறக்கோட்டையில் சந்திச்சன், சந்தோசமாக இருந்தார்.

இரண்டு பிள்ளையர். “பேர் தெரியுமோ” - எண்டார்.

“லோயர் ஜயா” சொன்னால்தானே தெரியும்” எண்டன்.

“நாவலர், பாரதி” எண்டார். “கொடுத்து வைச்சனிங்கள்; இரண்டும் பெடியன்கள்” எண்டன். “ஓய் கந்தையா, உமக்கு தமிழ் அறிவு போதாது, மகனுக்குப் பெயர் நாவலர். மகனுக்குப் பெயர் பாரதி; சரஸ்வதியின் இன்னொரு நாமம்” - எண்டாரே!

“போங்க மாஸ்டர்; சும்மா சொல்லக்கூடாது. அவர் ஒரு தமிழ்க்கடல்.”

“சட்டத்தரணி அவராக இருக்குமோ” என் மனதில் சிந்தனை ஓடியது.

“என்ன மாஸ்டர், கதையிலே கவனமில்லையே!”

“இல்லை அண்ணர், கேட்கிறேன். சொல்லுங்கோ” ‘சமாளித்துக் கொண்டேன்.

“கிட்டடியிலே என்ற சொந்தக்காரர் இங்க கொழும்புக்கு வந்தார்.

‘சீவ்கிளாக்’ லோயர் ஜயா வீட்டுக்குப் போனார். அவர் இல்லை. பிள்ளையளைடை கதைச்சுப் பாத்தார். அதுகளுக்கு விளங்கேல்ல

“ஏன் விளங்கேல்லை அண்ணர்?”

“பிள்ளையருக்கு அப்பா பாதையும் தெரியாது; அம்மா பாதையும் தெரியாது. அவையின்றை மொழி ‘இங்கிலிஸ்’ தான்”

“அப்படி எண்டால், தமிழும் தெரியாது; சிங்களமும் தெரியாது. அப்பிடித்தானே அண்ணர்”

“எங்கடை 'சீவ் கிளாக்' 'லோயர்' ஐயா, தனிச் சிங்களச் சட்டத்துக்கு வேலையை விட்டவரின் பிள்ளையருக்குத் தமிழ் தெரியாதாம.... கவலையாக இருக்கு...!”

“தாய் மொழிப் பற்றுள்ள எவனுக்கும் வயிறெரியும் அண்ணர்...”

“மாஸ்டர் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்கோ

வெளிநாட்டை விடுங்கோ; இஞ்சை கொழும்பிலே தமிழ் பேசப் படிக்க வசதியிருக்கு. அப்பிடி இருந்தும....”

“மாஸ்டர் என்றை 'ஹாட் நம்பர்' பஸ் வருகுது. சந்திப்பம்” பேருந்தைப் பிடிக்க அவசர நடை நடந்தார், கந்தையா அண்ணர்.

மறு தினம் ஞாயிறு.

வாரப்பத்திரிகை வந்ததும், 'விரைவில் தனக்குக் கொடுக்கமாட்டேன்' என அறிந்திருந்த என் துணைவி அவசரமாக அதை எடுத்துக் கொண்டு அறைக்குள் மறைந்தாள்.

சிறிது நேரத்தின் பின் பதட்டத்துடன் வெளியே வந்தவர், “இஞ்சை பாருங்கோ” என ஒரு மரண அறிவித்தலைக் காட்டினாள்.

அதைப் பார்த்ததும் நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். சில வருடங்களாக அறிந்தவர், மூத்தவராயினும் தோழமையோடு பழகியவர், வழமையான 'நடை உலா'வின் போது இணைந்தவர், பிரச்சினைகளுக்கு ஆலோசனைகள் சொல்லவர், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இனிய நண்பரின் 'நீத்தல்' என் இதயத்தை ஊடுருவியது. பலைபதைத்து போனன். அவரின் ஆத்மசாந்தியை வேண்டினேன்.

சட்டத்தரணி வீரகத்திப் பிள்ளை அவர்கள் மறைந்து விட்டார்.

வெள்ளைக் கொடிகள், பதாகைகள், மாவிலை தோரணங்கள் வாழைகள் அவரின் இறுதிச் சடங்கை அலங்கரித்தன.

நானும் மனைவியும் பெட்டியை வலம் வந்து மௌன அஞ்சலி செய்து, தலை நிமிருகிறோம்.

சட்டத்தரணி வீரகத்திப்பிள்ளையின் தலையில் சருகைத் தலைப்பாகை. நெற்றியில் திருநீற்றுக் குறிகள், சந்தன குங்குமப் பொட்டுகள், பட்டு 'நாசனல்' சட்டை, வேட்டி, உத்தரீயம் - அணிவித்து பெட்டியில் வளர்த்தியிருந்தார்கள்.

அருகே மகன் திறந்த மார்பில் சைவக் குருக்கள் போட்ட நூலுடன் வேட்டி சால்வை அணிந்து கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் நிற்கிறான். பக்கத்தில் மகனும் மனைவியும் சேலைகட்டி, கண்ணீர் மல்கித் துவண்டு, நிற்கத் தெண்டிக்கிறார்கள்.

சிறிது தூரத்தில் டொக்ரர் சிவா, அவரின் மனைவி, மகள் ஆனந்தி சோகத்துடன் நிற்கின்றனர்.

மனைவி பெண்கள் பக்கம் செல்ல, ஆண்கள் பக்கம் சென்று ஒரு கதிரையில் அமருகிறேன்.

என் புறத் தோளில் ஒருவர் கைவைத்து, மென்மையான குரலில் “மாஸ்டர்” என அழைத்தார். திரும்பிப் பார்க்கிறன், கந்தையா அண்ணர், சமிக்கையால் “இருங்கோ” என உணர்த்துகிறேன். கண்களை மூடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தன்.

சிவாவின் மனைவி பார்க்கச் சென்ற நோயாளி இனத்தவர், கந்தையா அண்ணாரின் 'சீவ் கிளாக்' லோயர்,

நடை உலாக்களில் இணைந்த என் நண்பர் - பெரியவர், மூவரும் ஒருவரே என அறிய அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. ஆம் சட்டத்தரணி வீரகத்திப்பிள்ளை என ஊர்ச்சிதமானது.

என்னை உலுப்பியவர், “சிறுபிள்ளை போல் தேம்பாதேங்கோ” என்றார். உலுப்பியவர் அண்ணர் கந்தையாதான்.

தினக்குரல்
1-09-2002

அன்பின் வழியது...

ஆண்டு ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து எண் பத்து நான்கு; தை மாசம். ஜாலைக் கலவரம் தணிந்து ஆறு மாதமாகியும், அதன் தாக்கம் உச்சி வெயில் போல் தகித்துக் கொண்டே இருந்தது.

ரயில் கொழும்பு நோக்கி ஒடிக்கொண்டிருந்தது. பயணிகளில் ஒருவர் டொக்டர் சிவசோதி.

முதற் தடவையாகத் தூர் நாட்டுக்குப் போவது போன்ற பிரமையில் இருந்தார். செல்லும் இடத்தை நினைத்து ஒரு வித பயமும், அங்குள்ளவரைச் சந்திக்க தயக்கம். கூச்சம் - அன்னியம் கலந்த ஒரு உணர்வும் உள்ளத்தில் குடைவதை அவரால் தடுக்க முடியவில்லை. முதுகுப்புறம் இருந்த தலையணையை எடுத்து நெஞ்சோடு சேர்த்து இரு கைகளாலும் அழுத்தி இருக்கும் பொழுது, ஒரு தெம்பு வருவது போல் அவருக்குத் தெரிந்தது.

யன்னலாடாக ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மரங்கள், வீடுகள் கம்பங்கள் தென் பட்டு மறைவது போல் அவர் உள்ளத்திலும் சம்பவ நினைவுகள் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன.

தினமும் எத்தனையோ அரசியல் செய்திகள்; திரும்பும் சமூகநிலை, சுக்காய்வு, வேலைக்குத் திரும்பாதோருக்கு மிரட்டல்; வேலை நீக்கம், புதியவர் சேர்ப்பு இத்தியாதியன்.

அதே சமயம் அரசு - தனியாரிடமிருந்து வடக்குக் கிழக்கு விரைகின்ற கடிதங்கள், தந்திகள்.

"அரசு - தனியார் ஊழியர்கள் கூட்டம் வைச்சினம்; தெற்குக்கு திரும்புவதில்லை யென்டு வீராவேசப் பேச்சுக்கள்; ஒரு நிலையான திட்டமில்லை; இப்ப ஆயிரக்கணக்கானோர் பயத்துடன் வேலைக்குத் திரும்புகினம். அழிந்த முதலை எடுக்க வேணும்மென்டு வியாபாரிகளும் போய்க்கொண்டு இருக்கினம். சில 'நூற்றுக்கணக்கானோர்' நாலூந்தான், போவதில்லை யென்டு மசியாமல் இருந்தம்.

நண்பர்களின் தொல்லை வேறே, வரட்டுமாம். இனி ஒண்டும் நடக்காதாம்.

கசிப்பு முதலாளி. அவனின் எடுபிடிகளை, நினைக்க ஏதோ செய்கிறதே! வடக்குக்கு மாற்றம் கேட்பன்; தராவிடில் 'றிசைன்' செய்றது; 'பிரைவட் பிராக்ரிஸ்' செய்கிறது; சேவையுந்தானே.

தீர்மானத்தின் முடிவு தான் சோதியின் இன்றைய பிரயாணம். ஒடிக் கொண்டிருந்தது ரயில், சோதியின் நினைவைலகளுந்தான்.

நண்பர் கருணரத்னா: சோதியின் இதயத்தில் ஆக்கிரமிப்பு. 'ஆயிரத்தில் ஒரு மனுசன்.' அரசு விடுதி இல்லாதது நல்லதாய்ப்-போச்சு. தங்க இடம் உணவு மற்றும் வசதிகளைல்லாம் செய்து தந்து கருணாதானே!

சிங்களச் சனங்கள் நல்லவைதான். இனக்கலவரம் வந்தது. பார்க்க வேணுமே! தீப்பொறி கக்கிச்சினமே. கருணா ஆல் போல் அசையாது நின்றாரே. பாதுகாப்புத் தந்தார். ஊர் திரும்ப எனக்கு ஆவல். கப்பலுக்குக் காத்திருப்போன் நீண்ட பட்டியல். கருணாவின் தருணம் தெரிந்த யோசனை. பயணிகளுக்கு மருத்துவர் தேவை. 'லங்கா கல்யாணிக்கு' 'வொலன்ரறி' டொக்ரர் ஆனன். யாழ்ப்பாணம் போக அந்தக் கலவரக் காலத்தில் இலகுவாச்சு!"

நினைவுகளின் நெருடல்; சோதியின் நீண்ட பெருமூச்சு.

துறைமுகத்துக்குப் போகேக்க வழியில் கண்ட கோரக் காட்சி. இந்தப் பிறவியல் மறக்க முடியாதே! உடைச்சு எரிச்ச கடையள், வீடுகள், கார்கள், சாம்பல் கும்பல்; சடலங்கள் அங்கொண்டு, இங்கொண்டாக இருந்ததே! புராணக் கதைகளில் ஊழிக்காலம் என்பினமே! இப்பிடி இருந்திருக்குமோ?"

ஓடிக்கொண்டிருந்த ரயில் நின்றதும், மின்னொளியில் பளை புகைரத நிலையம் எனக்கண்டதும் "இங்க கன நேரம் நிற்கும்; சாப்பிடலாம்" - என்ற எண்ணம் சோதிக்குத் தோன்றியது.

பேசினில் கைகளைக் கழுவினார். தான் தனியப் 'பேர்தின்' கீழ் தட்டில்; மேல் தட்டுக்கு யாரேனும் அடுத்த ஸ்டேசனில் வரலாம். சேர்ந்து கதைத்துச் சாப்பிட அருகில் இல்லையே - அவரின் ஏக்கம்.

திறந்த 'ரிஂபின் செற்றிலிருந்து எழுந்த வாசம் வாழுறச் செய்தது. உருளைக்கிழங்குக் கறி; பொரியல்; சொதி. ஒருவருக்கு மேல் சாப்பிடலாம். துணைவியின் தாராளம்.

மனம் சரியில்லை; சாட்டுக்குச் சாப்பிட்டார். பத்திரிகைப் பக்கங்களைப் புரட்டினார்; திரிக்கப்பட்ட செய்திகள். விவேகானந்தரின் சொற்பொழிவுகள் அடங்கிய நூலை வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

அவரது மன உளைச்சல், களைப்பு, அங்கலாய்ப்பு என்பன "நித்திரா தேவி"யின் அணைப்பில் இதங் கண்டது.

"டக்... டக்... டக்..."

அதிக நேரம் உறங்கி விட்டேனோ?

சோதி கதவைத் திறந்தார். நிலையத்தின் பென்னம்பெரிய தோற்றும், சிங்கள தமிழ் உரையாடல்கள், விற்பனைக் கூவல்கள் அநுராதபுரம் என அனுமானிக்கச் செய்தது. தள்ளாடிய நிலையில் வயதான ஒருவர். அவரைக் கைத்தாங்களுடன் ஒரு இளைஞன். வயதானவரிடமிருந்து மது வாசனை வீசியது.

"இவருக்குப் 'பேர்த்' இருக்கு. பிரீஸ் ஹெல்ப் ஹிம்" சொல்லி மறைந்தான் இளைஞன். வந்தவர் நிலை கொள்ளாமல் படுக்கையில் சாய்ந்தார். மெளனமாக மேல்தட்டுப் படுக்கையைத் தமதாக்கினார் சோதி.

"மது மனிதரை நிலைகுலையச் செய்கிறதே!

அந்தச் சம்பவம்!

ஜூலைக் கலவரத்துக்கு இரண்டு மாதத்துக்கு முன். ஆஸ்பத்திரி வளவில் வீதியை அண்டியபடி சிறு புத்த கோயில். பொலிஸ் திடீர் சோதனைக்கு 'டிமிக்கி' விட்டு இரவு நேரங்களில் கசிப்பு விற்பனை அந்தக் கோயிலில் சில நாட்களாக. அறிந்ததும் பொலிஸாக்கு அறிவித்து கசிப்புப் போத்தல்களைத் தான் பாரம் கொடுத்தது.

கசிப்பு முதலாளியின் ஏவலில் 'நெற் டியூற்றி' யில் இருந்த தன்னை வெட்ட வந்த வீரக்கோன் மக்கள் பிடியிலிருந்து தப்பியது; தொடர்ந்த ஆஸ்பத்திரி வேலை நிறுத்தம். தீவிரத் தேவலில் அகப்பட்டவன், பொலிஸ் ஜீப்பில் பவனி. அடுத்துக் கைவிடப்பட்ட வேலை நிறுத்தம். ஜய்யாயிரம் ரூபாய்ப் பிணையில் வெளிவந்த வீரக்கோன்! மறக்க முடியவில்லையே!

இப்பவும் இருக்கிறானோ? உலாவுகிறானோ? ஜூலைக் கலவரத்துக்குப் பின் நான் ஆறு மாசத்துக்கும் மேல் யாழ்ப்பாணத்தில், வழக்கு நடந்திருக்குமோ? கொழும்பில்!. நீதியும் நியாயமும் தெற்கில் எதிர்பார்க்க முடியுமா?

"பொல்காவலை, பொல்காவலை" இரைச்சலாக ஒவித்தன குரல்கள். "தம்பி, தாங்ஸ்: நுவரெலியாவில் 'எஸ்டேட்';" வாறன் சந்திப்பம்". நிதானமாக ரயிலில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார் வயதானவர். வெறி தணிந்திருந்தது.

பொழுது புலரும் பொழுது ரயில்பாதை இரு மருங்கிலும் வழக்கமாகக் காணும் தென்னஞ்சோலைகள் வாழைத் தோட்டங்கள், பலா, ஈரப்பலா மரங்கள், பசுமையான வயல்கள், நீரோடைகள் ஆகியன இன்று சோதியை ஈர்க்கவில்லை.

இயற்கை அழகுடன் போட்டியிடுவது போல் மலைச்சரிவுகளில் மனிதனால் அமைக்கப்பட்ட அகன்ற படிக்கட்டு வயல்கள் கூட அவருக்கு இன்று புள்காங்கித்ததை உண்டாக்கவில்லை. "வடக்கில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் தான் தெற்கின் பசுமையை அதிகமாக ரசிப்பவர்கள்" என்று அடிக்கடி சொல்லும் சோதி இன்று அமைதியற்ற நிலையில் இருந்தார்.

நெட்டி முறித்து, கொட்டாவி விட்டு, கால்களை நீட்டி மடக்கி நேரத்தை வல்லினமாகக் கடத்திக் கொண்டிருந்தவருக்கு 'மருதானை புகையிரத நிலையம்' என்ற விளம்பரப்பலகை, தான் கொழும்புக்கு வந்து விட்டார் என்பதை உணர்த்தியது. காத்திருந்த கருணரத்னா அவரை வரவேற்று, தன்னுடன் கூட்டிச் சென்றார்.

டொக்டர் சோதி திரும்பிய செய்தி, ஆஸ்பத்திரி வட்டாரத்தில் வதந்தி போல் வேகமாய் பரவியது.

அவரது அலுவலக அறையில் ஆட்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தனர். அவர் மாற்றம் கேட்கப் போவதாக அறிந்து, அதை எதிர்த்தனர். சத்தியாக்கிரகம் செய்யப்போவதாக அறிவித்தனர்.

"தான் அங்கேயே வேலை செய்வதாக" அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தக் கூறி, அனைவரையும் அனுப்பி வைத்தார். இப்படியான ஒரு தருணத்துக்கு காத்திருந்தவர் போல், இருவர் சோதியின் அறைக்குள் நுழைந்தனர். பெண்குரல் சொன்னது.

"எல்லாம் கேட்டுது, மாத்யாக்கு அன்பாச் சொல்றது. இது கெட்ட இடம். கொலை கண்ணால் பாத்தது. இங்க வேலை செய்ய வாணாம்." ஆண்குரல் குறுக்கிட்டு,

"மெனிக்கே, மாத்யாக்கு எல்லா தெரியுது பழைய 'ஸ்ரோதி' வாணாம்..."

தொடர்ந்து சோதியை நோக்கி, அந்த ஆண்குரல் "சேர் நா, மெனிக்கே விசுவாச சொல்றது; மாத்யா, நோனா, பேபி யாப்பனை இருக்கிறது மிசு நல்லது. சேருக்கு கைராசி இக்கிறது, 'பிராக்ரிஸ்' யாப்பனத்து செய்றது நல்லது..."

டொக்டர் அன்பு தோய்ந்த தொனியில் "பண்டா, மெனிக்கே போமஸ்துதி"....." சம்பாசனை ஊழியன் ஒருவன் வருகையால் தடைப்பட்டது.

"சேர் அட்மிசன்" என்றான் ஊழியன்.

"நான் இன்னும் வேலை தொடங்கல்ல. சனில் மாத்யாட்ட சொல்லு"

"முதல்ல அவர்க்கிட்ட சொன்னது. பிள்ளையினர் அம்மா சேர்ட்ட காட்டனுமாம். அம்மா விருப்பப்படி உங்ககிட்ட காட்ட சொன்னாரு சனில் மாத்யா."

பின் ஊழியன் சோதியின் காதருகில் மெல்லியகுரலில்,

"கசிப்பு முதலாளியினர் 'வைஃப்தான் வந்திருக்கா. அவவினர் பிள்ளைதான் சுகமில்ல்" என்றான். திகைப்படைந்த நிலையில் டொக்டர் சோதி மெளனமாக இருந்தார்.

ஊழியன் திரும்ப எத்தனிக்கையில், தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, பிள்ளையைத் தான் பார்க்க வருவதாக எழுந்தார்.

குழி விழுந்த கண்கள்: உலர்ந்த சொண்டு: சுருங்கிய தோல்: சோர்வு - இந் நிலையில் சிறுவன் காணப்பட்டான். வயிற்றோட்டத்துக்கு 'பிரைவட்' மருந்து எடுக்க, வாந்தியும் சேர்ந்து கூட, அவசரமாகக் கொழும்பு பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்ல ஆயத்தம் செய்யும் போது, சேர் வந்ததை அறிந்து காரில் விரைந்து வந்ததாகத் தாய் அழுகையுடன் விபரித்தாள்.

வாட்டுக்கு அனுமதித்தது, பயப்பட வேண்டாம் எனத் தேற்றி, ஒ.ஆர்.கரைசலை (ORS) சொட்டுச் சொட்டாகப் பருக்கும்படி தாய்க்கு அறிவுறுத்தி, சிறுவனின் மலத்தை சோதனைக்கு கொழும்புக்கு அனுப்பும்படி தாதிக்குப் பணித்துச் சென்றார் டொக்டர் சோதி.

கிடைத்த 'றிப்போட்டில்' நுண்ணுயிர் இனங்கண்டு, உரிய மருந்து கொடுத்து, உகந்த பராமரிப்பினால் சில நாட்களில் சிறுவன் தேறினான். மறுநாள் 'ரிக்கற்' வெட்டப்படும் எனத் தாய்க்கு டொக்டர் சோதி அறிவித்தார்.

கொலை நேரம்.

'வாட்றவுண்'டை முடித்துக் கொண்டு, அடுத்த வாட்டுக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார் சோதி,

திடீரென்று சோதி முன் வந்து மண்டியிட்டு, கைகள் கூப்பியபடி, கண்களில் நீர் மல்க,

"நீங்க தெய்வியோ (தெய்வம்)

எங்க பிள்ளைய காப்பாத்தினது” என்று இறைஞ்சினாள் சிறுவனின் தாயார்.

தாயை எழுச் செய்த சோதி,

“அது டொக்டரின் கடமை; அவ்வளவுதான்” என்றார்.

“சேர், சமாவெண்ட (சமாதானம், மன்னியுங்க) பிள்ளையின் தாத்தா (அப்பா) வராண்டாவில் நிக்குது. நீங்க பெரிய மனுச முதலாளி உங்களைச் சந்திக்க விரும்புறாரு” எனச் சிறுவனின் தாயர் பவ்வியமாக வேண்டினாள்.

சோதி சம்மதம் எனத் தலையை அசைத்தார். ஒருவரும் எதிர்பாராத நிலையில், கசிப்பு முதலாளி சோதியின் முன்னால் மன்றியிட்டுக் கைகள் கூப்பி நின்றார். அவரின் அதரங்கள் அசைந்தன. வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. அவரின் கண்கள் குளமாயின.

“இதென்ன வேண்டாத வேலை” என மெல்லக் கடிந்து கையுதவி, முதலாளியை எழுச் செய்தார் சோதி. கண்களால் மனைவிக்கு சைகை காட்டினார் முதலாளி. காட்டிய திசையில் வாங்கிலில் ஒரு கூடை நிறையப் பழங்கள், பிஸ்கட் இருந்தன.

தாய் தழுதழுத்த குரவில், “உணர்ச்சியில் முதலாளி கதைக்க முடியல்ல பிள்ளை கூடையை எடுங்க, பிள்ளை” என்று டொக்டரை வேண்டினாள் சிறுவனின் தாய்.

“நோ நோ...சே..சே, வைத்தியம் என் தொழில், கூடையை ஏற்பதற்கில்லை” - டொக்டர். உரத்த குரவில் விம்மி விம்மி கைகள் கூப்பி சைகைகளினால் பழங்களை ஏற்கும்படி முதலாளியும் வேண்டினார். “பேச முடியாம அழுறாரு. பயமா இருக்கு. சேர் எடுங்க, எடுங்க பிள்ளை, பிள்ளை, எனக்கு பயமா இருக்கு....” - முதலாளி மனைவி, இருவரின் அன்பான வேண்டுகோளில் கரைந்த டொக்டர் சோதி, ஒரு பழத்தைக் கையில் எடுத்தார். பார்த்தவர்கள் பிரமிக்க, கதைக்க அவதிப்பட்ட முதலாளி “சாது, சாது” என வாய்திறந்து கூவினார். அங்கு நின்றவர்களும் தம்மை மறந்து “சாது, சாது” எனக் குரல் எழுப்பினார். உடல் சிலிர்த்தனர்.

சிறுவனின் தாய் - கசிப்பு முதலாளியின் மனைவி, தாதியின் கைகளைப் பற்றி, டொக்டரிடம் அழைத்து வந்து தான் சொல்வதைப் போதிக்கு புரியும்படி சொல்லச் சொல்லி வேண்டுகிறாள்.

கண்கள் பனிக்க, கைகள் குவித்த வண்ணம், பொருள் உணர்ந்து இசைக்கிறாள் சிறுவனின் தாய்.

“வயிற்யந் வயிற்ய நொசந்சிதே
அவயிற்யந் வயிற சந்திதே”

“மிலிக்கு சிரமம் வேண்டாம். எனக்கு சிங்களம் கொஞ்சம் தெரியும். தாய் சொன்னது விளங்குது.

“பகைமைக்கு பகைமை பாராட்டினால் வருவது விரோதமே. பகைமையை வெல்வது அன்பே”

டொக்ரர் விளக்கினார்.

“தினகரன்”

19-09-2004

நடையும் எடையும்

நல்லசிவத்துக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

இதமான காலைக் குளிர்காற்று யேனியத் தழுவியதால் அவரின் உடலில் சிலிர்ப்பு, கண்கள் நிறைந்த காட்சி; அலைகடலில் மிதக்கும் தோணிகள்; தூரத் தெரியும் ஓரிரு கப்பல்கள்; பறக்கும் பறவைகள் - காகங்கள், மீன் கொத்திகள், நாரை - கொக்குகள் போன்றவை.

"அட கிட்ட இருந்தும் இந்தக் கடற்கரை நடைப்பயிற்சியை முன் செய்யாமல் விட்டேனே!" எனத் தன்னை நொந்து கொண்டார்.

'பீச்' (Beach) 'மறைன்' (Marine) வீதி எனப் பலருக்குத் தெரிந்ததுதான்.

காலிமுகப் பசந்திடலில் இருந்து கருத்துறை வரைக்கும் நீடிக்கும் திட்டம் இரு.

பம்பலப்பிட்டி தாண்டி வெள்ளவத்தை வரையும் அகலமாக்கப்பட்டு, நடு மற்றும் இரு கரைகளிலும் பளிச்சிகும் வெள்ளைக் கோடுகள் வரைந்த அழகான கடற்கரைப் பெரும் வீதியாகிவிட்டது.

காலையில் நடைப்பயிற்சி செய்வோரின் கூட்டம் பெரிது. மாலையில் குறைவாக

இருக்கும். மூத்தோர், இளைஞர் - யுவதிகள், பருத்தவர், மெலிந்தவர், நோயாளிகள், வெளிநாட்டவர் - இப்படியான பல பிரிவினர் இருப்பர்.

இருதய அறுவைச் சிகிச்சை நடந்து இரு மாதங்கள். மருத்துவர் யோசனைப்படி, தாம் வசிக்கும் தொடர்மாடியின் மொட்டை அரங்கில் காலை மாலை பல தடவைகள் சுற்றிச் சுற்றி நடப்பார் நல்லசிவம். வாகன மனித கூட்டத் தடங்கள் வீதிகளில் இருப்பது போல் மொட்டை மாடியில் இல்லையே! அவரின் தனிக்காட்டு ராசாவின் நடையாக அமைந்தது.

ஆனால் சிவத்தின் இருதய மருத்துவ நிபுணர், "வீதியில் நடவும் 'பீச்' ரோட் உமது இடத்துக்குக் கிட்டத்தானே! மேலும் சுவாசிக்க நல்ல கடல் காற்று" என ஆலோசனை கூறியிருக்கிறார். அதன் விளைவுதான் இன்று அவரின் முதல் நடைப்பயிற்சியும், கிடைத்த சுக உணர்வும்.

தினம் காலை ஆறு மணியளவில் நடைப்பயிற்சி தொடர்ந்தது.

ஒரு முறை அதிதிகள் வீட்டில் இருந்ததால் 'பீச்' வீதிக்குச் சிவம் செல்ல காலை ஏழு மணியாகிவிட்டது. அப்பாடா! மேலும் கீழுமாக வாகனங்களின் நெருக்கமான சவாரிகள். அதன் பின் காலை ஆறு மணித் திட்டம் கண்டிப்பாக அனுசரிக்கப்பட்டது, கூட்ட நெருக்கடியைத் தவிர்க்க.

வெள்ளவத்தை புகையிரதநிலையத்திலிருந்து பம்பலப்பிட்டி புகையிரத நிலையம் வரைக்கும் மேலும் கீழுமாக இரு தடவைகள் நடப்பார்; சுமார் ஐந்து 'கில்லோ' மீற்றர்கள் - மூன்று மைல்.

இதென்ன தூரம்!

மாணவனாக இருந்த காலத்தில் நான்கு மைல் தூரம் சென்று படித்திருக்கிறார். காரணம் வறுமை. சிறந்த கல்லூரிகளில் ஒன்றில் கற்கிறோம் என்ற நினைப்பு - ஏற்படும் புத்துணர்வு சிவத்தின் நடைக் களைப்பை மழுங்கடித்துவிடும்.

இன்று அது பல்கலைக்கழகமாக - ஆம் யாழ் பல்கலைக்கழகமாகத் திகழ் கிறது. அடிக்கடி நண்பர்களுக்குச் சொல்லிப் பெருமைப்படுவார்.

சிவத்தின் பயிற்சிக்கு 'மின்னாமல் முழங்காமல்' ஒரு தடை; சனாமி டிசம்பர் இருபத்தாறு.

வெள்ளவத்தைப் பாலத் தண்டவாளத்தைக் கிட்டியதாம் வெள்ளம்; - கேள்வி.

பெளர்ணமி காரணமாகக் கெம்புதாம் கடல், வதந்தி. ஆனால் ரி.வியைப் பார்க்கும் பொழுது சனாமியைப் பற்றிப் புரிந்தது அநர்த்தின் அகோரம் தெரிந்தது. சிவம் "பீச்" சுக்குப் போகப் பயப்பட்டார்.

படிப்படியாக அல்லோகல்லோம் நலியத் தொடங்கியது. அயர்ந்த 'பீச்' வீதி விழிக்கத் தொடங்கியது. மக்கள் நடமாடத் தொடங்கினர். கேள்விப்பட்டார் சிவம்.

முன் நடைப்பயிற்சியில் கண்ட சுவாரஸ்யமான காட்சிகள் அவரை மீண்டும் 'பீச்' சுக்குச் செல்லத் தூண்டின.

'ஜோக்கிங்', விரைந்த நடை, தளர்ந்த நடை, ஓட்டம், பாலம் இரும்பு வேவியில் கால்களை மாட்டித் தலைகீழாகச் சிலர் திண்டாடும் சிராசனம், கைகளைப் பக்கம் - முன் - உயர் - கீழ் விடும். அப்பியாசம், இடம் வலம் போடும் நடைபவனி போன்றவை பார்ப்பது சிவத்துக்கு ஆனந்தம். கெம்பீரமாக உயர்ந்து நிற்கும் 'குளோபல் ரவர் ஹோட்டேல்' உள்நாட்டுப் பிறநாட்டுச் சுற்றுலாப் பயணிகளை "வாவா" என அழைப்பது போல் தோற்றமும் சிவத்துக்கு மகிழ்ச்சி தருவதே. இவையெல்லாம் சிவத்தை நடைப்பயிற்சியைத் தொடர உந்தின.

திரும்பவும் 'பீச்' வீதியில் நடக்கத் தொடங்கினார் சிவம். 'பீச்' அகண்ட வீதியில் சில மாற்றங்கள்.

'கின்ரோஸ்' வீதியை அடுத்து ஒன்றும், பாலத்தைத் தாண்டி மற்றொன்றுமாக 'பீச்' வீதியின் கிழக்கில் இரு பெரும் தண்ணீர்த் தாங்கிகள். வட்ட வடிவமான கறுத்துப் 'பெயின்ற்' பூசிய 'மறைந் நியூமன்' பெயர் பொறிக்கப்பட்ட சுமார் ஐநூறு கலன்கள் நீர் கொள்ளக்கூடியவை அவை. வலுவான இரும்பு முக்கால்கள் கொண்ட ஸ்ராண்டுகளில் தாங்கிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. குடிப்பதற்கு சுத்த நீர் நிரப்பப்பட்டிருந்தது.

சனாமியின் பின் கொள்ளை, களவு, கடத்தல் வல்லுறவு போன்ற கொடுங்கள் தாண்டவமாடுகையில், மனிதாபிமானத்தைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன இரு நீர்த் தாங்கிகள்.

கின்ரோஸ்ஸுக்குக் கிட்டிய தாங்கிக்கு எதிரே, பீச் வீதியின் மேற்கே கூரையாகச் சில தகரங்களும், பக்கங்கள் மறைக்க சாக்குகள் கிடூகுகளும் தாம் ஒன்று சேர்ந்த கூடாரமெனத் தோற்றமளிக்கத் தெண்டித்தன. அதில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள், பிள்ளைகள் குட்டிகளுடன். குடிப்பதற்கு மட்டும் தாங்கியில் வைக்கப்பட்டிருந்த சுத்த நீர் முகம் கழுவ, பாத்திரங்கள் விளக்கிக் கழுவ விரயம் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சிவத்துக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. "கடல் பக்கத்தில் கழுவக் குளிக்க அங்க போகலாமே!" தனது அரைகுறைச் சிங்களத்தில் பக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த ஆண் பெண் சிலருக்குச் சொன்னார். அருகே நின்ற ஓட்டோச் சாரதியும் அதை ஆமோதித்தார். கூடாரத்தினர் சொன்னதை அநுசரித்து வந்ததாகத் தெரியவில்லை. 'தன்னால் வற்புறுத்த முடியாதே!' மனம் புழுங்கினார்.

பாலத்தை அடுத்த நீர்த் தாங்கியின் அருகேயும் ஒரு கூடாரம். அதில் ஒரு குடும்பந்தான் இருந்ததுபோல் தெரிந்தது. நீஸ் சட்டை அணிந்த ஒரு பெண்பிள்ளை - பதினெண்து பதினாறு வயதிருக்கலாம்; பாத்திரங்களைக் கழுவிக் கழுவி உள்ளேயிருந்த நடுத்தரவயது - தாயாக இருக்கலாம், கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். சமீபமாக நாலைந்து ஓட்டோச் சாரதிகள் தம் வாகனங்களில் அமர்ந்து கொண்டு அந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் அநாகாரிக்கப் பார்வை சிவத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை. "உள்ளே தாயிருக்கிறா" எனத் தன்னைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

தினமும் நடையின் போது, அவரை அறியாமலே அவரின் கண்கள் தாங்கிகள் பக்கம் திரும்பும். பெண்பிள்ளையைப் பற்றிய சிந்தனை அவரது நெஞ்சை ஆக்கிரமிக்கும். "அவ்வளவு பாத்திரங்களை தினமும் கழுவுகிறானே! தாய் சமைத்துக் கொடுக்கிறாளா, ஓட்டுநர்களுக்கு அங்கே சாப்பாடா?" கற்பனையில் சிவம்.

வீட்டில் சிவன் இருக்கும் பொழுது பேரன் பேத்தி சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"அக்கா பயப்படுத்துறா; நாளைக்கு ஸ்கூலாம், நான் போகமாட்டன்" பேத்தி தரம் மூன்று; பேரன் மொன்ரசரியில்

"ஓ...ஓ..ம், நாளைக்கு ஜனவரி பத்து. படிக்கிறது. நல்லதுதானே!

மொன்ரசரிப் படிப்பு நல்லது, விளையாடலாம்" பேரனைச் சமாதானம் செய்தார்.

"தம்பியை 'ஸ்கூல் எண்டு' பயம் காட்டக்கூடாது. அவனைப் படிக்க ஊக்குவிக்க வேணும். அவன் உம்மோடு விளையாடவும், துணையாகவும் இருப்பான்" என அன்பாகப் புத்தி சொன்னார், பேத்திக்கு.

மகள், மருமகன் வேலைக்குப் போய் விடுவார்கள். பேரப்பிள்ளைகளைச் சமாளிப்பது சிவமும் மனைவியுந்தான். உதவிக்குப் பெண்பிள்ளைகளைப் பிடிப்பார்கள். மாதம் இரண்டாயிரம்; மூவாயிரம் என்று சம்பளம் வேறு. அவர்கள் பேரப்பிள்ளைகளுடன் விளையாடவும், மனைவிக்குத் தொட்டாட்டு வேலைகள் செய்யுந்தான். ஏனோ ஒன்று அல்லது ஒன்றரை வருடத்துக்குமேல் தங்கமாட்டார்கள். பொங்கல், புதுவருடம் என்று போனால் போனதுதான். அப்படித்தான் தீபாவளிக்குப் போன பிள்ளை திரும்பவில்லை. ஏஜன்சி மூலம் வெளிநாட்டுக்குச் செல்லும் மோகம் போலும்! அங்கு விளையும் விணைகளை அறியாத பேதைகள் என விசனப்பட்டார்.

"கூடாரத்துப் பெண்பிள்ளை எவ்வளவு சுறுசுறுப்பான பிள்ளை. நல்ல தேகாரோக்கியம் இருக்கு. தாயிடம் மாதம் இரண்டாயிரம் - இல்லை மூவாயிரம் சம்பளம் என்றால், கஷ்டத்தில் இருப்பவள் நிச்சயம் சம்மதிப்பாள். பிள்ளையின் தந்தை எங்கே? இரவில் வந்து காலையில் எங்கோ வேலைக்குப் போகிறானாக்கும்! மீனவனாகவும் இருக்கலாம். அங்கே நடமாடும் ஓட்டோ ஓட்டுநர்களின் நினைவு ஒரு தடங்களை, ஒரு வித பயத்தை மனதில் உண்டாக்குதே! என்னதுக்கு அவசரப்பட வேணும்?...."

"அம்மப்பா அம்மம்மா....." கூவலினால் சிவத்தின் சிந்தனை தடைப்பட்டது.

".....அக்காவைப் பேசுங்கோ. அம்மப்பா பேசுங்கோ. நாளைக்கு ஸ்கூலுக்குப் போகனும்; போகனும்" எண்டு கத்திறா. "ஆரணி, தங்கச்சி ஆரணி! தம்பியை அன்பாக வைத்திருக்க வேணும்....

"பயங்காட்டல...., ஸ்கூல் எண்டுதானே சொன்னேன்...."

"படிப்பு கொஞ்ச நேரம். விளையாட்டு கனநேரம் - எண்டு சொல்லனும். அவன் வளந்தால் அக்கா ஒண்டுக்கும் பயப்பிடத் தேவையில்லை, 'தம்பி உள்ளான் பலசாலி' எண்டு சொல்லுவினம்" என இருவரையம் சமாதானப்படுத்தினார் சிவம்.

ஜனவரி 10 2005

விடியப் பீச் வீதியில் வெள்ளைச் சீருடைகளுடன் பிள்ளைகள் - ஆண்கள் பெண்கள்; மொன்ரசரி சிறுவர் சிறுமி தொடக்கம் உயர்தர வகுப்புப் பிள்ளைகள் வரை மாணவ கூட்டம்.

இந்து, இராமநாதன், திருக்குடும்ப கன்னியர் மடம், விசாக போன்ற கல்லூரிகளுக்கு அலை போன்ற மாணவத் திரள் பீச்சின் வடக்கு நோக்கிச் சென்றது. சைவமங்கயைர் கழகம், இசப்பதான போன்ற கல்லூரிகள் மற்றும் பாடசாலைகளை நோக்கி தெற்காக ஒரு மாணவ கூட்டம் சென்று கொண்டிருந்தது.

பிள்ளைகளின் களை நிறைந்த முகங்களைப் பார்ப்பதில் சிவத்துக்குப் பெரும் உவகை. மத்திய கீழ்ப் பிரிவினான் பிள்ளைகள் நடந்துதானே செல்ல முடியம். என்செய்வது! முதுகில் தாங்கும் புத்தகப் 'பாக்கின்' சுமை வேறு!

அவர்களின் துடிப்பும், ஓட்டமும், இடையிடையே பட்டம் தெளித்து விளையாடும் பகடிச் சண்டையும் பீச் வீதியின் நடை பாதையை ஆக்கிரமித்தன. சில பிள்ளைகளின் கும்மாளங்கள் மைய வீதியையும் படை எடுத்தன.

பிள்ளைகளின் வசதிக்காக பயணிகள் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி உருட்டிச் சென்றனர். வாகனங்கள் மெதுவாக நகர்ந்தன.

சிவன் வெள்ளவத்தை ஸ்ரேசனிலிருந்து திரும்பி பம்பலப்பிட்டி நோக்கி வடக்கே நடைபயின்று கொண்டிருந்தார்.

தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் பால்போன்ற பளிச் சிடும் சீருடையில் பல மாணவிகள். அவர்களின் அருகே மங்கலான சீருடையில் செல்லும் மாணவி அவரின் கவனத்துக்கு உள்ளானாள். வறுமையின் பிரதிபலிப்பே மங்கலான சீருடை; இரங்கினார். உற்று நோக்கத் தூண்டியது. தெரிந்த முகமாக இருக்குதே! ஆ....ஆம் ஆம் அதே பிள்ளைதான்; தினம் பாத்திரங்களைக் கழுவித் தாயிடம் கொடுக்கும் அதே கூடாரத்துப் பெண்பிள்ளைதான்.

அவருடைய மேனி புளகாங்கிதம் அடைந்தது. தன் சுயநல சிந்தனையை நினைந்து வெட்கித்தார். தன்னைத் தானே நிந்தித்தார். வறுமையிலும் படிக்கத் துவண்டாடும் ஒரு அரும்பை ஓடிக்க மனங் கொண்டேனே!

தினக்குரல்
16-04-2006

அமைதிக்கு அழரதனை

ஆண்டு இரண்டாயிரத்து ஒன்று.

தற்காலிக யுத்தனிறுத்தம்: சபாபதியாருக்குச் சந்தோசம். அமைதி நிலவுகிறது. ஆனால் காலையில அமைதியைக் குழப்பும் செய்திகள் இருக்கே!

“களவு, கொலை, வல்லுறவு, மரங்கடத்தல், ஹெரோயின் கைப்பற்றல் - பக்கங்களுக்குப் பக்கம்”

பேப்பர்கள் எடுக்கத் தயக்கம் வருகுதே!

பெளத்தம், சைவம், இஸ்லாம் பின்பற்றும் மக்கள், அஹிம்சை, அங்பு, சகோதரத்துவம் போற்றும் இலங்கையர். இவர்களின் செயல்களில் இப்பண்புகளைக் காணமுடியவில்லையே!”

சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்திருக்கும் சபாபதியாரின் முனு முனுப்பு.

“எங்களால் முடியுமே, நாட்டைத் திருத்த?

ஏன் வீணாக அலட்டிக் கொள்றியள். இருதய நோய் வேறே; சாப்பிடவாருங்கோ” என அழைத்தார் மனைவி புவனேஸ்வரி.

“சாப்பிடாத குறைதான்!” என அலுத்துக் கொண்டார் சபாபதியார். ஒருவாறு காலை உணவு முடிந்தது.

துணைவியார் அறிவுறுத்தினார்.

“அறிவு நூல்கள் இருக்கு; சமயப் புத்தகங்களும் இருக்கு: வாசியுங்கோ. பேப்பரோட் மினைக்கெடாதேங்கோ. புத்தகங்களை வாங்குவது, குவிப்பது, ஷோவுக்கே?” சபாபதியாரின் மென்னகை. ஏதோ நினைவால் மறைந்தது.

“புவனம், இன்டைக்குச் செவ்வாய்க்கிழமைதானே!”

“ஓம் ஓம்; ஏப்ரல் பதினேழாந் திகதி, ஏன் கேட்கிறியள்?

“ஆ.... “தற்காலிக யுத்த நிறுத்தம்” முடிஞ்சிதாம்.

எதிர்பார்த்த 'றெஸ் போன் ஸ்' (Response) இல்லையாம். அறிவிச்சிருக்கினம்....”

புவனம் கவலைப்பட்டார். “கடவுளே, இனிக் குண்டு வெடிப்பு, கிளேமேர் தாக்கல், சண்டை..... நிம்மதி இல்லையே!”

சபாபதியாரின் விசனம் வார்த்தைகளாக வெளிவந்தன;

“ஆஹு அறிவு மனுசருக்கு, வாய் இருக்கு பேசலாம். அமைதி வரும். போர் என்னத்திற்கு?!

‘பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம்’ முதல் படி, சரியான திசை.

ஓப்பந்தம் முறிஞ்சிது; கலகம்; ஆயுதப் போராட்டம். குழுக்களின் வெட்டுக் கொத்து.... தலை சுற்றுதே!”

சபாபதியார் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார்.

“அவைக்குப் பின் வந்தவையிடம் தீர்வும் இல்லை. தீர்வை முன் வைக்கத் தெரியும் இல்லை. இனவாதிகளின் குரலை ஒடுக்க விருப்பமும் இல்லை.

இந்தநாடு எங்கே செல்லுது?!”

புவனம் சொன்னார் “எனக்கு ஏன் சொல்றியள்? சம்பந்தப்பட்ட பகுதிகளுக்குச் சொல்லுங்கோ. நீங்கள் சொன்னால் போதாது. எல்லாரும் குரல் எழுப்ப வேணும்....”

“டிடிங்.... டிடிங். டிடிங்.....டிடிங்....”

சபாபதியார் எடுக்கிறார் போனை “ஆர் திசாவா, ஆவர் லோங் கிரெம் (after long time)”

நண்பர்களுக்கு இடையில் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

“நண்பர் திசா, எங்களைத் தங்கட வீட்டுக்கு வரட்டாம். நுகேகொடயில் வீடு. வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை ‘ஒரு ஒன்று கூடலாம்’. சரி எண்டு சொல்லி விட்டன்.”

“டயறியைப் பாருங்கோ. ஞாயிறு எண்டபடியால் வேறு ‘பிறோகிராம்’ (Programme) இருக்கும்”

“அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை.”

புவனம் எழுந்து சென்று, சாய்மணைக் கைச்சட்டத்தில் இருந்தார். கணவர் மேல் சாய்ந்து கொண்டு சினுக்கத்துடன் சொன்னார்.

“முன்பின் தெரியாத வீட்டுக்கு வரச் சொல்றியளே! எங்கட ஆக்களும் அல்ல”

“படிப்பில்லாத, சமூக அளவளாவல் தெரியாத மனிசி போலக் கதைக்கிறியள். வெட்கம். எங்கள் திருமணத்துக்கு திசா தம்பதிகள் வந்தினமே! பரிசுகள் தந்தினம். மறந்திட்டியள்”

“முந்திக்கூடி நண்பரோ?”

“அவர் என்ற ‘பாச் மேற்’ (Batch mate) அப்பவே பொதுச் சேவைகளில் ஈடுபாடு. அவற்றை பெற்றோர் - சந்ததியினர் பிசினஸ் - பேக்காரி, பிஸ்கட்ஸ் மற்றும் தொடர்புடைய உணவு வகை அவர்கள் மத்தியில் இவர்தான் முதல் டொக்ரர்.”

“இப்ப உங்களைப் போல ‘சம்மா’ இருக்கிறாரா?”

“இல்லை, ‘பிராக்ரிஸ்’ செய்யிறார். என்னைப் பிள்ளையள் தடுத்தினம். ‘இருதய நோய் உங்களுக்கு இருக்கு. ‘பிராக்ரிஸ்’ அது இது எண்டு வேண்டாம். அமைதியாக ஓய்வு எடுங்கோ’ எண்டு. அதனால் இப்பிடி இருக்கிறன்.”

“டொக்டரைப் பாத்து, மற்றவையும் இனிப் படிப்பினம்.”

“படிக்கலாம். ஆனால் ‘பிசினஸ்’ அவையின்ற ரத்தத்தில் ஒடுது. மாக்கட்டில் ‘ரத்னாஸ்’ தெரியுந்தானே!”

“ஓம், ஓம்.... தரமான பிஸ்கட்ஸ், சொக்லட், நூடில்ஸ், ‘சொசேச்சஸ்’ என்று போகுதே.....”

“அது டொக்ரரும் அவரது தம்பியாரும் சேர்ந்த பிசினஸ், குடும்பப் பேர் திசாநாயக்கா. டொக்ரருடைய பேர் ரத்னஸ். நாடு முழுவதும் கிளைகள், வடகிழக்கைத் தவித்து, அரசின் பணிப்பு அப்பிடி”

“என் அரசு தடுத்தது?”

“சாப்பாட்டு வகைகள் பயங்கரவாதிகளுக்குப் போய் விடுமாம். எண்டாலும் ஜனாதிபதிக்கு அப்பீல் செய்திருக்கின்ம்”

“வசதியாக இருக்கினம் என்று சொல்லுங்கோ”

சபாபதியார் பாராட்டுகிறார்.

“செல்வம் இருந்தாலும் பொதுசனச் சேவை, ஏழைகளுக்கு இலவச வைத்தியம் - இப்பிடிப் பல”

“அவையளைச் சந்திக்கிறது, பழகுகிறது நல்லதுதான்” என்று புவனேஸ்வரியும் ஆமோதித்தார்.

புதன் காலை பரபரப்பு.

பத்திரிகைகளின் முதற்பக்கச் செய்தி. ஒவி ஒளி பரப்புகளும் அதே செய்தி.

எழுதுமட்டுவால் நோக்கி இராணுவம் நகர்வு. காலை ஐந்தரை மணியளவில் ஆரம்பம்.

ஜனாதிபதி மாளிகைக்குச் சமீபத்தில் குண்டு வெடிப்பு.

பார்சவில் கிடந்த குண்டைச் செயலிமுக்கச் செய்த இராணு வீரர் காயம்.

அதி உயர் பாதுகாப்பு வலயத்துக்குள் ஈ கூட நுழைய முடியாதே! உள் விரோதமா?

செய்திகளைக் கேட்டு சபாபதியார் குழப்பம் அடைந்தார்.

இந்த நாடு கொஞ்சக் காலமா ‘அல்லு சில்லு’ப் படுகிது. வருசக் கணக்காப் போகுதே!

சுமார் பதினெண்து வருடங்களுக்கு முன் அறிந்த செய்திகள், அனுபவத்தில் கண்ட சம்பவங்கள், தொடரும் சீரழிவைக் காட்டுதே!

அப்பொழுது யாழிப்பாணத்தில் ‘றிலீவ்’ (Relief) டொக்ரராக வேலை. முன் தெரியாத, காணாத பல இடங்களுக்கு வைத்திய சேவை செய்யப் போயிருக்கிறார் சபாபதி.

மானிப்பாயில் பஸ்லில் செல்லும் போது, பிரயாணிகள் கதைத்த கதை. ஒரு நல்ல வியாபாரி. நிதானமான விலையில் சாமான்கள் விற்பவர். தட்டுப்பாடுக் காலத்திலும் விலையைக் கூட்டாமல் பொருள்களை வழங்கியவர். ஒரு குழு ஐந்து ‘ல்’ கரம் கேட்டுதாம். முதலாளி இரண்டு குடுத்தாராம். முதலாளியைக் காணவில்லை. அவரின் மனைவியும் மகனும் மேலூம் ஒரு ‘ல்’ கரம் கொடுக்கப் போயிருக்கின்மாம். முதலாளி வெளியில் இப்ப வந்திருப்பார்!

வானில் இருந்த ஒருவரின் முறைப்பாடு. பறங்கித் தெருவில் பிரயாணம். சபாபதி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“எடுத்தெற்கு எல்லாம் தண்டம் அடிக்கினம். குற்றம் செய்தவை என்று சொல்லி அடிக்கினம். சித்திரவதை சிலருக்கு. ஓரிரு பேருக்கு கொலையும் நடக்குது. இவைகளைக் கேட்பார் இல்லையா?”

சபாபதிக்கு உள்ளம் கொதித்தது. குழறலாக வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. உரத்துச் சொன்னார்.

“குற்றவாளிகள் என்று கண்டவையை மக்கள் முன் விசாரிக்க வேணும். நிருபிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் புணருத்தாரன வேலைகள் குடுக்கலாம். எவ்வளவோ இருக்கு - பாடசாலைகள் வளவைச் சுத்தம் செய்தல், கோயில்கள் வீதியில் புல்லுச் செருக்கல், கூட்டல், மண்டபத்தைக் கழுவல், வைத்தியசாலை வாட்டுகள், வளவுகள் சுத்தம் செய்தல், நுளம்புகள் வாழக்கூடிய நீர் நிலைகளை சுத்தம் செய்தல் அல்லது நிரப்பல் - இப்படிப் பல பல வேலைகள் குடுக்கலாம். அவர்கள் திருந்துவினம்” சபாபதியின் வீராவேசம் ஒருவாறு தணிந்தது.

“பெரியவருக்கு இப்பிடிக் கதைக்க இந்த வான் தான் கிடைச்சுதோ? தயது செய்து ஐயா ‘அவையளை’ப் பற்றி இந்த வாகனத்தில் கதையாதேங்கே. வேறே எதையும் கதையுங்கோ. கதைத்தால் என்ற வான் பறிபோகும். நான் ஏழை ஐயா”

வான் ஒட்டுநரின் உருக்கமான வேண்டுகோள்.

“மக்கள் பயத்தினால் கோழைகளாகி விட்டார்களா?” சபாபதி அவர்களுக்காகப் பச்சாத்தாபம் கொண்டார்.

அக்கராயன் வைத்தியசாலையில் சில வாரங்கள் சேவை, சபாபதிக்கு. ஒரு இளைஞனின் காயத்துக்குச் சிகிச்சை. தையல் போட்டு ஒரு கிழமையில் வரும்படி கூறுகிறார். காயம் ஆறிவிட்டது. தையல் வெட்டப்பட்டு “பன்டேச்” கட்டப்பட்டது.

இளைஞன் பாராட்டுகிறான்.

“ஐயா கைராசிக்காரர்தான். ஆக்கள் சொல்றது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை”

சபாபதி இளைஞனிடம் ‘ஒரு தனிப்பட்ட விசயம் கதைக்கப் போறன் குறை நினைக்க வேண்டாம்’ என்கிறார்.

“நீங்கள் பொக்ரர் ஐயா. மதிப்புக்கு உரியவர். என்னட்டைக் கதைக்க என்ன தயக்கம்? சொல்லுங்கோ” என்றான் இளைஞன்.

“தம்பி, நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் கொல்றியள். ஒற்றுமை இல்லை. எங்களை நாங்களே அழிப்பதா?”

அவனுடைய பதிலை இன்றும் மறக்க முடியவில்லையே என்று சபாபதியார் கலங்கினார்.

“ஐயா ஒரு பாதையில் போறம். கல்லுகள் முள்ளுகள் இருக்கு. என்ன செய்வம்?”

“அதுகளை எடுத்து ஒதுக்குப் புறமாகப் போடுவியள், தம்பி” “அதைத்தான் நாங்கள் செய்றும் ஐயா” என்றான் இளைஞன் - தமக்குப் பிடிக்காதவை, எதிர்ப்பவையளை ‘ஒதுக்கினமாம்’,

விதண்டா வாதத்துக்கு ஒரு நியாயம் சொல்லுவதா!

அதே பிரச்சினைகள், அதே மோதல்கள் - சண்டைகள் இன்னும் தொடருதே! தீர ஒரு வழியில்லையா? வழி பிறக்காதா?!?

எப்ரல் ஞாயிறு 29.

நுகேகொடையில் திசாநாயக்கா வீட்டின் முன் வராந்தாவில் சுமார் முப்பது பேர். சபாபதியாரின் துழாவிய கண்களில் ஹமீட், திருமதி பியசீலி - இன்னும் தெரிந்த சில முகங்கள்.

அமைதியான குழலில் காலை உணவு. முன்றிலின் நிழல் மரங்களின் கீழ் அளவளாவல்; தம்மைத்தாமே அறிமுகப்படுத்தல்; தொடர்புடையவர்களுடன் அனுகி நலன்கள் பகிர்தல் - இவ்வாறான நடப்புகள். விருப்புக்கு ஏற்றபடி தேநீர், குளிர்பானங்கள் வழங்கப்பட்டன.

காலை அளவளாவலில் ஏற்பட்ட நெருக்கம், மதிய விருந்தின் போது, ‘கலகல’ப்புக்கு ஏதுவானது. நகைச்சுவை உரையாடல்கள்; அதனால் ஏற்பட்ட உரத்த சிரிப்புகள்.

மதிய உணவின் பின் சிலர் வளவில் உலாவினர். நடைபயில்லில் பலர். புல்தரையில் “கோழித்துக்கத்தில்” இன்னும் சிலர்.

பின் வளவில் தென்னஞ்சோலை. சடைச்ச கிளைகளுடன் நிழல் தரும் மரங்கள். நான்கு மணியளவில் தேநீர், சிற்றுண்டி,

‘நிரவில்லாக் கலந்துரையாடல்’ அதன் பின்னர் ஆரம்பமானது, ஒன்று கூடலை ஒழுங்கு செய்த ரத்னழீ திசாநாயக்காவே முதலில் பேசினார்.

“நாம் வாழ்வதற்கு உணவு முக்கியம். அது போல சுவாசிக்கிற காற்று - நான் குறிப்பிடுவது சமாதானக் காற்று, இன்று அவசியத்திலும் அவசியமாகத் தேவைப்படுகிறது. மக்கள் உணருகிறார்கள். ஆனால் விழிப்புணர்வு இல்லை. எப்படிச் சமாதானத்தைக் கொண்டு வரலாம்? அதற்குச் செய்ய வேண்டியது என்ன? இதைப்பற்றிய உங்கள் கருத்துகள், ஆலோசனைகளை வேண்டுகிறேன்” என்றார்.

ஒருவர் சொன்னார்.

"அமைதியை அல்லது சமாதானத்தை அவாவும்' பெயரை இட்ட குழுக்களை அமைக்கலாம்" என்று.

இன்னொருவரின் ஆலோசனை,

'போருக்கு எதிரான அணி' என்ற அணியைத் திரட்டி முன்னெடுக்கலாம்" என்பது. முன்னவர் எழுந்து, "போர் என்ற வார்த்தையே வேண்டாம். எனக்கு 'அலர்ஜி' (allergy) வருகுது" என்று சொன்னார். வேறு ஒருவரின் வேண்டுகோள்,

"மன்னிக்கவும், நேரத்தை மெனக்கெடுத்த வேண்டாம், 'சமாதானத்துக்கான பேரணி' என்று தாபிப்போம். அதன்கீழ் மாவட்டங்கள் தோறும் கிளைகள், குழுக்கள் அமையலாம்." என்பது.

"நல்ல யோசனை" பலரின் குரல்கள்.

மேலும் உங்கள் கருத்துகளைச் சொல்லுங்கோ. கேட்கிறம்" என்றன. தன் எண்ணங்களை முன் கூறியவர். பலரின் வேண்டுகோளின்படி தொடருகிறார்.

"விழிப்புணர்வுக் கூட்டங்கள், பதாகைகளுடன் ஆர்ப்பாட்டம் நடை பவனி, கோசங்கள் இடத்துக்கு ஏற்றபடி செய்யலாம். சிறு சிறு அலைகளாக மக்கள் எழுவார்கள். கடைசியாகப் பேரலை-களாகக் கர்ச்சித்து வெற்றியை ஈட்டும், எமது இலக்கை அடை-வோம்" என்றார். அதிகமானோர் அவரின் யோசனை, கருத்துகளை வரவேற்றனர். ஆமோதித்தனர். கடைசியில் ஒருவர் ஆக்ரோசமாகப் பேசினார்.

"ஒன்றும் சரிவராவிட்டால் சத்தியாக்கிரகம். அதிலும் பலன் இல்லை என்றால் உண்ணாவிரதம். மடிந்தாலும் பரவாயில்லை" என்று.

அப்படிப் பேசியவரைப் பார்த்து திசா சொன்னார்.

"உங்கள் தியாக உணர்வை மெச்சுகிறேன். ஆனால் மன்னிக்கவும். உங்களுக்கு உங்களில் நம்பிக்கை இல்லைப்போல் தெரியுது. கூடி இருப்போரின் மனத்திட்பமும் உங்களிடம் இல்லையோ எனச் சந்தேகம் எழுகிறது. நிச்சயம் எங்கள் விடாமுயற்சி வெற்றி பெறும்.

அதற்கான ஒளிக்கீற்றுகள் இங்குள்ளோரின் முகத்தில் மிளிர்கிறது. அகத்தில் இருப்பதையும் கிரகிக்க முடிகிறது."

திருமதி பியசீலியை விளிக்கிறார் திசாநாயக்கா,

"நடந்தவற்றை விரிவாக எழுதி, அறிக்கையாக ஊடகங்களுக்கு அனுப்புங்கோ. மாவட்டங்களில் இனி அமையும் 'சமாதானத்துக்கான பேரணி' அமைப்புகளுக்கும் அனுப்ப வேண்டும்.

வடகிழக்கு மாகாணங்களுக்கு திருவாளர்கள் சபாபதி, ஹமீட் இருவரையும் முன்மொழிகிறேன். வழிமொழி செய்யவும். மற்றைய மாவட்டங்களின் தெரிவுகளை உங்களுக்கு இடையில் கலந்து செய்யவும்.

எல்லோரும் எழுந்து சேர்ந்து, ஒருமித்த குரலில் 'சமாதானமே வருக!' எனக் கோசித்தனர்.

அசோகர்

“பெரிய ஜயா கும்பிடேறனுங்க. நா சொல்றது நீங்க விரும்ப மாட்டங்க. நா திரும்ப வரமாட்டேனுங்க...”

“என்ன ராத்திரி எல்லாம் “ஓம்” எண்ணர். இப்ப இப்பிடிக் கதைக்கிறீர்! என்ன திணர்க குத்துக்கரணம்?!”

முத்துலட்சுமி மலையகப் பெண். தனது நண்பர் மூலம் எமது மருமகனால் கூட்டி வரப்பட்ட பிள்ளை.

மகனும் மருமகனும் உத்தியோகத்துக்குச் செல்பவர்கள். குமரன் ஒரே மகன்; தரம் ஒன்றில் படிப்பு.

“சல்வார் கமிலை” யுடன் வந்தவர், குசினியில் மகனுக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்தின் பின் மேல்ச்சட்டையுடன் மாத்திரம் காணப்பட்டாள். ஆச்சரியமாக இருந்தது. கால்ச் சட்டையை ஏன் கழுத்தினாள்? மகள்தான் சொல்லி இருப்பாள்; அவளின் போக்கே ஒரு தனிவிதம்! என்னமோ மேல்ச்சட்டை அசோகாவின்

மறந்துவிட்டேன், அதுதான். அவளின் வீட்டுச் செல்லப் பெயர், அவளின் முழங்கால்களை மறைத்துக் கீழே தாராளமாக இருந்தது. அதளவில் எனக்குத் திருப்தி.

அழகானவள்; மென்மையாகப் பேசும் குணம். ஒன்பது வரைக்கும் படித்தாளாம். இவள் வீட்டில் கடைக் “குட்டி”.

பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்கு குழந்தைச் செல்வம் இல்லை. அசோகா தன் வீட்டிலும் பக்கத்து வீட்டிலும் செல்லப்பிள்ளைதான்.

உண்மையில் முழுநாளும் பக்கத்து வீட்டில் இருப்பதில்தான் நாட்டம். சில நாள்கள் பெற்றோரின் விருப்பத்துக்கு மாறாக அங்கே தங்கியும் விடுவாள்.

மருமகனின் நண்பன் கண்டி. அசோகாவின் பெற்றோரை அனுகினார். அசோகாவைப் பக்கத்து வீட்டுப் “பிடியில்” மீட்க நல்ல சந்தர்ப்பம் என நினைத்தனர் பெற்றோர். மேலும் எம்மைப் பற்றி நல்லவர்கள், உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள் எனக் கேள்விப்பட்டதும், அசோகாவை கண்டி நண்பர் மூலம் எங்கள் இல்லத்துக்கு அனுப்பினார் அசோகாவின் பெற்றோர்.

காலையில் நிரம்ப வேலை,

மகள் காலை, மதிய உணவுகளைத் தயாரிப்பதில் சுறுசுறுப்பு. அசோகாவும் சளைக்காமல் காய் கறிகள் வெட்டுதல், தேங்காய் துருவுதல் போன்றவற்றில் ஈடுபடுவாள்.

மகள் குமரனுக்குக் குளிக்க வார்த்து, துவட்டி, திருந்றுபூசீ உடை அணிவாள்.

அசோகா குழந்தைக்கு விளையாட்டுக்காட்டி, கரண்டியால் உணவு ஊட்டுவாள்.

பின் ஜயாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் மதியத்துக்கு இரு உணவுப் ‘பார்சல்’களை ‘ரெடி’ யாக்கி விடுவாள்.

வேலைக்குப் போகும் பொழுது, மகனைக் கிட்டடிப் பள்ளியில் விட்டுச் செல்வர்.

அதன் பின் அசோகாவுக்கு ஓய்வு. காலை உணவின் பின் எங்கள் அறைக்கு வருவாள். பெரியய்யா, பெரியம்மா என்று

அன்பைச் சொரிவாள், அளவளாவுவாள், கட்டிலில் இருக்கச் சொல்லுவோம். எங்களுக்கு இரண்டாவது மகள்மாதிரித்தான்!

எனது மனைவியுடன் “ஸ்கூல்” சென்று குமரனைக் கூட்டி வருவார்கள், மதிய நேரத்தில்.

பேரனின் முகம் கழுவி, வேறு உடை அணிவிப்பார் அம்மம்மா,

உணவு ஊட்டிய பின் மிஞ்சிய நேரமெல்லாம் குமரனுடன்தான் அசோகாவுக்கு. பகல் தூங்க மறுப்பான். பாட்டு, கதை சொல்லல் - அது மாத்திரமல்ல படங்களும் வரைந்து, பின் விளையாடி அவனை ஆனந்தக் கடலில் மிதக்க வைப்பாள்.

எதைச் செய்தாலும் மகளின் நச்சரிப்பு. “நாங்கள் வேலைக்குப் போனால் கும்மாளம் - பெரியவைக்கு - எங்களைத்தான் - பொழுது போக வேணுமே!” அவளுடன் கதை, விடுப்பு. அவையானுக்குச் செல்லம். அவையள் உன்னைப் பழுதாக்கினம். யன்னல் கதவுகளைத் துடைக்கலாம். தூஸ் தட்டலாம்... “அவள் செய்கிறாள் தானே” - எனது குரல். - “என் ஒவ்வொரு நாளும் செய்தால் என்ன? வளர்ந்தவள் தென்னை மரம் மாதிரி. நான் சொல்ல வேணுமோ தினமும்?”

மழை பெய்து ஓய்ந்த மாதிரி இருந்தது மகளின் சொல்மாரி,

“குமரனை வளர்ப்பதில் அசோகாவின் அதிக நேரம் கழிவது மகனுக்குத் தெரியவில்லையே” மனைவியும் நானும் விசனப்பட்டோம்.

பாட்டுப் பாட, படம் வரைய, ஓடி விளையாட எங்களுக்கு இந்த வயதில் முடியுமே!?

ந்நேரமும் “அக்கா அக்கா” - என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பான். இரவில் தாய்க்கும் குமரனுக்கும் சண்டை. அக்காவுடன் நித்திரை கொள்ளப் போவதாக அடம் பிடிப்பான்.

மருமகன் நல்ல சுபாவம் உள்ளவர். தெந்தட்டாக நடந்து கொள்வார். அசோகாவுக்காக ஒரு முறை பரிந்துரைக்க, “வீட்டுக் காரியங்களில் தயவு செய்து தலையிடாதேந்கோ” என ‘முத்தாய்ப்பு’ வைத்து விட்டாள், மகள்.

தீபாவளி கிட்டியது.

“அண்ணன் வாறாங்க, என்னைக் கூட்டிப்போக” என்றாள். பொதுவான அவதானிப்பு. தீபாவளி, பொங்கல், புது வருடம் என்று போகிறவர்கள் திரும்பி வருவதில்லை. வேலை செய்யும் வீட்டில் ஈர்ப்பு இருந்தால்தானே திரும்ப வருவார்கள்.

அசோகாவைக் கூப்பிட்டோம், நானும் மனைவியும் அவள் படுக்க முன்.

“சின்னய்யா நல்லவர். உமக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. நாங்கள் இருக்கிறம். பேரன் குமரன் நீர் திரும்பும் வரைக்கும் “அக்கா, அக்கா” என்று கரைவான். சின்னம்மாவுக்கு வீட்டிலும் வேலை. “ஆபிளி”லும் பொறுப்பான வேலை. அதுதான் அவளின் ‘சடசடப்பு’; நீர் கட்டாயம் தீபாவளி கொண்டாடிய பின் வரவேணும், சரியா?!” சம்மதத்தைத் தெரிவிப்பதற்குத் தலையை அசைத்தாள்.

“சத்தியம் செய்யும்”

“என்ன பெரியய்யா, நீங்க படிச்சவங்க; பெரியமனுசனுங்க அப்பிடிக் கேட்கக் கூடாதுங்க. சத்தியம் செய்றது சரியில்லங்க கட்டாயம் ‘வருவன் வருவன்’ என்றாள்.

இப்படிச் சொன்னவள், மறுநாள் காலை - அதாவது தீபாவளிக்காக காலை செல்ல முன், “வரமாட்டேன்” என்று சொல்ல எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. இக்கதையின் ஆரம்ப சம்பாஷணை ஆதுவே. “என்ன நடந்தது? ராத்திரி கனவு கண்ணரா? - எனது பகடிக்கேள்வி. பயங்கரக் கனவா?”

“ஜயாவுக்குப் பகிடி - அவளின் கண்கள் குளமாயின - ; பயணத்துக்கா பாக்கில் உடுப்புகளை அடுக்கி ராத்திரி ஆயத்தம் செய்தேனுங்க. பாயில் எனக்குப் பக்கத்தில் வைச்சு, வெல்லெலனப் படுத்திட்டேனுங்க. கண்களை மூடினாலும் நித்திர வரல்ல.

நேரம் போக எல்லாம் படுத்திட்டினமுங்க.

கொஞ்ச நேரம் கழிஞ்சு சின்னம்மாங்க வந்தானுங்க...” தொடர அவள் அழுகை விக்கல் தடுக்கிறது.

..... லயிட்டைப் போட்டாங்க. எனது பாக்கைத் திறந்தாங்க.
பாக்கைத் திரும்ப திரும்ப ஆராஞ்சாங்க....

அழுகையை கஷ்டரப்பட்டு அடக்க முடியல்ல, முகத்தைத்
திருப்பிக் கொண்டேனுங்க.

பெரிய ஜியா, நா கள்ளிங்களா? ஒரு வருசமா இருக்கேன். பொய்
சொன்னேன்னா? களவெடுத்தேனா?...."

ஓருவாறு ராத்திரி நடந்ததை அறிந்து கொண்டேன்.

கண்கள் என்னை மிரிக் கலங்கி வழிந்தன. என் அதரங்கள்
அசையவில்லை. பேச முடியவில்லை. விழுந்து வணங்கப்
போனவளைத் தடுத்து எழுச் செய்தேன்.

'மகள்' அசோகாவின் தலையை என் கைகள் வருடிக்
கொண்டிருந்தன.

பேசப்படாதவை

"அம்மப்பா இங்கே பாருங்கோ;
என்னோட ரியுசன் கிளாசுக்கு அம்மம்மா
வரப்போறாவாம். அம்மப்பா பாருங்கோ
"வரட்டுமே; உமா ரீச்சருக்கு 'ஸ்பொன்சர்'
எப்பவும் வரலாம். அவு அமெரிக்காவுக்குப்
போய் விடுவா. அம்மம்மா ரீச்சரைத்
சந்திக்கிறது நல்லதுதானே. உம்முடைய
படிப்பைப் பற்றி விசாரிப்பா. எல்லாம்
உம்முடைய நன்மைக்குத்தானே!"

"எங்களுக்கு மாத்திரந்தான் போகும்
வரைக்கும் படிப்பிக்கச் சம்மதிச்சா. மற்ற
வைக்குக் 'கான்சல்' செய்திட்டா; பாவம்,
அவவின்றை மாப்பிள்ளை கல்யாணம்
முடிஞ்ச இரண்டு கிழமையில் போய்விட-
டார்"

"ஸல்வரி, விளங்காமல் கதைக்கிறீர். இங்க
போல அமெரிக்காவில கண்டபடி வீவு எடுக்க
ஏலாது. அதுதான் மாப்பிள்ளை வீவு
முடிஞ்சவுடன் பறந்திட்டார். உமாவை
அமெரிக்காவுக்குக் கூப்பிட ஆயத்தங்களும்
செய்ய வேணுமல்லோ! போகேக்க ரீச்சருக்கு
ஏதேனும் கொண்டுபோம்"

“பிரயாணம் செய்யேக்க பெறுமதியாகக் கொடுப்பம் என்று நினைச்சிருக்கிறன்”

“அப்பவும்கொடும்; இப்ப 'பிஸ்கற்' பழம் ஏதேனும் கொண்டு போம்...மனி நாலு ஆகுது” என அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, அவர் அருகில் நடத்தும் 'பீப்பிள்ஸ் கிளினிக்' மருத்துவ மனைக்குப் புறப்பட்டார், 'நாத்' என்று நண்பர்கள் அழைக்கும் டொக்ரர் வைத்தியநாதன்.

கொழும்பில் அவர் மனைவிக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த வீட்டில்தான் 'கிளினிக்' நடத்தப்படுகிறது. அரச சேவையிலிருந்து வயது வரமுன்னமே ஓய்வு பெற்றார். சிறிய அளவில் மருத்துவ சேவை ஆரம்பமானது. அவரது பொறுமை, அன்பு கலந்த சிகிச்சையால் நோயாளர்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். பரிகாரம் தேடும் கூட்டம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

அவரது சேவைச் சமையைப் பகிர மேலும் இரு வைத்தியர்கள் இணைந்தனர். நோயாளர்கள் நலன் கருதி தாதியர்களும், ஊழியர்களும் அமர்த்தப்பட்டனர்.

'கிளினிக்'கின் வளர்ச்சி - விஸ்தரிப்பு ஆகியவற்றால் பழைய வீடு முழுவதும் மருத்துவ மனையாக மாறியது. அதே வளவில் ஒரு புதிய இல்லத்தைக் கட்டித் தற்சமயம் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறார்.

இரவு எட்டு மணியளவில், 'கிளினிக்' அறைகளின் கதவுகளைச் சாத்தினர் ஊழியர்கள். டொக்ரர் நாதன் அறையில் இருந்தபடியால், அவரின் அறை திறந்தபடியே இருந்தது.

அவன் 'பிப்பிள்ஸ் கிளினிக்கை நோக்கிக் காரை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தான். டொக்ரர் மாத்யாவைச் சந்தித்தால் தன் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும். அது அவனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை

“கொச்சற ரத்திரன் மாத்யா தொல்தரு மாத்யா! அந்தச் சிறுவனின் இருதயத்தில் துவாரம் இருக்கும்; சம்சயப்பட்டார் நாத மாத்யா.

விளையாடும் போது இருந்திருந்து மயங்கி விழுவான். மாந்திரிகம் "தோவில்" (சாந்தி) செய்விச்ச சிறுவனின் பெற்றோர் திருப்தி அடைந்திச்சினம்.

கொழும்பு 'ஹாற் கிளினிக்' மாத்யாவின் ஜயம் சரி எண்டுது. நாத மாத்யாகே கருணாவ நே!

'லயன்ஸ்' மூலம் பணம் சேர்த்து, "அப்பொலோ"வுக்கு அனுப்பி வைச்சார். 'ஓப்பரேசன்' முடிஞ்ச லமயா இப்ப சந்தோசமாக இருக்கிறானே!

'கிளினிக்'கைச் சுற்றிய வட்டாரத்தில், ஜயாவின்றை நாமத்தைத் தினமும் போற்றினம்.

ஆ....."கிளினிக்" வந்து விட்டுது எனத் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு, காரை ஒதுக்குப் புறமாக நிறுத்தி, டொக்ரர் நாத்தின் அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

"வா, பண்டா வா, சொன்ன நேரத்துக்கு வந்து விட்டாய்"

"சேர் இப்ப ஆறுதலா இருக்கும். என்ற 'பிரஸ்ன்' கதைக்க ஹாந்தாய் வெலாவ்" - குட் ரைம். அதுதா வரதாச் சொன்னது. இப்ப வந்திது"

"பகல் இந்தப் பக்கம் காணலையே! கார் "கயரிங்க்கு போகலயா?"

"சேர், இண்டைக்கு ஒரு 'பிளேஸ்'ம் போகல. வீட்டில் இருந்தது. ஒரே 'கல்பனாவ'

"பண்டா, என்ன கற்பனை? பிரச்சினையைச் சொல்லும்" தன் தலையைச் சொறிந்து, மயிரைக் கிளரி, குழப்பிக் கொண்டிருந்தான், பண்டா.

அவனது அமைதியற்ற நிலையை அவதானித்த டொக்ரர் அவனை உற்சாகப்படுத்த எண்ணினார்.

"இந்தக் கால பெட்டையள் - கெல்லோ எண்டால் தாம் கேட்க விரும்பியதை "டக் டக்" எண்டு கேட்பினம். "டக் டக்" எண்டு பதிலும் சொல்லுவினம். நீர் இளந்தாரியா. என்ன இப்பிடிக் குழம்புகிறீர்? பயப்படவேண்டாம். சொல்லும் -கியண்ட"

"சேர் என்ற தாத்தா அம்மா எனக்குக் கல்யாணம் பேசுது"

"நல்லதுதானே. அதுக்கு ஏன் தயக்கம்? நீர் வஸ் ஸன இளந்தாரியா. உமக்கு வயசு வந்து விட்டுது. 27, 28 இருக்குமல்லோ!" பண்டா சரி எனத் தலையசைத்தான்.

"பெட்டையள் - கெல்லோ நான் முந்தி நீ முந்தி எண்டு ஒடி வரும். இதுக்கு என்ன யோசனை?" ஏதோ பண்டா சொல்லத் தயங்குவது போலத் தெரிந்தது. அடிக்கடி வியர்த்திருந்த நெற்றியை நெஞ்சைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"நீரும் நானும் தனிய இருக்கிறம். வேற ஒருவரும் இங்க இல்ல. பயப்பட வேண்டாம் - பயவெண்ட எப்பா. சொல்லும்" - என டொக்ரர் துரிதாப்படுத்தினார்.

"சேர், எனக்கு ஒரு 'பியா' வாகே"

"நான் உமக்கு ஒரு பிதா மாதிரித்தான். நீர் எனக்கு ஒரு புத்தா - மகன் மாதிரித்தான். பிறகு ஏன் தயங்குகிறீர்? சொல்லும்"

"பத்து வயசில பள்ளி நாட்டிய (நாடகம்) நடிச்சது. 'உச்த்தெல சிஷ்ய' என்னோட நடிச்சது. அவங்க எனக்கு 'மித்திராவுன',

"மேல் வகுப்பு மாணவன் உம்முடன் மித்திரன் ஆனது நல்லதுதானே"

"சேர், மித்திரா என்னோட 'சம்பந்தவுன்' சேர்"

"அவன்றை - உச்த்தெல சிஷ்ய - மேல்வகுப்பு மாணவன்றை, சம்பந்தம் நல்லதுதானே. அவன்றை சொந்தக்காரியையா கல்யாணம் செய்யப்போறீர்?"

"சேர் நா சொல்றது உங்களுக்கு விளங்கல்ல"

"பண்டா அப்ப விளங்கச் சொல்லு"

"பேப்பர்ல வருது; ரேடியோ சொல்லுது. 'ரூறிஸ்ற்' வந்துது. ரட்ட (தேசம்) விநாசமாப் போச்ச, கொலுஜ் பிள்ளையள் குடு - ஹெரோயின் பாவிக்குது. 'நறக் ஆஸ்றற் விழுந்துச்சது'

"பண்டா சொல்றது உண்மை, 'ரூறிஸ்ற்' (Tourist) வந்து நாடு நாசமாய்ப் போச்ச. இப்ப எல்லாப் பிள்ளைகளும் 'நறக் ஆஸ்றற்

விழுந்துச்சது - தூர்நடத்தையில் ஈடுபடுகினம். நானும் நீரும் கவலைப்படுறம். ஆசிரியர், பெற்றோர் பேசாமல் இருக்கினம்." பண்டாவின் கண்கள் கலங்கின.

நிசப்தம் சிறிது நேரம் நிலவியது. வார்த்தைகள்தடுமாற, சொற்களை விழுங்கி, விட்டு விட்டுச் சொன்னான்.

"அந்த உச்த்தெல சிஷ்யா - மேல் வகுப்பு மாணவன்

என்னை 'நறக் ஆஸ்றற்' (தூர்நடத்தையில்) சேர்த்துட்டுது சேர்." மேலும் பேச நா ஏழாமல் மெளனமானான், பண்டா. டொக்ரருக்குப் புரிந்தது. அவன் தத்தளிப்பைக் கண்டார். தான் ஏதோ 'ஒன்றில்' அகப்பட்டதாக அவன் உணர்கிறான். அவனை மீட்க வேண்டும். சமாதானப்படுத்த வேண்டும். சொன்னார் டொக்ரர்,

"மேல் வகுப்பு மாணவன் உம்மை தூர்நடத்தையில் ஈடுபடுத்தினான். அது பழைய கதைதானே!"

"சேர், மம புருதுன. தவ பொடி லமயற்ற சம்பந்த வெனவா. பழக்க தோசம் சேர், சிறுவர்களுடன் எனது 'சம்பந்த' தொடருது. வழி காட்டுங்கோ, தெய்யோ (தெய்வமே)."

"பண்டா திருத்துவான்; சகவாச தோசம்; புத்திமதி சொல்லுவோம்" எனத் தீர்மானித்துப் பலதையும் விளக்கினார் டொக்ரர்.

"கேளும், சிறுவர்களின் படிப்பு பாழாகும். பாவம், அவர்களுக்கு விளையாட்டில் ஆர்வம் வராது. நாடக நாட்டிய மற்றும் கலைகளில் கவனம் செல்லாது. பொடிலமாகே ஹித்த நறக்கவென - சிறுவர்களின் இதயம் பாதிக்கப்படும். அவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கையில் பிரச்சினை ஏற்படும்.

"நந்தப் பழக்கத்தினை நிறுத்த வேணும் - நவத்தின்டோனே."

"ஓவ் ஓவ், மம பிலிகண்ணுவ - சேர் சொல்றது சரி"

"பண்டா நீர் நல்லவென். அரசு அறிந்தால் தண்டிக்கும். தெரியுதல்லோ!"

"ஸ்திரவசய மம பிலிகண்ணுவ. சேர் சொல்றது. சரி, சொன்னது அத்தவசம செய்றது" டொக்ரர் மனநிறைவு அடைந்தார். நேரத்தை ஒருவனின் வாழ்வுக்காக, உயர்வுக்காகச் செலவழித்ததாகத் திருப்தி கொண்டார்.

சிறிது நேரம் இருவரும் அமைதியாக இருந்தனர். பண்டா வீடு செல்ல எத்தனிக்காமல், ஏதோ இன்னும் கேட்க விரும்புவன்போல, அவன் முகபாவும் இருந்தது.

“வீட்டுக்குப் போகேல்யா?”

“சேர் சமாவெண்ட - மன்னிக்கனு” என மெல்லிய குரலில் முனுமுனுத்தான்.

“சொல்லும் - “கியண்ட்”

“மினிசு கியண்ணவா மே புருதக்நிசா சக்தி அடுய் கியலா, மேகக் அத்ததா சேர்,”

“உம்முடைய சக்தி ஒண்டும் குறையாது. ரோட்டில் போறவங்க கதைகளைக் கேட்க வேண்டாம். அவங்க சொல்றது பொய்க் கதை. வீணாகக் கற்பனை செய்யாதே; அலட்டிக் கொள்ளாதே”

“நான் கல்யாணம் செய்தா ஒரு ‘பிரஸ்னா’ இல்லயா சேர்!”

“ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. நீர் இளந்தாரி. ஆரோக்கியமாய் இருக்கிறீர். ஏதேனும் தேவைப்பட்டால் என்னிடம் வாரும். தாத்தா அம்மா சொல்றதைக் கேளும். அவர்கள் காட்டும் பெண்ணைப் பிடிச்சால் செய்யும். என் ஆசீர்வாதம்”.

சாப்பிட்டுக் கொண்டே பண்டா வந்த காரணத்தை மனைவி ஈஸ்வரிக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் நாதன்.

“சுற்றுலாக்காரர் வந்ததால் வந்த வினை எண்டு நான் நினைச்சன். பண்டாவின் பள்ளிக் காலத்திலும் இருந்திருக்கே!”

“என் கல்லூரிக் காலத்திலும் இருந்தது. முன்னமும் இருந்தது. கேள்விப்பட்டன். தெரிஞ்சும் தெரியாமலும் இருந்திருக்கு. வெளியே கதைச்சால் உலகம் என்ன சொல்லும்! - எண்டு பயம். பேசப்படாததாகவே இருந்திட்டுது. இப்பவும் தொடருது. சுற்றுலா, ரிவி, சினிமா எல்லாம் சேர்ந்திது.”

அப்பாடி இப்ப மோசமாகப் போக்கது”

“பொறுப்பானவர்கள் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை எண்டு சொல்லுங்கோ”

“நல்லாய்ச் சொன்னீர், பெரியோர், ஆசிரியர், நண்பர்களுடன் கதைப்பது நாகரீகம் இல்லை எண்டு நினைச் சிருக்கினம் போலிருக்கு”

“நல்ல சமூகந்தான்!”

“அரசு கண் விழித்திருக்கு. சமூகம் அசைந்ததாகத் தெரியவில்லை”

“பாவம் பண்டா”

“புத்திமதி நல்லாகச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறன். ஆ..... மறந்திட்டன்; உமா ரீச்சரிட்டைப் போனீர். ‘பிலீ’யாக இருந்திருப்பா எண்டு நினைக்கிறன்”

“அதை ஏன் கேட்கிறியள். இனங்கனம், அயலவர், நண்பர்கள் எண்டு சந்திக்க வந்து கொண்டே இருக்கினம். கஜன்றை படிப்பும் குழப்புது. நாளையிலிருந்து ரீச்சர் இங்கு வருவா”

“அவவை ஏன் சிரமப்படுத்துகிறீர்?”

“சிரமம் இல்லை. காரை அனுப்பிக் கூப்பிடுகிறது. திரும்பகாரிலே அனுப்புகிறது. - இதுதான் ஒழுங்கு”

“பேரனின் கல்வியில் அம்மம்மா கவனம் எடுக்கிறது நல்லதுதானே”

“ஒண்டு சொல்லப்போறன். உங்களுக்குச் சொல்லாமல் யாருக்குச் சொல்றது!”

“சரி, சொல்லும்”

“பேப்பர்களிலே செய்திகள் வந்திது. படங்களும் வந்திது. பார்த்தநாளிலிருந்து என் மனம் இருப்புக் கொள்ளலில்லை”

“எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்?”

“அந்த அமெரிக்க ரீச்சர்....மாணவன்...”

“அவைக்கு என்ன.....?”

“முன்று பிள்ளைக்குத் தாய் ரீச்சர். மாணவனுக்கு பதின்மூன்று வயசாக....”

“ம.... கேட்கிறன்.... சொல்லும்”

“இருவருக்கும் நட்பு தொடர்பு. குழந்தையும் பெற்றுவிட்டாள்”

“விடும். எங்கோ நடந்த கஞ்சல் கதை...”

“இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முன்னம் சொன்னியள்- ‘பெற்றோர் - ஆசிரியர் பிள்ளைகளைக் கண்காணிப்பது குறைவு’ என்டு” மகனும் மருமகனும் வேலை செய்யினம். வீட்டுக்கு வந்தால் களை. உங்களை விடிஞ்சால் பொழுது பட்டால் நோயாளர் விடாயினம். எனக்கு எல்லாரிடமும் நல்ல அபிப்பிராயந்தான். உமா ரீச்சரிடமுந்தான். எதுக்கும் முன் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லதுதானே!”

“ஸஸ்வரி, உம்முடைய மூளை கொஞ்சம் கூர்மையாக வேலை செய்யுது.”

“ஸஸ்வரி” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே வந்தார் நாதன். அருகில் வந்தவளிடம்,

“பண்டா - மனைவி இப்ப வருவினம்” என்றார்.

“திடீரெண்டு சொல்லியின். இந்த நேரத்தில்....”

“விருந்துக்கு வரல்லே. பண்டாவுக்கு மனப்பிராந்தி. அதனால் குழப்பம். உடல் தளர்ச்சி. ‘குறைபாடு’ எண்டு ‘சாந்தி’ செய்ய ஆயத்தமாம். மனைவி சோகமாக இருக்கிறாளாம்....”

“பண்டா ‘கிளினிக்’கு வந்தானா?”

“வந்தான், அவனுக்குத் தன்னம்பிக்கையைத் தெண்டித்து ஊட்டினேன். வெற்றி அடைந்தேன் எண்டு சொல்லலாம்”

“அப்ப ஏன் இருவரும் வருகினம்?”

“பண்டாவின் தற்சமய நிலைமையை அவன் மனைவி - நினைவு வருகிது - பியச்சி உணரவேணும். அவனைப் புரிய வைப்பது உமது வேலை. அதுதான் வருகினம்”

“எதைப் புரிய வைக்கிறது? இறைவா, தெரியாததை என் தலையில் சுமத்துகிறீர்களே!”

“ஸஸ்வரி, யோசித்துப் பாரும். உம்முடைய மகனுக்கு இப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால் என்ன செய்வீர்? அதைச் செய்யும்”

“அந்த அறியாப் பெண்ணுக்கு வருத்தப்படுறன். எனக்கு மூளை ஒடுதில் வை. “பிள்ளை” அவவுக்கு என்ன சொல்லவேணும்? சொல்லுங்கோ, செய்யிறன்”.

“ஸஸ்வரி, இது பண்டாவுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் உள்ள பிரச்சினை. அவன் இருக்கிற நிலைமையிலே மனைவிதான் சமாளிக்க வேணும். அன்பால், இனிய பேச்சால், அரவணைப்பால் பியச்சி மனைவியே செயலை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேணும். போகப் போக எல்லாம் சரியாகிவிடும். புரிஞ்சுதோ?”

“புரிஞ்சமாதரியும் இருக்கு; புரியாதமாதரியும் இருக்கு.”

“ஒரு டொக்ரரின் மனைவி. முப்பது வருட குடும்ப வாழ்க்கை. பியச்சியின் தாய்னண்டு உம்மை நினையும். எல்லாம் தானாகவே வரும்...” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, பண்டாவும் மனைவியும் அங்கு பிரசன்னமாயினர்.

“பண்டா வாரும், மகளே வாரும்.

“கசெட்” போடுறன்; சாஸ்திரிய சங்கீதம். அமரதேவாவினது. பண்டா கேட்டுக் கொண்டிரும். மகளே பியச்சி, அம்மாவோடை கதைத்துக் கொண்டிரும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே, குளிய-வறைக்குச் செல்ல வெளிக்கிட்டார்.

ஸஸ்வரி தன் அறைக்குப் பண்டாவின் மனைவியை அழைத்துச் செல்வது, தாய் மகளை அன்புடன் அணைத்துச் செல்வதைப் போன்ற ஒரு காட்சியாகக் கண்டார். டொக்ரர். திருப்தி அடைந்தார்.

சுவாமி அறையிலிருந்து வந்தார் டொக்ரர். பானத்தைப் பருகிக் கொண்டே இசையில் இலயித்திருந்தான் பண்டா.

அவரும் அமர்ந்து பக்தி கீதங்களை இரசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் ஸஸ்வரியும் பியச்சியியும் அந்தியோந்தியத்துடனும், மலர்ந்த முகங்களுடனும் வந்து, வரவேற்பறையில் உள்ள “செற்றி”யில் அமர்ந்தனர். அவதானித்த பண்டா

“பெடாக்ரர் மாத்யா’றேஸ்ற்’ எடுக்கட்டும்.

“அப்பியனவு” என்றான்.

“போறன்” எண்டு சொல்க் கூடாது. “போய் வாறம்” -

“ஹீகில என்னங்” எண்டு சொல்லுங்கோ” என்றார் நாதன்

“அப்பி ஹீகில என்னங்”

என்று தம்பதிகள் சொல்லி விடைபெற்றனர்.

மாதங்கள் கழிந்தன; ஒரு இரவு; ஒன்பது மணி இருக்கலாம்.

திடீரென்று பண்டா - பியசீலி தம்பதிகள் கையில் பழங்கள், 'பிஸ்கற்' நிறைந்த கூடைகளுடன் மலர்ந்த முகங்களுடன் காட்சி அளித்தனர்.

“என்ன பண்டா, இந்த நேரத்தில்! கையோடே கூடைகளும்!”

“நோனா மாத்யாவைக் கூப்பிடுங்கோ” பியசீலியின் அன்புக் கட்டளை.

“பெடாக்ரர் ஜயாவின் பேர் ‘நாத்’தானே! ”

“வைத்தியநாதன்” - என்றார் பெடாக்ரர்.

“நோனா மாத்யாவின் பேர்?” வினவினாள் பியசீலி.

“ஈஸ்வரி, வாரும் உம் முடைய பெயரைச் சொல்லும்”
பண்டாவும் பியசீலியும் “கல கல” என்ற சிரிப்பு.

“நோனா மாத்யாவின்றை பேர் தெரியுதே.

ஜயா, இப்ப சொல்லிட்டியலே, நோனா மாத்யாவின்றை பேர் ‘ஈஸ்வரி’ தானே!”

“இதெல்லாம் ஏன் கேட்கிறியள்?”

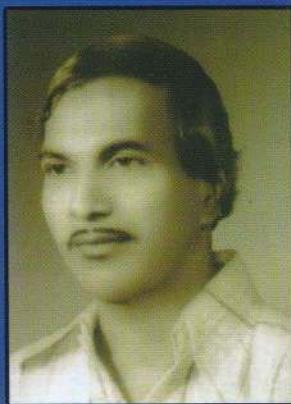
“ஆண் பாபா பிறந்தால், பெடாக்ரர் ஜயாவின்றை பேர் வைப்பம்.
பெண் பாபா பிறந்தால், நோனா மாத்யாவின்றை பேர் வைப்பம்”

தினகரன்

06-06-1999

ISBN 978 - 955 - 50635 - 0 - 0

| கயிலை கதைகள் | தம்முப்பொ கயிலாயர் | 136 |

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியர் டொக்டர் தம்பையா கயிலாயர் (R.M.O.) டொக்டராக பணிபுரிந்து இப்பொழுது ஓய்வு நிலையில் இருக்கின்றார். இவர் யாழ்ப்பானம் பரமேசுவராக் கல்லூரியின் முன்னாள் மாணவர். இவருடைய சிறுகதைகளின் முதல் தொகுப்பு இந்த நூல். டொக்டர் படைத்த சிறுகதைகள் பல ஏற்கனவே இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. இவர் படைத்த உளவியல் சம்பந்தமான பல சிறுகதைகள் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றுள்ளன.

வரு. இராசையா

“கயிலை”யின் மொழிநடைபற்றி இங்கு குறிப்பிட்டாகவேண்டும். இந்த உடையாடல் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பானத்துப் பேச்சு வழக்கை - குறிப்பாக முப்பது (30) நாற்பது (40) வருடத்துக்கு மேற்பட்ட பேச்சு வழக்கைப் பதிவு செய்கின்றது எனலாம். இவ்வாறான பதிவுகள் எமது சமூக இருப்பிற்கான பெறுமதி மிக்க ஆவணங்களாகும்.

கலாநிதி வ. மகேஸ்வரன்